

# РОБЪРТ ЛЪДЛЪМ ПЪТЯТ КЪМ ГАНДОЛФО

Част 1 от „Пътят към...“

Превод от английски: Георги Шарабов, 1993

[chitanka.info](http://chitanka.info)

*Много от събитията в тази книга са от близкото минало. А доста от тях се развиват в бъдещето. Такива са поетическите волности на църковната драма.*

*На Джон Патрик,  
бележит писател и уважаван мъж,  
който ми даде идеята за тази книга*

## ЧАСТ ПЪРВА

*Зад всяка голяма корпорация трябва да стои една-единствена сила или мотив, които да я разграничава от всяка друга корпоративна структура и да дава лице на нейната самоличност.*

„Икономически  
закопи на Шепърд“ Книга  
XXXII, Глава 12

## ПРОЛОГ

Тълпите изпълваха площада „Свети Петър“. Десетки хиляди вярващи чакаха притихнали светият отец да излезе на балкона и да вдигне ръце за благословия. Дошъл бе краят на постите и молитвите и всеки момент камбаните на Ватикана щяха да възвестят празника на Свети Дженаро. Техният звън щеше да огласи цял Рим като послание за веселие и светли чувства. Сигнал за началото щеше да бъде благословията на папа Франческо Първи.

По улиците щеше да има танци, факли, свещи, музика и вино. На „Пиаца Навона“, в Треви и дори в Палатин бяха строени дълги маси, отрупани със спагети, плодове и домашно приготвени лакомства. Та нали самият свети отец, обичаният от всички Франческо учеше така? Отворете сърцата и килерите си за съседа. А той — своите за вас. Нека всички — и бедни, и богати — разберат, че сме едно семейство. В тези трудни времена на хаос и високи цени има ли нещо по-добро от това да се издигнеш над земните неволи и да се вселиш в духа на Бога, да покажеш, че обичаш истински ближния си?

За няколко дни поне нека забравим препирните и различията си. Да се чуе Божието послание, че всички мъже са братя, всички жени — сестри, и всеки трябва да се грижи за другия. Поне за няколко дни състраданието, благочестивостта и любовта към ближния да се възселят в сърцата на всички ни, споделяйки и радост, и тъга, защото няма зло, което да може да устои на силата на доброто.

Прегръщайте се, вдигайте наздравици, смейте се и плачете и не скривайте любовта си един към друг! Нека светът разбере, че за екзалтирания дух няма срам. И като се докоснете до душата на своя брат и чуете гласа на своята сестра, пазете дълго светлия спомен за празника на Свети Дженаро и живеете така, както повеляват принципите на християнското милосърдие. Този свят може да стане по-добър и това зависи от чедата Божии, които го населяват. Така учеше Франческо Първи.

Мълчание падна над десетките хиляди глави на площада „Свети Петър“. Всеки момент на балкона щеше да се появи фигурата на

любимия „Il Papa“<sup>[1]</sup>, изразяваща едновременно сила, достойнство и безгранична любов. Той щеше да вдигне ръце за благословия и камбаните щяха да зазвънят.

Под високите тавани на папските покои над площада кардинали, монсеньори и свещеници разговаряха на групички и хвърляха сегизтогиз по някой поглед към светия отец, седнал в ъгъла. Стаята сияеше от ярки цветове — виолетово, пурпурно червено и снежнобяло. Мантии, раса и шапчици — все отличителни белези на висшата църковна йерархия — се полюшваха и трепкаха, сякаш бяха действащи лица от жива фреска.

А в ъгъла на стол от слонова кост, тапициран със синьо кадифе, седеше Божият наместник, папа Франческо Първи. Имаше вид на обикновен човек, широко скроен, със строги, но нежни черти на истински „campanuolo“<sup>[2]</sup> и много земен. До него стоеше личният му секретар, млад чернокож американски свещеник от Нюйоркската епархия. Само Франческо можеше да си избере такъв помощник.

Двамата разговаряха тихо, като папата все извърщаше към младия свещеник едра глава и големи кестеняви очи, изразяващи ведро спокойствие.

— *Mannaggi!*<sup>[3]</sup> — прошепна Франческо, прикрил устни зад грубата си длан. — Щура работа! Цяла седмица градът ще пиянства! Ще се чукат по улиците! Сигурен ли си, че не бъркаме нещо?

— Проверил съм всичко. Да не искате да спорите с него? — отговори чернокожият, приведен напред със спокойна загриженост.

— За Бога, не! Той е най-големият хитрец!

Към стола на папата приближи един кардинал и се поклони:

— Свети отче, време е. Множеството ви очаква — рече той смирено.

— Кой? Ах, да. Минутка, добри ми приятелю.

Кардиналът се усмихна под широкополата си шапка, очите му излъчваха обожание. Франческо винаги го наричаше „добри ми приятелю“.

— Благодаря, Ваше светейшество — и с тези думи кардиналът се оттегли.

Божият наместник започна да си тананика под носа. Долавяха се отделни думи:

— *Che gelida... manina... a rigido esanime...*<sup>[4]</sup> ах, ла, ла-лаа-тра-ла, ла, ла-лаа...

— Какво е това? — младият папски помощник от Нюйоркската епархия, Харлемска енория, изглеждаше наистина разтревожен.

— Арията на Рудолфо. Ах, този Пучини! Пеенето ми помага, когато съм нервен.

— Зарезете това, човече! Или подхванете някой грегориански псалм. Хайде, нека да е ектения.

— Не зная нито една. Италианският ви става все по-добър, но още е далеч от съвършенството.

— Старая се, братко. Но Вие не ми помагате много. Хайде, стига. Да вървим. На балкона.

— Не ми давайте зор! Тръгвам. Чакайте, да видим сега, значи вдигам ръка, нагоре-надолу, и отдясно наляво...

— *Отляво надясно!* — смърри го шепнешком свещеникът. — Не слушате ли какво ви говоря? Ако ще продължаваме тази бутафория, за Бога, научете поне основните неща!

— Мислех, че ако съм прав и давам — не взимам — май беше обратното.

— Не оплесквайте работата. Просто се дръжте естествено.

— Тогава ще пея.

— Не толкова естествено! Хайде.

— Добре, добре! — папата се надигна от стола и се усмихна благо на всички наоколо. Обърна се отново към помощника си и заговори тихо, така че никой да не чуе:

— В случай че някой ме попита, кой е Свети Дженаро?

— Никой няма да Ви пита. И да се случи, използвате обичайния отговор.

— Ах, да. „Четете внимателно Светото писание, синко.“ Пълна идиотщина!

— Вървете бавно, изправете раменете. И се усмихвайте, за Бога! *Радостно ви е.*

— Направо ми прилява, африканец такъв!

Папа Франческо Първи, наместникът на Христос, излезе на балкона през високите порти и приветствените възгласи на тълпата разтърсиха из основи площада „Свети Петър“. Хиляди гласове крещяха в екзалтация:

— Il Papa! Il Papa! Il Papa!

И когато светият отец застана в оранжевите отражения на залязващото слънце, свещениците в покоите зад него дочуваха неясно тананикане, идващо от блажените му уста. Всеки си мислеше, че това е някаква стар псалм, известен само на най-просветените. Защото толкова знаеше *ерудитът* папа Франческо.

— *Che... gelida... manina... a rigido esanime-e-e... ах, ла, ла-лааа... тра-ла, ла, ла... ла-ла-лааа...*

---

[1] Папата, итал. — Бел.ред. ↑

[2] Селянин, итал. — Бел.ред. ↑

[3] Проклетници, итал. — Бел.ред. ↑

[4] Каква хладна ръчица, скована, безжизнена... (от операта на Пучини „Бохеми“) — Бел.ред. ↑

## ГЛАВА ПЪРВА

— Кучият му син! — бригаден генерал Арнолд Саймингтън фрасна с всички сила преспапието върху стъклото, покриващо бюрото му в Пентагона. То се пръсна и ситни стъкълца се разхвърчаха в различни посоки. — *Наистина* ли го е направил?

— Да, сър — отговори уплашеният лейтенант, прикрил с ръка очите си от канцеларската канонада. — Китайците са много ядосани. Самият премиер е издиктувал текста на оплакването пред дипломатическата ни мисия. Вестник „Хунг циа“<sup>[1]</sup> е пълен с редакционни статии на тази тема, а Радио Пекин ги препрочита на всеки кръгъл час.

— Брех, тяхната мама! — Саймингтън извади стъкълце от кутрето си. — И какво казват? „Прекъсваме програмата, за да съобщим, че американският военен представител генерал Макензи Хоукинс *отнесе ташаците* на триметрова статуя от нефрит на площад «Сун Тай»? Абсолютна глупост! Пекин няма да допусне такова нещо, много е неприлично.

— Те го предават по друг начин, сър. Казват, че е разрушил исторически паметник от ценен камък в Забранения град. Според тях било равносилно на това някой да взриви Паметника на Линкълн.

— Има разлика между двете статуи! Линкълн е облечен и ташаците му не висят отвън! Не е същото!

— Въпреки това в Белия дом смятат, че сравнението е оправдано, сър. Президентът иска Хоукинс да бъде разкаран, по-точно да бъде разжалван. С военен съд, както си му е редът. И публично.

— Господи, това не може да стане — Саймингтън се отпусна в креслото си и пое дълбоко дъх, за да се поуспокои.

Протегна ръка и взе доклада от бюрото си.

— Ще го прехвърлим. С едно мъмрене. Ще изпратим копие от заповедта за наказание — така ще го наречем — на Пекин.

— Няма да е достатъчно, сър. Държавният департамент бе пределно ясен. Президентът е на същото мнение. Предстоят търговски споразумения, знаете...



— За Бога, лейтенант — прекъсна го бригадният генерал. — Няма ли кой да му каже на оня пумпал в Овалния кабинет, че не може да е отгоре навсякъде по света. Мак Хоукинс бе избран. Измежду двайсет и седем кандидати. Много добре си спомням какво каза президентът. Дословно. „Роден за този пост“. Така се изрази.

— Това в момента не важи, сър. Той смята, че търговските споразумения са над всякакви съображения — лейтенантът започна да се поти.

— Ще ме уморите, копелета недни — рече Саймингтън и гласът му замря застрашително. — Направо ми смразявате кайсиите. Как я мислите тая? Да не важи, имам предвид. Сега Хоукинс може да е трън в дипломатическия ви задник, но това не може да затрие онова, което *важеше преди*. Копелето стана герой още във футболния отбор на Академията „Уест Пойнт“<sup>[2]</sup>. А ако даваха медали за това, което направи в Югоизточна Азия, самият Мак Хоукинс нямаше да издържи под тежестта им! Джон Уейн пред него е като кокона. Мак е от *плът и кръв* и затова онзи ку-ку от Овалния кабинет избра точно него!

— Според мен, независимо какво е мнението ви за този човек, президентът като главнокомандващ...

— *Мам-ка му!* — изрева бригадният генерал, натъртвайки всяка сричка, и ругатнята му прозвуча като строева команда. — Опитвам се да ви обясня — с най-убедителните думи, които зная, че човек като Макензи Хоукинс не може да бъде изправен публично пред военен съд, за да се удовлетвори някакво оплакване на Пекин, независимо колко са пикливите ви търговски споразумения. И знаете ли *защо*, лейтенант?

Младият офицер отговори спокойно, убеден, че е прав:

— Защото ще раздуе работата. Пред всички.

— *Евала* — похвали го Саймингтън. — Хора като Хоукинс се ползват с широка подкрепа в тази страна, лейтенант. Именно *затова* нашият главнокомандващ го избра! Той е политически фактор. И ако си мислите, че Мак Хоукинс не го знае, е, добре — не сте го назначавали вие, а аз.

— Подготвени сме за такава реакция, генерале — едва чуто промълви лейтенантът.

Бригадният се наведе напред, като внимаваше да не опре лактите си върху натрошеното стъкло.

— Не чух.

— Държавният департамент очакваше остро противопоставяне. Ето защо трябва да реагираме твърдо срещу него. Белият дом съжалява за тази наложителна мярка, но смята, че в този момент само така може да се преодолее назряващата криза.

— Точно това си мислех, че ще ми сервирайте — промърмори Саймингтън по-тихо и от лейтенанта. — Я ми обяснете как точно смятате да го прекарате.

Лейтенантът се поколеба, преди да отговори:

— Простете, генерале, но целта не е да прекараме генерал Хоукинс. Попаднали сме в много деликатна ситуация. Китайската народна република иска удовлетворение. В интерес на истината генерал Хоукинс е извършил груба, дори вулгарна постъпка. И на това отгоре отказва да се извини публично.

Саймингтън погледна към доклада, който още държеше в дясната си ръка:

— Пише ли тук защо?

— Генерал Хоукинс твърди, че било капан. Показанията му са на трета страница.

Бригадният разгърна папката и зачете. Лейтенантът измъкна от джоба си носна кърпа и попи потта по брадата си. Саймингтън остави внимателно доклада върху натрошеното стъкло и вдигна очи:

— Ако е вярно това, което казва Мак, наистина *е било* капан. Разпространете неговата версия за случката.

— Няма такава, генерале. Бил е пиан.

— Мак твърди, че бил *дрогиран*, а не пиан, лейтенант.

— Пили са, сър.

— И са го дрогирали. Предполагам, че Хоукинс може добре да различи едното от другото. Виждал съм го как изпразва бутилки.

— Но не отрича обвинението.

— Отрича, че е съзнавал какво върши. Хоукинс беше най-добрият разузнавателен стратег в Индокитай. Лично е дрогирал куриери и пощальони в Камбоджа, Лаос, Северен и Южен Виетнам, а навярно и отвъд границите на Манджурия. Той знае каква е разликата.

— Опасявам се, че неговите знания в случая *не могат* да променят нещата, сър. Кризата се разраства и сме принудени да отстъпим пред исканията на Пекин. Търговските споразумения са от изключително значение за нас. Честно, сър, трябва ни газ.

— Господи! Мислех, че поне това не ви липсва.

Лейтенантът прибра носната си кърпа в джоба и се усмихна скръбно:

— Лекомислието се наказва. Но имаме само десет дни да оправим нещата и да се измъкнем сухи от цялата история.

Саймингтън се втрени в младия офицер:

— Какво имате предвид?

— Не ми е приятно да го кажа, но генерал Хоукинс постави личните си интереси над служебния си дълг. Трябва да му дадем урок. Това ще е от полза за всички.

— Урок ли? Затова че искаме истината да излезе наяве?

— Има по-висш дълг от истината, генерале.

— Зная — уморено рече бригадният. — Търговските споразумения. Газта.

— Именно. Понякога се налага символите да бъдат жертвани в името на прагматични цели. Състезателите в колективните спортове го знаят най-добре.

— Добре. Само че Мак няма да се съгласи да изиграе ролята на пожертван символ. Така че как ще *действате*!

— Чрез главния инспектор — отговори лейтенантът с израз на студент, разрязал тения на изпит по биология. — Проучваме основно досието му. Знаем, че е бил замесен в съмнителни операции в Индокитай. Имаме основания да смятаме, че е нарушавал международни норми.

— Естествено! Беше един от най-добрите!

— Международните норми не признават подобни обяснения. Служители от Главната инспекция вече надушиха някои неща около дейността на генерал Хоукинс преди да бъде назначен на дипломатическа длъжност — лейтенантът се усмихна. Съвсем искрено, защото беше щастлив човек.

— Значи ще му вържете на шията разузнавателните операции, за които половината от началник-щабове и почти цялото ЦРУ знаят, че му се полагат куп военни отличия, ако не бяха секретни? Ще ме убие, копелдаци такива — Саймингтън поклати глава в съгласие със самия себе си.

— Може би ще ни спестите време, генерале. Можете ли да ни дадете някои подробности?

— А-а, без тия! Щом ще разпъвате кучия му син, сковете си кръста сами!

— Май не разбирате положението, сър?

Бригадният изблъска стола си назад и ритна пръснатите по пода парчета стъкло:

— Ще ви призная нещо. От хиляда деветстотин четиридесет и пета година не разбирам нищичко — той се втрени в младия офицер. — Зная, че работите на номер хиляда и шестстотин<sup>[3]</sup>, ама строеви ли сте?

— Не, сър. Имам статут на запасен офицер с временно назначение. Мобилизиран съм от „Я, Д и Б“. Гася пожари, преди да са изгорили всичко до основи, образно казано.

— „Я, Д и Б“. Не съм чувал за такъв отдел.

— Това не е отдел, сър, а фирма. „Янгблъд, Джейкъл и Блоуи“ от Лос Анджелис. Най-стабилната рекламна агенция по Западното крайбрежие.

Лицето на генерал Арнолд Саймингтън бавно придоби изражение на объркана ловджийска хрътка.

— Униформата наистина ви стои добре, лейтенант — бригадният се замисли и поклати глава. — Още от хиляда деветстотин четиридесет и пета — добави той.

\* \* \*

Специалният следовател от Канцеларията на Главния инспектор майор Сам Девъро гледаше към календара на отсрещната стена на кабинета си. Надигна се от стола зад бюрото, прекоси стаята, за да отиде до него и задраска с кръстче датата на отминаващия ден. Още месец и три дни и щеше отново да е цивилен.

Не че винаги е бил военен. Съвсем не, особено в мислите си. Той бе военна злополука. Жертва на огромна грешка, която доведе до удължаване на военната му служба. Просто нямаше възможност за голям избор: или дослужване, или Левънуърт<sup>[4]</sup>.

Сам бе адвокат, страхотен юрист, специалист по наказателно право. Преди години на няколко пъти успя да отложи военната служба заради следването си в Харвардския колеж и в Харвардската школа по

право, после изкара две години следдипломна специализация и накрая — четиринайсетмесечна практика в престижната бостънска адвокатска фирма „Аарон Пинкър и съдружници“.

Армията му изглеждаше като някаква неясна далечна заплаха в безгрижния му живот, беше забравил дори за отлаганията от военна служба.

Но армията на Съединените щати не забравяше никого.

По време на една от редките кампании за попълване на тиловите служби Пентагонът изведнъж откри, че изпитва належаща нужда от юристи. Правният отдел на Министерството на отбраната го бе закъсал здравата — стотици военни съдилища в американските бази, пръснати по целия свят, бяха с вързани ръце, защото не им достигаха съдии и защитници. Предварителните арести бяха препълнени. И Пентагонът реши да прерови списъците на отложените от военна служба й много млади, неженени и бездетни юристи — беззащитни жертви — получиха нетърпящи отказ призовки, в които съвсем ясно се посочваше разликата в значението на думите „отлагане“ и „освобождение“ от повинност.

Това бе злополуката. Девъро допусна грешката по-късно. Много по-късно. На седем хиляди мили отгук, където се събираха държавните граници на Лаос, Бирма и Тайланд.

В Златния триъгълник.

По причини, известни само на Бога и на армейската тилова служба, Девъро така и не зърна военен съд, да не говорим пък за работа в такъв. Бе назначен в следствения отдел на Канцеларията на Главния инспектор и го изпратиха в Сайгон, за да установи има ли там закононарушения.

А те бяха толкова много, че за определяне на точния им брой не можеше да става и дума. И тъй като наркотиците държаха палмата на първенството на местния черен пазар, който бъкаше от американски предприемачи, разследването го отведе в Златния триъгълник, откъдето по света се разпределяха една пета от всички наркотици с благосклонното съдействие на босове от Сайгон, Вашингтон, Виентян и Хонконг.

Сам беше съвестен. Не обичаше пласъорите на наркотици и се захвана сериозно с разследването, като се стараяше докладите му до Сайгон да се препращат своевременно до обърканото командване.

Не ги подписваше. Съобщаваше само имена и съответните нарушения. Естествено за тази работа можеше да му теглят куршума или да му забучат нож в ребрата, в най-добрия случай — да го засилят в девета глуга. Но пък си беше истинска школа за тайни операции.

Сред ловните му трофеи имаше седем от армията на Северен Виетнам, генерали, тридесет и един народни представители в парламента на Тайланд, дванайсет полковници от американската армия, трима бригадни генерали и петдесет и осем отбрани майори, капитани, лейтенанти и старши сержанти. Към тях трябваше да се прибавят още петима членове на Конгреса, четирима сенатори, служител от кабинета на президента, единайсет директори на американски компании в чужбина — шестима от които вече бяха си имали работа с правосъдието заради незаконно финансиране на предизборни кампании — и един отворен министър-баптист с голяма популярност сред американския електорат.

Доколкото му бе известно, един младши лейтенант и двама старши сержанти бяха подведени под отговорност. Останалите висяха на косъм.

И тогава Сам Девъро допусна фаталната грешка. Така се бе разярил от корумпираната правна система в Югоизточна Азия, че реши да заложи капан на някоя голяма клечка от престъпната мрежа и да даде урок на всички. Избра един генерал-майор от Банкок. На име Хезълтайн Броукмайкъл. Генерал-майор Хезълтайн Броукмайкъл, випуск четиридесет и трета на Военната академия „Уест Пойнт“.

Сам разполагаше с цял куп доказателства. Чрез поредица от уловки, в които той самият изпълняваше ролята на „свързка“ (действащо лице, което можеше да даде показания под клетва за лудориите на генерала), успя да изгради желязно обвинение. Не можеше да има двама генерали с фамилно име Броукмайкъл и Сам вече кръжеше над жертвата си като ангел-отмъстител.

Обаче имаше. Двама. И двамата — генерал-майори. Единият се казваше Хезълтайн, другият — Етълред! Явно бяха братовчеди. И този в Банкок — Хезълтайн, не бе онзи от Виентян — Етълред. Виентянският Броукмайкъл бе замесен в престъпния бизнес. Не неговият братовчед. Освен това Броукмайкъл от Банкок бе още по-жесток отмъстител и от Сам. Мислеше си, че събира доказателства за разобличаването на корумпиран следовател от Канцеларията на

Главния инспектор. И не се лъжеше. Девъро бе нарушил повечето закони, третиращи международната контрабанда, и всички до един правни актове на правителството на Съединените щати.

Военни полицаи задържаха Сам, натикаха го в карцера и му казаха да се радва, ако прекара останалата част от живота си в Левънуърт.

За щастие на помощ на Сам се притече висш офицер от командването на Главния инспекторат, който наистина не разбираше защо Сам е извършил толкова много престъпления, но знаеше колко много правна и следствена работа бе свършил за Главния инспектор. Всъщност Девъро бе събрал повече доказателствен материал от всеки друг офицер в Югоизточна Азия, а дейността му там компенсираше бездействието във Вашингтон.

Та този офицер се смили над Сам и допусна някои отклонения от обичайната следствена процедура. Обеща му да не повдига обвинение срещу него пред военен съд, ако се остави да бъде наказан дисциплинарно от побеснелия генерал-майор Хезълтайн Броукмайкъл, което се изразяваше в лишаване от заплата за шест месеца. Имаше и друго условие: Сам да продължи да работи за Канцеларията на Генералния инспектор още две години след изтичане на срока на военната му служба. Офицерът смяташе, че през това време бъркотията в Индокитай ще се прехвърли в ръцете на главните ѝ създатели и следствените дела на Канцеларията на Главния инспектор ще се ревизират или услужливо ще се покрият.

Още две години в армията или Левънуърт.

Майор Сам Девъро, патриот и гражданин-войник, реши да удължи военната си служба. Бъркотията в Индокитай съвсем не се оправя, но наистина с нейното решаване бяха натоварени замесените в нея, така че много скоро Девъро бе върнат във Вашингтон, Окръг Колумбия.

Още месец и три дни, мислеше си с наслада Сам, докато наблюдаваше през прозореца как военните полицаи на портала проверяваха излизащите коли. Минаваше пет следобед и след два часа трябваше да хване самолет от летището в Дълес. Беше си стегнал багажа още сутринта и взе куфара със себе си в службата.

Виждаше се краят на четирите години. Две плюс две. Можеше да се съжالياва за прекараното в армията време, но то със сигурност не бе

изгубено. Преизподнята на корупцията — Югоизточна Азия, стигаше до йерархическите коридори във Вашингтон. Обитателите на тези коридори знаеха кой е той; към него валяха предложения от престижни адвокатски фирми — повече отколкото можеше да обмисли, камо ли да им отговори. А и той не желаше да им отговаря — не му се нравеха. Също както и следственото дело, което лежеше на бюрото му.

И в него прозираше намесата на разни интриганти. Този път бяха взели мерника на офицер от кариерата на име Хоукинс. Генерал-лейтенант Макензи Хоукинс.

Отначало Сам бе направо зашеметен. Макензи Хоукинс бе абсолютен образ. Жива легенда. От онези личности, които раждаха култове. Култове, сравними единствено с този към хунския вожд Атила.

Мястото на Хоукинс във военните върхове бе гарантирано. „Бантъм букс“ издаде биографията му, а „Ридърс дайджест“ продаде издателските права още преди авторите да напишат първата й глава. Холивуд профука направо неприлична сума за филмирането й. А противниците на милитаризма се настървиха срещу него с фашистка омраза.

Биографията не пожъна очаквания успех, защото главният й герой не помогна много за написването. Освен това имаше някои факти от личния му живот, които помрачаваха образа му на герой, като най-значителният от тях бяха четирите му брака. Филмът също не предизвика бум, тъй като съдържаше безкрайни батални сцени, в които изпълнителят на главната роля се кълчеше сред облаци прах и подвикваше на войниците си: „Сгепцайте ги, тяхната... (взрив!)... Напред, момчета!“

Холивуд също знаеше за четирите му съпруги, но има щастието да изпита на гърба си особеностите на характера му, тъй като го бе наел за консултант по военните въпроси по време на снимките. Макензи Хоукинс спа едновременно с трй от артистките и начука жената на продуцента в един басейн пред очите на мъжа й, който гледаше от прозореца на дневната.

Но продуцентът не прекъсна снимките. В края на краищата, беше вложил почти *шест милиона!*

Погрешно насочените усилия на генерала можеха да засрамят всеки, който имаше поне малко чувство за мярка, но не и Макензи



Хоукинс. В приятелски разговори с колеги той говореше с насмешка за създателите на филма и забавляваше компанията с приключенията си в Манхатън и Холивуд.

Изпратиха го във военния колеж за усвояване на нова специалност — разузнаване и секретни операции. Началниците му се почувстваха някак по-сигурни, след като чаровният Хоукинс попадна в разузнаването. А полковникът стана бригаден генерал и попиваше всичко, което трябваше да знае за новата си специалност. Полагаше завидно старание и цели две години изучаваше буква по буква азбуката на разузнавателната дейност, докато накрая инструкторите решиха, че вече знае всичко.

Тогаво го прехвърлиха в Сайгон, където враждебните действия бяха прераснали във война. Във Виетнам — Северен и Южен, в Лаос и Камбоджа, в Тайланд и Бирма Хоукинс покваряваше наред и рушветчии, и идеолози. Докладите за задкулисните му набези и нелегалната му дейност отвъд неутрални граници правеха неизбежна „защитната стратегия“. Методите му на работа бяха толкова необичайно груби и незаконни, че командването в Сайгон бе принудено да отрича съществуването му. Все пак всичко си имаше граници. Дори шпионската дейност.

Щом максимата е „Америка преди всичко“, Хоукинс не виждаше защо тя да не се прилага и в мръсния свят на шпионажа.

А Хоукинс наистина *поставяше* Америка преди всичко. Независимо от шибаните обстоятелства!

Така че Сам Девъро бе малко натъжен, че интригантите, докопали се до постове с празни приказки в прослава на националния флаг, искаха да изритат такъв човек. Сега на дипломатическата арена Хоукинс бе изпаднал в ролята на защитаващ се лъв и трябваше да бъде премахнат в името на някакви корисни съображения. Хората, които следваше да защитят честта на генерала, правеха всичко възможно да го довършат, и то бързо. По-точно за десет дни.

При нормални условия Сам щеше с огромно удоволствие да екове обвинителен акт срещу такъв месиански фукльо като Хоукинс; и независимо от чувствата си щеше да го направи. Това бе последното му следствено дело за Канцеларията на Главния инспектор и нямаше намерение да рискува, та да му натресат още две години служба. Въпреки това му беше криво. Ястребът (както наричаха още Хоукинс)

[5] заслужаваше по-добро отношение въпреки криворазбрания си фанатизъм.

Навярно потискащото чувство се дължеше на факта, че това бе последната „оперативна“ задача, с която го натоварваше Белият дом. Наредиха му да изрови нещо злепоставящо от моралния облик на Хоукинс, което генералът не би могъл да отрече. Да провери, например, дали не е ползвал услугите на психиатър.

Хоукинс и психиатър! Мили Боже! Тия хора *няма* да се научат.

Сам изпрати екип на Главния инспектор в Сайгон, за да потърсят там някакви уличаващи подробности. А той трябваше да вземе самолет от Дълес и да отиде в Лос Анджелис.

Всичките бивши съпруги на Хоукинс живееха там в радиус от трийсет мили, от Малибу до Бевърли Хилс. Те щяха да свършат по-добра работа от всеки психиатър. Господи! Психиатър! Откъде им идват на акъла такива глупости?

Тия смотаняци на Пенсилвания Авеню № 1600 във Вашингтон май носеха не глави, а кратуни на раменете си.

---

[1] В. „Червена звезда“ — Бел.ред. ↑

[2] Най-реномираното военно учебно заведение в САЩ — Бел.ред. ↑

[3] Номер хиляда и шестстотин — тук е употребено символично като название на секретна служба според адреса на. Белия дом: Пенсилвания авеню, № 1600, Вашингтон — Бел.ред. ↑

[4] Военен затвор в САЩ — Бел.ред. ↑

[5] Игра на думи — на английски „ходи“ (hawk) означава ястреб — Бел.ред. ↑

## ГЛАВА ВТОРА

— Името ми е Лин Шу — представи се учтиво униформеният комунист, като гледаше изкосо огромния, размъкнат американски офицер, разположил се удобно в коженото кресло с чаша уиски в едната ръка и надъвкана пура в другата. — Командир съм на Народната полиция в Пекин. А вие в момента сте под домашен арест. Няма смисъл да ругаете, това са само формалности.

— Формалности за какво? — изкрещя Макензи от креслото, което бе единствената западна мебел в подредената в източен стил къща. Той стовари тежкия си ботуш върху полираната черна маса и прехвърли ръка върху облегалката на креслото. Огънчето на пурата му бе съвсем близо до копринения параван, който разделяше стаята на две. — Не съществуват никакви други шибани формалности, освен тези чрез дипломатическата мисия. Идете там и се оплачете. Вероятно ще ви обяснят за какво става дума.

Хоукинс се ухили и дръпна яка глътка уиски.

— Предпочел сте да живеете извън мисията — продължи китаецът с име Лин Шу. Очите му шареха между върха на пурата и копринената преграда. — Следователно не сте на американска територия. И това означава, че трябва да се подчинявате на разпоредбите на Народната полиция. Ние обаче знаем, че няма къде да мърдате, генерале. Затова казах, че това е само формалност.

— А колко човека сте поставили там? — Хоукинс махна с ръка към прозорците.

— Два патрула от двете страни на резиденцията ви. Общо осем души.

— Та това е ужасно силна стража за човек, който няма да ходи никъде.

— Малка волност. На снимките по-добре ще изглеждат два патрула, отколкото един или три.

— Позволявате си волности? — Хоукинс опъна от пурата и отново отпусна ръка върху облегалката на креслото. Огънчето бе на не повече от два сантиметра от коприната.

— Допусна ги Министерството на образованието. Не можете да отречете, генерале, че мястото ви за уединение е много приятно, нали? Чудесна къща на прекрасен хълм. Тих квартал и красив изглед — Лин Шу заобиколи креслото и незабелязано побутна назад копринената преграда, по-далеч от горящата пура на Хоукинс. Беше късно — огънчето бе прегорило малка кръгла дупчица в плата.

— Наемите в квартала са високи — отговори Хоукинс. — В този народен рай, където никой не притежава нищо, но всеки притежава всичко, някои хора явно лапат доста долари. По четиристотин всеки месец.

— Имали сте късмет, че изобщо сте я намерили. Само колективите могат да придобиват собственост. Колективната собственост не е частна.

Полицаят се приближи до тесния проход, който водеше към единствената спалня в къщата. Вътре беше тъмно. Прозорецът, от който трябваше да нахлува светлина, бе покрит с одеяло, заковано с пирони за рамката. В единия ъгъл бяха натрупани едно върху друго няколко шалчета, по пода се въргаляха празни опаковки от американски шоколади, до носа му достигаше остър мирис на уиски.

— За какво са ви снимките?

Китаецът извърна очи от неприятната гледка:

— За да покажем на света, че се отнасяме с вас по-добре, отколкото вие с нас. Тази къщичка по нищо не прилича на животинските ви клетки в Сайгон, нито на гъмжащите от акули води около Олкотас.

— Алкатрас. Така му викат индианците.

— Моля?

— Нищо. Голяма реклама ще си направите, а?

Лин Шу помълча преди да отговори:

— Представете си, че някой, който дълги години публично поругава най-свидните светини на любимото ви отечество, взриви Паметника на Лин Кълн във Вашингтон във вашия окръг в Колумбия. Варварите с тоги от вашия Върховен съд отдавна да са го екзекутирали — китаецът се усмихна и опъна маоистката си куртка. — Ние не се държим като първобитни хора. Ценим високо живота на всяко същество. Дори на болно куче като вас.

— А вие, жмичките, не сте поругали нищо, така ли?

— Нашите ръководители само търсят истината. Това го знае цял свят; така учи непогрешимият председател Мао. Истината не е поругание, генерале. Тя е само истина. Всички го знаят.

— Дори в моя окръг Колумбия — промърмори Хоукинс и свали крака си от лакираната маса. — Защо по дяволите избрахте мен? Колко други са извършвали поругателства, а аз с какво съм по-различен от тях?

— Вие сте толкова известен. Или позорно известен, ако щете... Въпреки че гледах с удоволствие филма за вас. Беше много хубав, истинска поетична възхвала на насилието.

— Брей, и вие ли го гледахте?

— Тайно. Някои сцени бяха изрязани. Там, където главният герой убива наши млади герои. Много жестоко, генерале — комунистът заобиколи черната лакирана маса и пак се усмихна. — Да, вие сте човек с позорна слава. А сега се подиграхте с нас, като разрушихте един почтен паметник...

— Я стига с тия глупости. Дори не помня какво стана тогава. Бях упоен и вие добре го знаете. Пихме с *вашия* генерал Лю Шин. С неговите курви в *неговата* къща.

— Трябва да очистите петното, което лепнахте на честта ни, генерал Хоукинс. Не разбирате ли? — Лин Шу говореше тихо, сякаш Хоукинс не го бе прекъсвал. — Няма нищо по-просто от това да се извините. Предвиждаме специална церемония за това. В присъствието на малка група журналисти. Написали сме текста, който трябва да прочетете.

— *Айде, стига бе!* — Хоукинс скочи от стола и извиси ръст над полицаия. — Пак същото! Колко пъти трябва да ви обяснявам бе, копелета такива? *Американците не пълзят пред никого!* По дяволите и церемонията, и журналистите! Разбра ли, джудже смрадливо?

— Не се притеснявайте. Придавате прекалено голямо значение на една обикновена церемония. Поставете ни — *всички нас* — в много трудно положение. Заради някаква церемонийка, толкова дребна, толкова простичка...

— Но не и за мен! Аз представлявам въоръжените сили на Съединените щати и нищо не е дребно или просто за нас! При нас няма шест-пет, момче, ние сме войници!

— Нищо не разбрах.

Хоукинс сви рамена, впечатлен от собствените си думи.

— Няма значение. Отговорът ми е „не“. Може да сте подплашили онези посерковци от мисията, но при мен номерът няма да мине.

— *Те* апелираха за вашето съдействие, защото така са им наредили. Трябва да сте се досетил за това.

— Още по-голяма глупост! — Хоукинс отиде до камината, отпи от чашата си и я остави отгоре до една богато украсена кутия. — Тъпанарите от мисията са я забъркали с онези педерастии от Държавния департамент. Изчакайте докато прочетат доклада ми в Белия дом и в *Пентагона*, тогава ще видите. Ох, как ще ми заподскачат, дребосъци кривокраки! — генералът се ухили щастливо, та чак очите му заблестяха.

— Продължавате да ни оскърбявате — рече Лин Шу тихо и поклати натъжен глава. Взе шарената кутия от камината, до която стоеше чашата на Хоукинс. — Фойерверки „Цин Тао“. Най-добрите в целия свят. *Какъв трясък*, какви цветове! Истинско удоволствие е да ги гледаш и слушаш.

— Да — съгласи се генералът, малко озадачен от смяната на темата. — Даде ми ги Лю Шин. Що изтряскахме онази нощ! Преди да ме упои, копелето мръсно.

— Генерал Хоукинс, та това е прекрасен подарък.

— Господ е свидетел, че съм го *заслужил*.

— Как не разбирате? — продължи полицаят. — Те гърмят също като бомби. Святкат като истински гранати, но не са нито едното, нито другото. Те са само блъф. Подобие на нещо друго. Сами по себе си представляват нещо, но то е само *илюзия за една друга действителност*. Абсолютно безопасни са.

— И какво от това?

— Ами точно това се иска от вас. Подобие, а не действителност. Трябва само да се престорите, че се извинявате. На една кратичка, простичка церемония с няколко думи, за които ще знаете, че са само една илюзия. Съвсем безопасно. И много цивилизовано.

— Дрън-дрън! — изрева Хоукинс. — Всеки знае какво е фойерверк, но *никой* няма да знае, че се преструвам.

— Между нас казано, не съм съгласен с вас. Това не е нищо повече от обикновен дипломатически ритуал. Всеки ще разбере,

повярвайте ми.

— Така ли? А откъде сте толкова сигурен? Вие сте пекинско ченге, а не цуни-гъз.

Комунистът завъртя из ръцете си кутията с фойерверки и въздъхна тежко:

— Дълга ви извинение за малката заблуда, генерале. Не съм от Народната полиция. Аз съм втори заместник-министър в Министерството на образованието. Дошъл съм да ви призова да се вслушате в здравия разум. Всичко останало обаче е вярно. Вие наистина *сте* под домашен арест и патрулите наистина *са* полицаи.

— Ама че проклетия! Все ми изпрацат разни посерковци — Хоукинс пак се ухили. — Доста сте се спекли, бе момчета!

Комунистът отрони още една въздишка:

— Да. Идиотите, които започнаха всичко това, са изпратени в миньорски колективи в Монголия. Това бе лудост, но трябва да призная, че сте бил голямо изкушение за тях, генерал Хоукинс. Имате ли *представа* колко цинични нападки сте отправили към всеки марксист и социалист и дори към всяка поне малко демократична страна върху лицето на Земята? Това са най-лошите — по-скоро *най-добрите* — примери за демагогия.

— Повечето от тези глупости бяха съчинени от хората, които ми плащаха да ги говоря — отвърна Хоукинс, малко умислен. После побърза да добави: — Не че не им вярвах! По дяволите, наистина *вярвах!*

— Невъзможен сте! — Лин Шу тропна с крак като разсърдено дете. — По-откачен сте и от Лю Шин и неговата банда от ръмжащи хартиени тигри! Нека чукаат сега камъни и овци в Монголия, та да им дойде акъла в главата! Направо сте невъзможен!

Хоукинс се втренчи в комуниста — не отделяше очи от разгневеното му лице и от кутията с фойерверки в ръката му. Беше си наумил нещо и двамата знаеха какво е то.

— И не само това, хитрецо — промърмори генерал-лейтенантът и тръгна към Лин Шу.

— Не! Не! Без *насилие*, идиот такъв... — Беше твърде късно да вика. Хоукинс го сграбчи за куртката, повдигна го като перце от земята и му фрасна един под брадата.

Заместник-министърът на образованието се свлече в безсъзнание.

Хоукинс измъкна кутията от ръката му и се втурна покрай лакираната маса в спалнята. Повдигна съвсем малко единия край на одеялото, заковано на прозореца, и погледна навън към задния двор на къщата. Двама полицаи разговаряха спокойно, подпрели пушките си на земята. Зад тях се откриваше склонът на хълмчето, по който се слизаше към селото.

Хоукинс пусна одеялото и изтича обратно в спалнята. Веднага се хвърли на пода и на четири крака се запромъква към входната врата. Другите двама полицаи стояха на десетина метра пред къщата и не бяха нащрек. Нещо повече, бяха с гръб към вратата и гледаха към пътя, който се извиваше надолу към хълма.

Макензи отвори шарената кутия с фойерверки, разкъса вътрешната хартиена опаковка и изсипа стегнатите в пачки цилиндрични пушкала. Свърза фишеците на две от тях и извади запалката „Зипо“, спомен от Втората световна война.

Спря за миг и пое дълбоко дъх — беше забравил нещо и това го ядоса. Без да поглежда навън мина покрай прозорците и влезе в спалнята. От един пирон на стената откачи кобура и патрондаша. Препаса го на кръста, извади колта четиридесет и пети калибър и провери затвора — всичко бе наред. Пъхна го обратно в кожения кобур и се върна в стаята, заобиколи креслото пред камината, прекрачи тялото на неподвижния Лин Шу и отиде отново до входната врата.

Щракна запалката и поднесе пламъчето към фитила. Отвори вратата и хвърли вързаните фойерверки на тревата пред верандата.

Леко и бързо затвори вратата и пусна резето. После придърпа една лакирана ракла и подпря вратата с нея. Хукна към спалнята, повдигна крайчеца на одеялото на прозореца и зачака.

Взривът бе толкова силен, че дори той се учуди. Явно стегнатите в пачка фойерверки бяха гръмнали едновременно. Пазачите в задния двор подскочиха като ужилени. Грабнаха оръжието в ръце, но пушките им се преплетоха във въздуха. Накрая успяха да ги насочат напред и се втурнаха към другия патрул пред къщата.

Щом се скриха от погледа му, Хоукинс отпра с рязък замах одеялото, разби с крак тънките дървени прегради и стъклото, скочи през прозореца на тревата и хукна по склона към равнината.



## ГЛАВА ТРЕТА

В подножието на хълма минаваше главният черен път, който опасваше в кръг селцето. Като спици на колело от него се отделяха безброй отклонения към пазарчето в центъра на селището. По допирателната му излизаше полупавирано шосе, водещо към главната магистрала на около шест километра на изток. По нея имаше още двайсет километра до американската дипломатическа мисия в рамките на големия Пекин.

Трябваше му някакво превозно средство, по възможност автомобил. Но автомобили на практика тук не притежаваше никой извън най-висшите ръководни кръгове. Народната полиция, разбира се, имаше коли. Досети се, че може да заобиколи хълма и да види дали Лин Шу не бе оставил своята на шосето от другата страна, но това бе много рисковано. Дори да я намери и да я вземе, тя щеше да е белязана.

Хоукинс заобиколи селото, като се стараяше да се движи от страната на склона. Щяха да го преследват. Можеше да остане сред хълмовете колкото си поиска; това не го притесняваше. Някога бе живял месеци наред, скрит в планините Кун Сул и Лай Тай в Камбоджа; оправяше се в гората по-добре и от дивите животни. Та нали беше *професионалист*!

Сега обаче нямаше смисъл да го прави. Трябваше да се добере до мисията и да разгласи пред свободния свят с какъв враг си има работа. Крайно време беше, мамка му! Можеха да изпратят радиограми, да барикадират целия комплекс и да се бият, докато самолетоносачите не им осигурят въздушна подкрепа. Ако трябва, да вдигнат във въздуха цял Пекин. След това можеха да ги измъкнат с хеликоптери.

Разбира се, цивилните мухльовци щяха да напълнят гащите, но той щеше да ги стегне. Щеше да ги научи тези посерковци как да се бият. *Да се бият! Не да разтягат локуми!*

Макензи спря да фантазира. Отдолу по пътя зад завоя пърпореше самотен моторист. Носеше полицейска униформа. Като по поръчка!

Хоукинс се надигна от високата трева и залази надолу по хълма. За по-малко от минута стигна до пътя. Мотопедът все още бе зад завоя, но се чуваше задавеното му бръмчене. Генералът се просна на сред пътя и присви крака, за да изглежда по-малък. Притаи дъх и зачака.

Звукът от мотора се чуваше по-ясно — явно бе излязъл от завоя. След малко изкюфка и спря. *Полицаят* слезе и подпря машината на степенката. Хоукинс чуваше бързите стъпки, с които онзи идваше.

*Полицаят* се наведе над него и докосна рамото му, щом разпозна американската униформа. Мак подскочи. *Полицаят* изпищя.

След пет минути, опънал до пръсване *полицейската* куртка и панталоните, намъкнати върху неговите, Хоукинс нахлупи мотористките очила и тясната фуражка с ластик за стягане под брадата. За късмет, намери из джобовете си пура. Сдъвка края ѝ и я запали.

Сега вече можеше да потегли.

\* \* \*

Дипломатическото аташе се втурна в кабинета на шефа, без да обърне внимание на секретарката и без да почука на вратата. Шефът лъскаше зъбите си с копринено парцалче.

— Извинявайте, сър. Току-що получих инструкциите от Вашингтон! Нали искахте да ги прочетете веднага?

Шефът на дипломатическата мисия в Пекин взе телефонограмата и зачете. С всяка прочетена дума очите му се разширяваха, а долната му челюст увисна от учудване. Между зъбите му се бе закачил конец от копринения плат, който бе провиснал надолу към бюрото.

\* \* \*

На около километър пред себе си Хоукинс забеляза заградителния кордон, препречил полупавираното пекинско шосе. През зацапаните очила успя да различи само патрулната кола на *полицаята* и войниците, строени в редица на пътя.

Приближавайки с пълна скорост, забеляза, че си подвикваха нещо един на друг. Един от тях излезе напред и размаха отчаяно

пушката над главата си. Явно му даваше знак да спре.

Нямаше съмнение защо го спират. Майка му стара, помисли си Хоукинс, като ще се мре, *поне да е като хората!* С всички сили напред, с гръм и трясък — давай! Крясъците на комунягите щяха да му спукат тъпанчетата!

Брех, майка му стара! Не виждаше нищо от прахоляка, а *стъпалото* му все се изплъзваше от проклетия педал на газта.

Посегна към кобура и измъкна колта.

За прицелване и дума не можеше да става, но поне знаеше къде е спусъкът! И го натисна няколко пъти!

За негово учудване *полицайте* не отвърнаха на стрелбата; вместо това наскачаха един върху друг, като побеснели прасета в прахта встрани от пътя и с писъци ровеха земята, за да се скрият от куршумите.

*Грозна работа!*

Доколкото виждаше през мръсните очила и дима от пурата, дори офицерът в средата не посмя да стреля. И това ми било *офицер!*

Макензи не отпускате педала на газта и изпразни докрай пълнителя на пистолета. Изкачи се по купчина пръст и пясък, прелетя във въздуха с мотоциклета и запрепуска по тревистия склон на някакъв хълм. Докато летеше, забеляза под себе си крещящи полицаи и искрено съжали, че нямаше повече патрони. Въртеше като бесен кормилото на мотора, за да го насочи обратно към пътя.

Най-последно! Изкачи се на шосето! Бе пробил барикадата! И се носеше като фурия по магистралата към Пекин!

Истинско удоволствие бе да надува по бетонната настилка. Колелата на мотора пееха, вятърът галеше лицето му — чист и свеж ветрец, който въртеше в големи кръгове около ушите му дима от неизгасналата пура. Дори през очилата вече виждаше по-добре.

Измина следващите петнайстина километра като метеорит, който цепи пълното с опасности китайско небе. Още километър и половина и щеше да стигне северните предградия на Пекин. Мама му стара! Ще успее! И тогава ще видят комунягите какво е американски контраудар!

Пришпори мотопеда по гъмжащите от хора улички и прескочи високия бордюр пред входа към Площада на Великото цвете. На отсрещния му край се извисяваше сградата на мисията с фасада от алабастр в разкошен източен стил. Както винаги, тук имаше много

хора — местни жители й провинциалисти, дошли да зърнат някой от онези розови, високи чуждоземци, влизащи или излизащи през белите стоманени порти на средноголемия двор.

Пространството около сградата наистина не бе голямо. Около мисията нямаше тухлена стена, нито висока метална ограда. Равно окосената морава отпред бе заградена с нисък парапет от орнаментирано дърво.

Затова пък прозорците и вратите бяха добре защитени със стоманени решетки.

Макензи изфорсира мотора, за да подплаши с рева му тълпите от зяпачи.

Така и стана.

Китайците се отдръпваха настрани, за да дадат път на препускащия моторист.

А накрая Хоукинс щеше да падне от седалката, когато коридорът пред него откри края на площада и той видя срещу какво летеше с петдесет километра в час.

Пред затворената дървена портичка на мисията бяха опънати *три реда дървени прегради*, всяка следваща с трийсет сантиметра по-висока от предишната!

Десетина войници стояха строени в редица с оръжие в ръце, втренчили поглед напред. Право срещу него.

Стана тя, каквато стана, помисли си Макензи, няма време за мислене, трябва да се действа.

*Открито и нагло!*

Ех, да имаше сега поне един патрон!

Наведе глава напред, натисна газта докрай и насочи мотоциклета точно в средата на барикадата.

Стрелката на спидометъра подскочи като бясна и се залепи в левия край на скалата; човек и машина полетяха през тесния коридор от хорски тела като огромен, куршум от плът и стомана.

Сред крясъците на уплашената тълпа и побягналите войници Хоукинс стисна здраво кормилото и запъна тялото си в облегалката на седлото. Предното колело се отлепи от земята като излитаща птица феникс и се връза с трясък в дървената преграда.

Като неуправляем жив снаряд Макензи Хоукинс прегази дървените прегради, хвърляйки трески на всички страни.

Моторът нагази дълбоко в ситния чакъл на пътеката, водеща към входа на мисията. Неудържим тласък изхвърли Макензи напред, той прелетя над кормилото, претърколи се на земята и се удари в първото стъпало пред бялата желязна врата. Зъбите му все още стискаха запалената пура.

Не трябваше да се мае, жмичките щяха да се окопитят всеки момент, ще загърмят по него и ще усети парещите ужилвания миг преди да дойде забравата.

Но никой не стреля. Чуваха се само виковете на зяпачите и войниците. Уплашени дръпнати очи надничаха над купчината натрошени дървении. Повечето от войниците, хвърлили се по очи на земята, вече се изправяха на крака.

Но никой не посягаше към оръжието. Макензи започна да разбира защо — беше на американска територия. Ако го убиеха зад оградата на мисията, това щеше да представлява престъпление, извършено на американска земя. Щеше да стане международен скандал. *Майка му стара!* Беше под крилото на посерковците! Дипломатическите бабини деветини закриляха живота му!

Скочи на крака, хукна нагоре по стълбите към желязната врата и едновременно натисна звънеца и зарита с крака по нея.

Никакъв отговор.

Зарита още по-яростно и не свалеше длан от звънеца. Крещеше нещо на онези кретени отвътре и след цяла вечност малкото квадратно прозорче на вратата се отвори.

В рамката му се появиха чифт ококорени от уплаха очи.

— За Бога, Хоукинс съм! — изрева Макензи, почти заврял лице в прозорчето. — Отваряй вратата, копеле недно! Какво се туткаш?

Очите премитаха, но вратата не помръдна.

Хоукинс пак се разкрещя, но очите отвътре само мигаха на парцали. Минаха няколко секунди и на тяхно място се появи уста, която изрече смразяващи, невероятни думи:

— Няма никой у дома, сър.

— *Какво?*

— Съжалявам, генерале.

И устните изчезнаха зад желязната вратичка на прозореца. Мандалото отвътре хлопна.

Макензи остана известно време като вкаменен. После заудря отново с ръце и крака по вратата, крещеше като побъркан и натискаше звънеца така, че бакелитената му кутия се пръсна.

Пак нищо.

Обърна се назад и видя сеирджиите и войниците, които се превиваха от смях, като го гледаха как се кълчи пред вратата.

Хоукинс скочи от стълбите и затича насам-натам по моравата пред сградата. Всички прозорци бяха затворени, металните розетки бяха спуснати плътно зад решетките. Проклетата сграда приличаше на огромна, бяла, затворена мида.

Заобиколи от едната страна — навсякъде едно и също: затворени прозорци, спуснати капаци и решетки.

Стигна до задния вход, заудря по вратата и се развика, както никога не бе викал през живота си.

Накрая и тук се отвори малко прозорче и в рамката се показа чифт други очи, не толкова уплашени като предишните, но все пак разтревожени.

— Отваряй тая скапана врата!

Но никакви ругатни не помагаха. В прозорчето се показа уста, над която висяха посивели мустаци. Беше посланикът.

— Изчезвай от тук, Хоукинс — рече той с обработения си акцент на голяма клечка от Източното крайбрежие. — Вече си извън играта!

И затвори прозорчето.

Макензи се вкамени. Време и пространство потънаха в небитието. Не забеляза дори, че зяпачите и войниците бяха се преместили от тази страна на мисията.

Напълно объркан, се отдръпна от входа и заоглежда стената и покрива на сградата.

Нямаше да му се опре с тези решетки по прозорците. Хвана се за решетката на първия от тях и се закатери нагоре, докато стигна до втория.

За няколко минути издрапа по стената и се прехвърли върху полегатия покрив.

Изкачи се до върха му и се огледа.

Отляво на пътеката, водеща към централния вход, в тревата бе забит пилон, на който се развяваше американското знаме. Лек ветрец развяваше величествено родния флаг.

Генерал-лейтенант Макензи Хоукинс напльончи пръст и установи посоката на вятъра. След това свали ципа на панталона си.

## ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Девъро се усмихна на портиера в хотел „Бевърли Хилс“, заобиколи огромната лимузина, даде бакшиш на момчето, което я изкара от паркинга и се настани зад волана. Всичко си беше, както трябва да бъде в Южна Калифорния: портиери, момчета за всичко, безмълвни бакшиши, дълги коли и ослепително слънце.

В калифорнийски стил бе и разговорът му по телефона преди два часа с първата госпожа Макензи Хоукинс.

Бе решил да започне в логичен порядък, сглобявайки един по един фактите от живота на човек, стигнал до падението. Все нещо щеше да изскочи на бял свят; лесно щеше да документира тази съвременна версия на „Величие и падение на един развратник“, ако почнеше от първото му съприкосновение със света на корупцията: изисканите тоалети и пари, вместо с убийствата, мъченията и арогантността на „Уест Пойнт“.

Първото съприкосновение бе Реджайна Съмървил Хоукинс. Според събраните данни Реджайна бе родена сред ловните полета на щата Вирджиния, разглезена богаташка щерка. Бе отишла под венчило с подарения ѝ от съдбата Хоукинс в 1947 година, когато отрупаният с лаври млад герой от битката край Булжа впечатли нацията с нови подвизи, отразени в светските хроники на вестниците. Двамата бързо намерили общ език, тъй като татенцето Съмървил владее по-голямата част от крайбрежието на Вирджиния, а Джини била типична южняшка красавица — комбинация от пари и магнолии. Талантливият възпитаник на „Уест Пойнт“ бил покорен и временно подчинен от напевния провлачен акцент, огромните гърди и вроденото благоразположение на тази нежна, но упорита дъщеря на Конфедерацията.

Татенцето познавал много хора във Вашингтон и като имала предвид способностите и заслугите на Хоукинс, Реджайна се надявала след шест месеца да е генералша. В най-лошия случай — след година.

Във Вашингтон. Или в Нюпорт. А може би в Ню Йорк. Ако е рекъл Господ, защо не и на прекрасните Хавайски острови. Прислуга,



ливреи, балове, още прислуга и...

Но Хоукинс бил чешит, а тате не познавал чак толкова много хора, които да укротят непокорния му нрав. На Ястреба не се харесвал безгрижния живот във Вашингтон, в Нюпорт и в Ню Йорк. Той искал да бъде с войниците си. Така Реджайна се озовала в разни забутани казарми, където съпругът ѝ се скапвал да обучава безразлични наборници как да действат в някаква въображаема война. Тя решила да смени своя подарък на живота и познанствата на татенцето този път се оказали достатъчни. Хоукинс бил прехвърлен в Западна Германия, а семейният лекар ясно заявил, че климатът там няма да се отрази добре на здравето на Реджайна. Разстоянието между двамата съпрузи било достатъчно голямо, за да се стигне лесно до безпроблемен развод.

Днес, трийсет години по-късно, Реджайна Съмървил Хоукинс Кларк Медисън Грийнбърг живееше с четвъртия си съпруг Емануел Грийнбърг, филмов продуцент, в предградие на Лос Анджелис с екзотичното име Тарзана. Преди два часа по телефона тя рече на Сам Девъро:

— Виж какво, сладур, щом ще си говорим за Мак, ще повикам момичетата. Обикновено се събираме в четвъртък, но няма да го правим на въпрос за един ден, нали така?

Сам си записа упътванията как да стигне до Тарзана и сега пътуваше към къщата на Реджайна с автомобил под наем. От радиото гърмеше парчето „Мътни води“, което изглеждаше подходящо за случая.

Съзря отбивката за дома на Грийнбъргови след като изкачи последната стръмнина към билото на хълма и сви от пътя. Не след дълго стигна до желязна порта с автоматично дистанционно управление, която се разтвори, щом приближи до нея.

Паркира колата пред гараж с четири клетки. На асфалтовата площадка отпред имаше два кадилака, един ролс-ройс „Силвър клауд“ и едно мазерати, което се набиваше в очи сред останалите коли. Облегнати на ролса, двама шофьори си приказваха сладко. Сам излезе от колата с дипломатическото си куфарче в ръка и затвори вратата.

— Аз съм брокер на госпожа Грийнбърг — обърна се той към тях.

— Попаднал си където трябва, приятел — разсмя се по-младият шофьор. — Трябва да нарекат това място „Мерил, Линч и

Момичетата“.

— Някой ден може и това да стане. Оттук ли се минава за къщата? — Сам посочи към постлана с каменни плочи пътека, която криволичеше и се губеше сред храсталаците под миниатюрни портокалови дървета.

— Да, сър — отговори по-възрастният с повече достойнство, сякаш искаше да заличи впечатлението от свойското държане на колегата си. — Завийте надясно. Ще я видите.

Сам пое по пътеката към входа на къщата. Никога не бе виждал розова врата, но знаеше, че такова нещо може да има само в Южна Калифорния. Натисна бутона на звънеца и хор от камбанки изсвири началните тактове на „Любовна история“. Дали Реджайна знаеше края, зачуди се той.

Вратата се отвори и тя се появи, облечена в тесни къси панталони и още по-тясна полупрозрачна блуза, която едрите ѝ гърди доста предизвикателно опъваха до пръсване.

Макар и над четиридесетте, Реджайна излъчваше младежка увереност. Имаше тъмна коса, загоряла кожа без грам излишна тлъстина под нея и изглеждаше прекрасно.

— Вие ли сте майорът? — попита тя с гърлен и провлачен южняшки акцент.

— Майор Сам Девъро — потвърди той. Глупаво бе да се представя така официално, но не можа да измисли друго, защото вниманието му бе заето изцяло с двете ѝ гигантски предизвикателства отпред.

— Влизайте. Сигурно сте си помислил, че ще се подразним, ако сте във военна униформа.

— Нещо такова, струва ми се — Девъро се ухили глуповато, едва откъсна очи от издутата блуза и влезе в антрето.

То бе малко и откриваше пътя към огромен хол, чиято отсрещна стена бе изцяло от стъкло. Зад стъклото се простираше безкрайна тераса с бъбрековиден басейн и с парапет от ковано желязо.

Всичко това обаче той забеляза чак след около петнайсет секунди. Преди това бе зает с разглеждането на още три чифта цици.

Всеки един от тях бе по своему величествен. Сочни и обли. Малки и щръкнали. Полегати, но непослушни.

Те принадлежаха съответно на Мадж, Лилиан и Ан. Реджайна Грийнбърг ги представи бързо и с финес. И Сам автоматично съотнесе циците, тоест момичетата към данните, които лежах в дипломатическото му куфарче.

Лилиан бе трета по ред. От Пало Алто, Калифорния.

Мадж бе втората. Туахоу, Ню Йорк.

Ан бе четвъртата. Детройт, Мичигън.

Географски напречен разрез на Америка.

Реджайна — Джини, явно бе най-голямата, но не толкова на външен вид, а по-скоро по старшинство. Защото наистина всичките бяха в онази трудна за отгатване възраст между трийсет и пет и четиридесет и пет години — разлика, която Южна Калифорния с лекота заличаваше. И всяка от тях бе облечена по калифорнийски сексапилно — небрежно, но не без усилия за постигане на желания ефект.

Макензи Хоукинс бе мъж, на чиито вкус и способности можеше да завижда всеки.

С официалностите приключиха бързо и с лекота. Предложиха на Сам нещо за пиене, той не посмя да откаже в такава компания и го настаниха върху една кожена възглавница на пода, от която не виждаше как ще успее да стане. Остави куфарчето си отстрани, но се усети, че ако му потрябва, ще трябва да изпълни цял комплекс от йогически упражнения, затова реши да го използва само в краен случай.

— Ето, всички сме налице — изръмжа Реджайна Грийнбърг. — Харемът на Хоукинс, така да се каже. Какво очаква от нас Пентагонът? Свидетелски показания ли?

— Всички ще потвърдим едно нещо без всякакви резерви — радостно възкликна Лилиан.

— Дори с огромно желание — добави Мадж.

— Ооо — рече Ан.

— Да, добре. Способностите на генерала са огромни — запелтечи Сам. — Искам да кажа... така де, не очаквах да ви видя наведнъж. Заедно. Така на куп.

— О, ние сме си цял женски клуб, майоре — успокои го Мадж, Сочни и пълни, която седеше на също такава възглавница до него и се пресегна да го потуша по ръката. — Джини ви е казала. Ние...

— Да, зная — прекъсна я Девъро.

— И да разговаряте с една от нас за Мак, все едно, че разговаряте с всички ни — добави Лилиан, Малки и щръкнали, от другия край на стаята.

— Точно така — изгука Ан, Полегати, но непослушни и неочаквано се изправи напред стъклената стена.

— В случай, че нямаме кворум, аз изпълнявам ролята на говорителка — изръмжа Реджайна Грийнбърг, разположила се върху кожа от ягуар на дивана отдясно. — Защото съм първата и съм най-старша.

— Не непременно по възраст, скъпа — обади се Мадж. — Не искаме да се подценяваш.

— Не зная откъде да започна — рече Сам, но въпреки това се хвърли смело напред към трудната задача. Бегло засегна абстрактните неволи при общуването със силно индивидуалистична личност. Бавно и спокойно обясни, че Макензи Хоукинс е въвлякъл правителството на своята страна в особено деликатна ситуация, от която трябва да се намери изход. И въпреки че правителството било безусловно и безкрайно благодарно на Хоукинс за изключителните му заслуги, често се налагало да се проучва миналото на даден човек, за да му се помогне — не само на него, а и на правителството — да излезе от трудни положения. Често онова, което изглеждало донякъде отрицателно, водело до положителни резултати, дори само за да балансира и подчертае положителните характеристики.

— Значи искате да го прекарате — обобща Реджайна Грийнбърг. — Очакваше се това да стане, нали, момичета?

Последва хоров отговор „да“, придружен с утвърдителни кимания.

Сам много добре разбираше, че не трябва открито да отрича това; у тези жени имаше много повече интелигентност, а може би й усет, отколкото личеше на пръв поглед.

— Защо говорите така? — попита той Джини.

— *За Бога, майоре!* — отговори Титаничната цица. — Мак от години си имаше неприятности с посерковците от Вашингтон! Колко пъти им е бърсал насраните задници! Именно заради това си умират от кеф, когато онези либерали от Севера го взимат на подбив. Но с Мак шега не бива!

— Точно сега никой не го взима на подбив, госпожо Грийнбърг. Мога да ви уверя в това.

— Какво толкова е направил? — попита настървено Ан, чийто разкошен силует се очертаваше на фона на стената-прозорец.

— Обезобразил... — Сам изведнъж спря, защото думата му се стори неподходяща. — Разрушил национален паметник, принадлежащ на правителство, с което се опитваме да сме в добри отношения. Нещо като паметника на Линкълн.

— Пиян ли е бил? — поинтересува се Лилиан, напърчила малките си гърди срещу него като артилерийски снаряди.

— Твърди, че не бил пиян.

— Значи не е бил — заяви Мадж убедено от възглавницата до него.

— Мак може да пие наравно с цял батальон, докато не паднат всички под масата — поясни Джини и за по-убедително кимна с глава, — но никога, *никога* не е zlepоставял пагона заради уиски.

— Той никога не го е казвал с думи, майоре — обади се Лилиан, — но при него този принцип бе по-непоклатим от всяка друга клетва.

— По две причини — добави Джини. — В никакъв случай не искаше да унижава ранга си, а и не можеше да допусне посерковците да му се присмиват заради пиянство.

— Така че, виждате ли — заяви Мадж, — Мак не е направил на паметника на Линкълн това, за което го обвиняват. Той просто не би го направил.

Сам въртеше очи ту към една, ту към друга. Ясно бе, че никоя от бившите госпожи Хоукинс няма да му помогне, никоя нямаше да каже лоша дума за този човек.

*Защо?*

Положи адски усилия, за да стане от възглавницата и се опита да си придаде израз на адвокат на кръстосан разпит. Много мил, много скромн адвокат. Заразхожда се бавно покрай огромния прозорец. Ан се настани на неговата възглавница.

— Естествено — започна той с усмивка, — тези обстоятелства, събирането ви тук поражда няколко въпроса. Не че сте длъжни да отговаряте на тях, но честно да ви кажа, лично аз не го разбирам. Нека ви обясня...

— *Нека да отговоря* — прекъсна го Реджайна. — Не можете да разберете защо харемът на Хоукинс брани името му? Нали така?

— Именно.

— Като говорителка — продължи Джини с мълчаливите кимания на одобрение от страна на останалите — ще бъда кратка и точна. Мак Хоукинс е велик пич — и в леглото, и извън него. Това за леглото не е смешно, защото много бракове се провалят точно заради това. Невъзможно е да се живее с кучия му син, но вината за това не е негова. Мак ни даде нещо, което никога няма да забравим, защото то е с нас всекидневно. Той ни научи да разчупваме калъпа си. Просто, нали? „Разчупи калъпа си.“ Но, приятелю, това те *освобождава*. „Ти сам разполагаш със собствените си възможности“, казваше той. „Никой не може да те принуди да *направиш* нещо и няма нещо, което да *не можеш* да направиш; използвай способностите си и работи като луд.“ Е, разбира се, не всички вярваме в това свещено правило. Но бог ни е свидетел, че той накара всяка една от нас да се опита да го приложи. Той ни освободи само с едно щракване на пръстите и мисля, че се справихме добре. Така че, виждате ли, никоя от нас няма да му откаже услугите си, ако почука на вратата ѝ. Схващате ли?

— Схващам — отговори тихо Сам.

Телефонът извънтя. Реджайна се пресегна към телефона на мраморната масичка зад дивана. Обърна се към Сам:

— За вас е. Сам се стресна:

— Оставих за всеки случай телефонния ви номер на рецепцията в хотела, но не очаквах, че... — стигна до масичката и пое слушалката.

— *Какво е направил?* — Лицето му пребледня. Продължи да слуша. — Господи! *Не може да бъде!* — След малко продължи съвсем объркан: — Да, сър. Ще се постарая да стане... Ще се прибера в хотела и ще чакам инструкции. Освен ако не прехвърлите случая на някой друг, след месец се уволнявам, сър. Разбирам. Най-много пет дни, сър.

Затвори и се обърна към харема на Хоукинс. Към тези разкошни четири чифта млечни жлези, които хем мамеха, хем не подлежах на описание.

— Няма да опрем до вас, скъпи дами. Но на Мак Хоукинс може и да му потрябват.

\* \* \*

— Аз съм единствената ви връзка с началството, майоре — рече младият лейтенант, докато кръстосваше — някак по детски, помисли си Сам — луксозната стая в хотел „Бевърли хилс“. — Можете да се обръщате към мен с името Лоудстоун. Никакви имена, ако обичате.

— Лейтенант Лоудстоун, хиляда и шестстотин. Звучи чудесно — отбеляза Девъро, докато си наливаше още бърбън.

— Стига ми толкова пиене.

— Защо не отидете в Китай вместо *мен*?

— Предстои ви наистина дълго пътуване.

— Не, ако *вие* се заемете със случая.

— Де да можех. Знаете ли, че там има седемстотин милиона потенциални потребители. Наистина ми се иска да огледам по-добре това пазарче.

— Кое?

— Пазара.

— Ах, да. Пазара.

— Прекрасна възможност! — лейтенантът застана пред прозореца с ръце на гърба. *Горките потребители.*

— Тогава *отивайте*, за Бога! След тридесет и два дни излизам от този Дисниленд и не желая да си сменям униформата за някаква китайска куртка!

— Опасявам се, че не ми е възможно, сър. На номер хиляда и шестстотин имат сега нужда от професионалисти. Всички останали са заети... О, по дяволите! — Лейтенантът се извърна от прозореца и отиде до бюрото, върху което бяха разпръснати десетина снимки, девет на тринайсет. — Всичко е налице, майоре. Всичко, което ви трябва. Малко са размазани, но обектът Хикс се вижда съвсем ясно! Това вече не може да го отрече.

Сам погледна към леко замъглените, но ясни снимки от Пекин:

— За малко да го стигне, а?

— Позор! — намръщи се лейтенантът, докато разглеждаше снимките. — Няма какво повече да се каже.

— Освен, че почти го е стигнал — Сам прекоси стаята и седна в едно кресло с чаша в ръка. Лейтенантът също седна.

— Вашият следовател в Сайгон ще ви изпрати докладите си в Токио. Вземете ги с вас в Пекин. В тях има доста компрометиращи факти. В случай, че ви потрябва нещо, с което да го довършите.

— Ей, че готин човек сте. Познавате ли баща си? — Сам опъна доста яка глътка от бърбъна.

— Не трябва да го приемате лично, майоре. Това е конкретна операция и всичко ни е налице. Просто част от...

— Не ми повтаряйте...

— ...разработения план — Лоудстоун почти глътна последните думи. — Съжалявам. Но дори и да го приемете лично, какво повече ви трябва? Този човек е маниак. Опасен, егоцентричен ненормалник, който пречи всячески на миротворческите ни усилия.

— Аз съм адвокат, лейтенанте, а не ангел-отмъстител. Вашият маниак е помогнал много за осъществяването на други планове. Много хора са на негова страна. Днес следобед, например, разговарях с осем, пардон — *четирима* — Сам погледна чашата си. А, къде изчезна бърбънът?

— Вече няма такива — заяви лейтенантът.

— Какви?

— Колкото и симпатизанти да има, ще изчезнат.

— Симпатизанти ли? Та той да не е политик? — Сам реши, че пиенето няма да му стигне. И без това не можеше да се разбере с този чукундур. По-добре съвсем да се натряска.

— *Извикал* се е на американското знаме! Това е...

— Ама стигнал ли го е?

— Изпращаме ви в Китай — продължи Лоудстоун, като пренебрегна въпроса му — по възможно най-бързия начин. Самолетът „Фантом“ ще мине по северния маршрут, имате спирки в Жуно и на Алеутските острови до Токио. Оттам ще ви вземе товарен самолет до Пекин. Донесъл съм ви всички необходими документи от Вашингтон.

Девъро изломоти в чашата с бърбън:

— Мазя сички опелативни планове, мазя кихлички с яйца...

— Не е зле да си починете, сър. Почти единайсет часа е, а в четири трябва да тръгнем за военновъздушната база. Самолетът излита при изгрев слънце.

— Що не съм на ваше място, Лоудстоун. Как звучи само, а? Пет часа. Изчезвайте *оттук!*



— Сър? — изправи глава младежът.

— Заповядвам ви да се махате. Не желая да ви виждам докато не стане време да тръгваме.

— Моля?

— Чупката! — Сам се сети нещо и очите му, макар и премрежени, заблестяха игриво. — Лейтенант, знаете ли какво сте? Посерко, това сте. Абсолютен посерко, Бог ми е свидетел. Вече знам смисъла на тази дума!

\* \* \*

Четири часа... Какво ще прави?

Струваше си да опита. Но първо трябваше да удари още един бърбън.

Наля си в чашата, приближи се до бюрото и се засмя на снимките от Пекин. Биваше си го, кучият му син. Но не бе отишъл до бюрото, за да гледа снимките. Издърпа едно чекмедже и извади от него тефтерчето си. Запрелиства го, като се опитваше да нагласи на фокус страниците, изписани със собствения му почерк. Прекоси стаята и вдигна слушалката на телефона до леглото. Набра деветката, а след това и телефонния номер от тефтерчето.

— Ало? — Гласът бе нежен като магнолия, на Сам дори му се стори, че долавя аромат на олеандър.

— Госпожа Гринбърг? Сам Девъро е насреща...

— А, как сте? — по тона личеше, че не желае да крие колко се радва, че разговаря с мъж. — Чудехме се на коя от нас ще се обадите. Поласкана съм *майоре*! Все пак аз съм най-възрастната. Трогнахме се, наистина.

„Съпругът ѝ навярно го нямаше там“ — помисли си Сам докато отпиваше от бърбъна. Мисълта за изкусителна полупрозрачна блуза стопляше душата му.

— Много мило от ваша страна. Знаете ли, след малко заминавам много, много надалеч. През океани и планини, пак през океани и острови и... — *Мама му стара!* Не бе помислил какво да каже, дори не бе сигурен, че ще ѝ позвъни. Пустият му бърбън бе развинтил

фантазията му! — Мишията е шекретна, ъ-ъ-ъ — *секретна*. Много тайна. Ще се срещна с вашия... м-м-м... бивш съпруг?

— *Разбира се*, миличък! Та ти не можа да зададеш и половината от важните за правителството въпроси. Разбирам те *напълно*, наистина.

— Появиха се някои неясноти, особено една...

— Обикновено така става. Убедена съм, че трябва да направя всичко, за да помогна на правителството в тази деликатна ситуация. В „Бевърли Хилс“ ли си?

— Да, госпожо. Стая осемстотин и двайсет.

— Чакай малко — тя покри слушалката с ръка, но Сам я чу как се провикна към съпруга си. — *Мани!* Спешен случай от национално значение. Трябва да отида в града.

## ГЛАВА ПЕТА

— Майоре! Майор Девъро! Оставили сте телефона отворен. Глупаво е.

Прегракналите викове на Лоудстоун бяха придружени от непрекъснато и силно чукане по вратата.

— Какво по дяволите е *това*? — попита Реджайна Грийнбърг и сръга Сам под завивката. — Реве като несмазан клапан.

Девъро отвори очи и се вторачи в тъмната бездна на махмурлука.

— Това, скъпа моя покровителко на Тарзан, е гласът на лошите хора. Те изскачат на видело, щом земята закипи.

— Знаеш ли колко е часът? Я, повикай охраната на хотела, хайде!

— Няма — отговори Сам и с мъка се вдигна от леглото. — Защото ако го направя, онзи джентълмен ще събере Съвета на началник-щабовете. Мисля, че им е взел страха. Те са професионални убийци, а той е рекламен агент.

И преди Девъро да се освести, нечии ръце го облякоха, разни коли го разкарваха насам-натам, някакви мъже му крещяха в лицето и накрая го препасаха с колан в самолет „Фантом“ на военновъздушните сили.

\* \* \*

Всички се усмихваха. Всеки китаец се усмихваше.

„Повече с устните, отколкото с очите“ — помисли си Сам.

На летището в Пекин го чакаше автомобил на американската дипломатическа мисия, придружаван от две коли на китайската армия и осем китайски офицери. Всички се усмихваха; дори автомобилите.

Двамата притеснени американци, дошли с колата на мисията, бяха аташета. Личеше си, че искат час по-скоро да се върнат в мисията; изглежда никой от тях не се чувстваше сигурен сред китайски военни.

Нямаха и желание да обсъждат каквото и да било, освен времето, което бе гадно и навъсено. Всеки път, когато Сам насочваше разговора

към Макензи Хоукинс (и защо не? — нали се бе изпикал на техния покрив) — те млъкваха и само поклащаха глави и сочеха с пръсти насам-натам из автомобила. И се смееха без причина.

Накрая Девъро разбра, че искаха да му покажат, че в колата има микрофони. Та и той се разсмя. Без причина.

Ако автомобилът наистина бе оборудван с устройства за подслушване и ако някой наистина *слушаше*, помисли си Девъро, сигурно ще му се стори, че трима възрастни американци си разменят вътре мръсни жестове.

А ако пътуването от летището до мисията му се стори малко странно, то половинчасовият разговор с посланика на Площада на Великото цвете бе направо абсурден.

Подхилкващите се придружители го въведоха в антрето, където няколко американци с посърнали лица чакаха като зяпачи в зоологическа градина — неуверени за сигурността си, но впечатлени от новото животно, извадено за показ. Поведоха го припряно по дълъг коридор до една голяма врата, зад която явно се намираше кабинетът на посланика. Влезе вътре и посланикът набързо се здрависа с него, като държеше показалец пред стиснатите си устни — знак да не се говори. Единият от придружителите на Сам измъкна някакво метално устройство, не по-голямо от цигарена кутия и замаха с него пред прозорците, сякаш ги благославяше. Посланикът го гледаше търпеливо.

— Не съм сигурен — пошушна аташето.

— Защо? — попита дипломатът.

— Стрелката мръдна леко, но може да е от високоговорителите на площада.

— Дяволска работа! Трябва да ни дадат по-чувствителни уреди. Драснете едно писмо до Вашингтон — посланикът хвана Сам под мишница и го поведе обратно към вратата. — Елате с мен, генерале.

— Майор съм.

— А, чудесно.

Посланикът прекоси коридора до друга врата, отвори я и заслиза по стръмни каменни стъпала към просторно мазе. На стената имаше една-единствена обикновена електрическа крушка; посланикът я запали и поведе Сам покрай някакви кашони до друга врата, която едва

се виждаше на слабото осветление. Беше тежка и дипломатът трябваше да запъне крак о стената, за да я отвори.

Помещението бе хладилник, излязъл от употреба, който сега се използваше за винарска изба.

Посланикът влезе и драсна клечка кибрит. На един от рафтовете имаше свещ, изгоряла наполовина. Посланикът поднесе клечката към фитила ѝ и мъждивата светлина заскача по стените и рафтовете. Виното не бе от най-добрите марки, забеляза Девъро.

Посланикът даде знак на Сам да отиде по-навътре и притвори вратата, но не много плътно.

Удълженото му лице изглеждаше още по-призрачно от подскачащата светлина; той се усмихна виновно:

— Може да ви се стори малко налудничаво, но не е така, уверявам ви.

— О, не се притеснявайте, сър. Тук е много уютно. И тихо.

Сам се опита да отвърне на усмивката му. През следващия половин час получи последните инструкции на правителството. Мястото бе много подходящо за това — дълбоко под земята, наоколо имаше само червеи, не виждали никога дневна светлина.

\* \* \*

Въоръжен с куфарчето си и с кураж колкото на подгонен заек, Девъро излезе от мисията през бялата желязна врата и бе посрещнат от китайски офицер, който му махаше от началото на пътеката. За първи път Сам забеляза разрушенията — натрошени дъски и железни скоби, пръснати из моравата.

Офицерът стоеше зад оградата на мисията и се усмихваше учтиво.

— Името ми е Лин Шу, майор Девъро. Ще ви заведе при генерал-лейтенант Хоукинс. Насам, към колата ми.

Сам седна на задната седалка на военния джип и се отпусна назад, като положи куфарчето върху коленете си. За разлика от изнервените американци Лин Шу изобщо не се притесняваше да приказва. Разговорът веднага се завъртя около Макензи Хоукинс.

— Много неуравновесен човек, майор Девъро — заклати глава китаецът. — Обсебен е от дракони.

— Опита ли се някой да го вразуми?

— Аз лично. С голямо и пленително постоянство.

— Но без голям или пленителен успех, предполагам.

— Какво да ви кажа? Той ме нападна. Това изобщо не е хубаво.

— И само заради *това* искате цялостен съдебен процес? Посланикът ми каза, че сте непреклонни. Съд или Hazzeraï.

— Hazzeraï ли?

— Неприятности. На еврейски.

— Не изглеждате да сте евреин...

— Я да говорим за процеса — прекъсна го Сам. — За нападението ли ще го обвините?

— О, не. Това няма да е издържано от философска гледна точка. Очакваме страданията ни да са *физически*. Чрез борба и страдания се придобива сила — Лин Шу се усмихна; неизвестно защо. — Генералът ще бъде съден за престъпления срещу отечеството.

— Разширяване на първоначалното обвинение отбеляза Сам тихичко.

— Много по-сложно обаче — отговори Лин Шу и дълбока покруса смени усмивката на лицето му. Злобно поругаване на национална светиня — нещо като вашите паметници на Линкълн. С откраднат камион връхлетял срещу статуята на площад Сун Тай. Обвинен в обезобразяване на почитано произведение на изкуството — статуята е изваяна по формите на съпругата на председателя. И никакви контрааргументи за опиати не могат да оправдаят това. Видели са го твърде много дипломатически лица. Вдигнал голям шум на площада.

— Ще посоча смекчаващи вината обстоятелства — „все ще се намерят свидетели“, рече си Сам наум.

— Що се отнася до нападението срещу мен, такива няма.

— Разбирам — не разбираше, но нямаше смисъл да се задълбочава. — Колко може да отнесе?

— Какво да отнесе? Статуята ли?

— Затвор. Каква присъда? За колко време?

— Около четири хиляди седемстотин и петдесет години.

— *Какво?* Че то по-добре да го екзекутирате!

— За синовете и дъщерите на отечеството животът е безценен дар. Всяко живо същество е способно да даде нещо от себе си. Дори жесток престъпник като вашия вманиачен генерал-империалист. Предстоят му навярно още много продуктивни години в Монголия.

— Я, чакайте малко! — Девъро се поизправи и се втренчи право в очите на Лин Шу. Не бе много сигурен, но му се стори, че нещо на предната седалка изщрака. Приличаше на звук от затвор на пистолет.

Реши да не мисли за това. Така щеше да е най-добре. Отново се обърна към Лин Шу:

— Това е лудост! Знаете, че това е абсолютна глупост! Какви ги дрънкате? Четири хиляди години? В Монголия? — куфарчето падна от коленете му; отпред пак се чу щракване. — Дайте да говорим сериозно... — думите му позаглъхнаха, докато се навеждаше да вдигне куфарчето.

— Такива са наказанията, които предвижда законът за подобни престъпления — обясни Лин Шу. — Никое чуждо правителство няма право да се намесва във вътрешното законодателство на страната-домакин. Това е немислимо. Но в този конкретен случай може би не е съвсем неразумно.

Сам не бързаше да отговори; виждаше как намусеното лице на Лин Шу бавно възвръщаше предишното си учтиво изражение.

— Ако не се лъжа, работата май отива към уреждане на проблема извън съда?

— Как така? Извън съда?

— Компромис. Не говорим ли за компромис?

Лицето на Лин Шу съвсем се проясни. По-щастлива усмивка Девъро не бе виждал.

— Да, разбира се. Компромисът е поучителен. И в това има сила.

— И навярно ще смъкнем малко от четирите хиляди години в Монголия — чрез компромиса, а?

— Възможности — колкото щещ. Ако успеете там, където други не са могли. В края на краищата от компромиса ще имаме взаимна изгода.

— Надявам се, че разбирате колко сте прав. Хоукинс е национален герой.

— Такъв бе и Спиру Егню, майоре. Вашият президент го каза.

— Какво можете да предложите? Отмяна на съдебния процес?

Лин Шу помръкна. „Това не е на хубаво“, помисли Сам.

— Не можем да го направим. Процесът вече е обявен. Твърде много хора от международната общност знаят за него.

— Репутация ли ще пазите или искате да продавате газ? — Девъро се облегна назад; китаецът наистина търсеше компромис.

— По малко от двете е компромис, нали?

— Колко е вашето малко? В случай че вразумя Хоукинс.

— Първо, можем да помислим за намаляване на присъдата — Лин Шу пак се усмихна.

— От четири хиляди на две и петстотин ли? — попита Девъро.

— А, благодаря, много щедро от ваша страна. Предлагам да започнем от условна присъда; отказвам се от оправдателната.

— Какво означава условна присъда?

— По-късно ще ви обясня; ще ви хареса. Дайте ми някакъв стимул да се захвана с Хоукинс — Сам забарабани с пръсти по капака на куфарчето. Глупав навик, но обикновено помагаше за разконцентриране на противниците, а понякога предизвикваше и бързо отстъпление.

— Съдебната процедура в Китай може да има много форми. Продължителна, натруфена и ритуална. Или много кратка, бърза и без експеси. Три месеца или три часа. Вероятно бих могъл да съдействам за втората...

— Именно. И условна присъда. Съгласен съм — рече Сам веднага. — Това ми стига, за да се заема здраво за работа. За мен сделката е готова.

— Тази условна присъда. Ще трябва да ми я разясните.

— В общи линии не само ще запазите репутацията си и ще продадете газта, но ще покажете и колко сте твърди и *пак* ще ви хвалят в печата като герои. Всичко на куп. Какво по-добро от това?

Лин Шу се усмихна. Девъро се почуди за миг дали зад тази усмивка не се криеше някакво прозрение, което китаецът не искаше да покаже. Но много скоро съмненията му се разсеяха. Лин Шу му зададе въпрос, на който сам отговори още преди Девъро да отвори уста.

— Какво по-добро от това ли? Ами генерал Хоукинс да го няма в Китай. Да, *това е по-доброто*.

— Какво съвпадение. Та това е една от незначителните подробности, които предвижда условната присъда.



— Наистина ли? — Лин Щу гледаше право напред.

— Ти не си ми грижа — рече Сам унесено. — Ами какво ще правя с обекта Хикс?

## ГЛАВА ШЕСТА

Вътрешността на килията се виждаше ясно през огледалното стъкло, вградено в тежката метална врата. Имаше обикновено легло, писалище, скрито осветление на тавана, подвижна лампа на писалището, нощна лампа до леглото и килим на пода. На стената вдясно отворена врата водеше към малка баня, а вляво имаше закачалка за дрехи. Помещението не бе по-голямо от три на четири метра, но бе снабдено с всичко необходимо, дори повече отколкото Сам бе виждал другаде.

Липсваше само Макензи Хоукинс.

— Виждате колко сме грижовни — рече Лин Шу, — добре сме настанили генерала, нали?

— Много съм впечатлен — отговори Девъро. — Но не виждам самия генерал.

— А-а, вътре е — китаецът се усмихна спокойно.

— Прави ни разни номера. Като чуе стъпки, се скрива отстрани на вратата. На два пъти пазачите се хванаха и влизаха да видят какво става. За щастие бяха няколко души и успяваха да го надвият. Сега вече всички смени са предупредени. Подават му храната през едно прозорче.

— Значи не се предава... — засмя се Сам. — Голяма работа е.

— И то не една — добави Лин Шу със загадъчен израз, застава в очертан пред стъклото кръг на пода и натисна един червен бутон. — Генерал Хоукинс? Моля ви, покажете се. Аз съм Лин Шу, вашият добър и благосклонен приятел. Зная, че сте отстрани до вратата, генерале.

— *Да ти го начукам в гъза, жмичка такава!*

Лин Шу веднага отпусна бутона и се обърна към Девъро:

— Отвреме-навреме го прихващат и забравя добрия тон.

Китаецът се върна до разговорната система и пак натисна бутона:

— Моля ви, генерале, с мен е ваш сънародник. Представител на вашето правителство. От въоръжените ви сили...

— Провери й чантичката! Бръкни под полата й! Червилото й може да е бомба! — изкрещя отвътре невидимият генерал.

Лин Шу изглеждаше объркан. Сам го помести леко от вратата, натисна бутона и изрева в микрофона:

— Стига с тия номера, вирипишко смотан! Покажи рунтавия задник, дето Господ ти е дал за лице или отварям прозореца и пускам вътре гърмящото червило! Ще ти *спукам задника*, скапаняк такъв!... Между другото, имаш много здраве от Реджайна Грийнбърг.

Внушителната глава на Макензи Хоукинс бавно се показва пред огледалното стъкло. Изглеждаше адски объркан. Половин пура стърчеше между зъбите му, а кръвясалите очи гледаха с невярващо любопитство.

— Какво е това? Какво му казахте? — Лин Шу бе отворил уста от учудване.

— Това е строго секретна военна парола — отвърна Девъро. — Използваме я само в критични моменти.

— Няма да любопитствам повече; уважавам военната тайна. Ако натиснете ръчката отстрани на стъклото, генерал Хоукинс ще ви види. Ако желаете, ще ви пусна вътре. Аз обаче предпочитам да остана тук.

Сам завъртя ръчката; чу се изщракване. Огромното, разкривено лице изведнъж се сгърчи в отвратена физиономия. Сам имаше чувството, че Хоукинс гледа нещо много гадно и нищожно: гледаше военното недоразумение Девъро.

Сам кимна на Лин Шу. Китаецът се пресегна с две ръце и отключи вратата. Тя тежко се откряна и Сам влезе в килията.

И огромен юмрук се стовари като гръм право в лявото му око. Стаята, светът, галактиката се завъртяха в миг и се разпаднаха на стотици хиляди ослепително бели петна.

\* \* \*

Сам почувства първо влажната кърпа върху лицето си и чак след това болката в главата, особено в окото, и това му се стори странно. Вдигна ръка, махна кърпата и премигна. Най-напред съзря бял таван. Светлината в центъра бодеше очите му, особено лявото. Осъзна, че е на легло, претърколи се настрани и всичко си дойде на мястото.

Хоукинс седеше пред писалището, върху което бяха разпръснати документи и снимки. Генералът бе нагребил няколко листа и шареше с поглед по тях.

Не бе необходимо да мърда болната си глава; ясно бе, че куфарчето му лежеше отворено някъде в краката на генерала. За всеки случай обаче си направи труда да се увери. Куфарчето бе отворено и лежеше на пода с дъното нагоре. Празно. Съдържанието му бе пред генерала.

Сам предупредително се изкашля. За друго не можа да се сети. Хоукинс се обърна; изразът на лицето му не предвещаваше нищо добро. Липсваше свойската приветливост, характерна за братя по оръжие.

— Доста сте се поизпотили, а, посерковци такива?

С големи усилия Девъро смъкна крака от леглото и докосна с ръка лявото си око. Съвсем предпазливо, защото почти не виждаше с него.

— Може да съм лайнар, генерале, но не съм нищожество, което се надявам някой ден да ти докажа. Боже, как ме боли.

— *Ти* искаш да докажеш нещо си — Хоукинс посочи към книгата и се ухили цинично, — *на мен?* След това, което *знаеш?* Не ти липсва чувство за хумор, момче. Слушай какво ти говоря.

— Говориш като допотопно животно, каквото си всъщност — измънка Сам и се изправи. Това движение се оказа адски трудно. — Хареса ли ти това, което прочете там?

— Някакво гадно досие! Да не би да искат пак да правят филм за мен?

— Да, Студио Левънуърт. Ще промиват филмите в затворническата пералня. Голям бунак *си* — Девъро посочи чаршафа, който покриваше огледалното стъкло на вратата. — Това за хитро ли го смяташ?

— Не много, но върши работа. Обърква ги. Източният мозък има две много характерни слабости: склонност към объркване и смут — Хоукинс го гледеше спокойно.

Сам се стресна от това, което чу. Не знаеше защо — от самите думи ли или от проникновения тон, с който бяха изречени. Каквото и да бе, не очакваше такава реакция.

— Исках да кажа, че стаята се подслушва. Цялата е в микрофони, разбираш ли? Само натискат един червен бутон и чуват всичко, което си говорим.

— Грещиш, боецо — отговори генералът и стана от стола. — Ако изобщо си войник, а не някой пикльо. Я, ела насам.

Хоукинс отиде до чаршафа и повдигна първо единия му край, после другия. Отдолу се показаха две почти незабележими дупчици в стената. Виждаха се, защото в тях бе натъпкана мокра тоалетна хартия. Хоукинс пусна чаршафа и посочи още шест такива отвора по стените, всичките запушени по същия начин.

— Мамка и и килия, проверил съм я цялата педя по педя. Запуших всички микрофони. До един. Знаеш ли колко са хитри тия маймуни? Бяха ми поставили един точно над възглавницата, да не пропуснат нещо, ако заговоря насън. Него най-трудно го открих.

Сам поклати глава в знак на одобрение. Изведнъж се сети за нещо много очевидно:

— Щом си ги запушил всичките, всеки момент ще нахълтат и ще ни преместят. Не мислиш ли?

— Не се коркай толкова. Електронното подслушване в затворени помещения се осъществява с жици, които водят към едно централно устройство. Най-напред ще помислят, че някъде има късо съединение. Докато търсят къде е, ще мине цял час. Това ще ги обърка. После и да се сетят, че няма късо, ами съм запушил микрофоните, ще се смутят. Объркване и смут; характерните слабости. Още час ще се чудят къде да ни преместят, така че да не допуснат грешка. Значи имаме на разположение два часа. Няма да е лошо през това време да ми обясниш някои неща.

Девъро имаше чувството, че няма да е лошо да може да му обясни някои неща. Хоукинс бе страхотен професионалист и Сам не желаше сблъсък с него. Преди всичко не физически, а както подозираше от известно време, и интелектуален.

— Да ти разкажа нещо за Реджайна Грийнбърг, а?

— Прочетох бележките ти. Пишеш много грозно.

— Аз съм адвокат, всички адвокати имат грозен почерк. Иначе не могат да си вземат държавния изпит. Освен това не смятах да ги давам за преписване на машина.

— Дано да е така — рече Хоукинс. — Имаш и мръсно подсъзнание.

— Ти пък имаш страхотен вкус.

— Бившите си съпруги не обсъждам с никого.

— Те обаче са много словоохотливи, щом стане дума за *теб*.

— Познавам момичетата. Не са ти казали нищо, което би могъл да използваш срещу мен. Не са такива. Това, дето са ти казали, не ме интересува.

— Това да не би да е проява на висок морал?

— Доколкото съм способен на подобно нещо. Все пак не съм пълна отрепка, момко — Хоукинс посочи към бюрото. — Хайде сега, започвай с обясненията по тия писания.

— Какво има да обяснявам? Нали ги прочете? Трябва ли да ти разтълкувам, че те представляват типичен случай на *персона нон грата*, от една страна, и огромна неприятност, от друга. Ако се налага, то току-що го направих — Девъро докосна раненото си око. Ужасно го болеше, чак приседна на леглото.

— Тия глупости за Индокитай — изръмжа Хоукинс и грабна от бюрото купчина листове, — така са написани, сякаш съм работил за жълтите маймуни!

— Е, не чак дотолкова. Просто се поставят под съмнение някои твои методи на работа...

— Та това е *същото*, момко! — прекъсна го генералът. — Или съм работил за тях, или съм бил *двоен* агент, или съм прибрал половината мръсни пари на Югоизточна Азия в джоба си! Или съм бил толкова *прост*, че да не разбере изобщо какво съм правил!

— *Ааа* — изпя Сам високо. — „Най-последно започваме да схващаме“ — каза Алис на Петела Робин. Военен, ама истински военен, награден с два почетни медала от Конгреса, трудно може да бъде набеден като предател. Но битките, шумотевицата, подмолните действия, отвличанията, мъченията и примитивните средства за оцеляване — всичко *това* на куп без съмнение ще запрати въпросният герой право в Страната на смеха. Много жалко, но човешката психика не може да поеме повече от това.

— Дрън-дрън! — изрева Хоукинс. — В главата си имам повече акъл от онези мухльовци, които са скалпили всички тези глупости!

— Две точки за генерала — Девъро вдигна два пръста в знак за победа. — Само за протокола отбелязвам, че генералът е по-умен от всеки на номер хиляда и шестстотин. Но трябва да добавя, че въпреки това ще го прекарат.

— Как ще стане това, момко?

— О, стига бе, Хоукинс. С тебе е свършено! Как и защо е станало не зная. Ясно ми е само, че си се изхвърлил в неподходящ момент; вдигнал си твърде много шум и сега ще бъдеш *пожертван*! И не само това, ами ще се откажат от теб на всеослушание. Дори ще послужиш за *назидание*!

— Това пък е върхът на глупостта! Почакай само да го чуят в Пентагона и ще видиш!

— Те вече го знаят. Гарван гарвану око не вади. Вече не съществуващ, генерале! Освен може би като далечен спомен — Сам стана от леглото. Болката в лявото око постепенно обхващаше цялата му глава.

— Не ми ги пробутвай тия, защото не съм вчерашен — упорстваше Хоукинс, но си личеше, че увереността му вече не е толкова голяма. — Имам приятели. Имам зад гърба си кариера, която е като реклама за наемане на военнослужещи. Майка му стара, аз съм генерал, който е започнал от редник, от гадната кал в Белгия! Не могат да се отнесат така с мен!

— Аз пък не съм войник, а адвокат. И ти казвам, че са те напръскали обилно с амнестичен газ. Снимките, които изпратиха приятелчетата ти от Пекин, ще те довършат. Спукана ти е работата.

— Трябва да го докажат!

— О, не се притеснявай за това. Преди около час получих доказателствата в една винарска изба. От един психопат със свещ в ръката. Много солиден гражданин. Държат те здраво в ръцете си.

Хоукинс запремига и извади от устата си сдъвканата незапалена пура.

— Как ще стане това?

— Чрез здравната ти книжка. Това е неопровержимото доказателство. Психофизиологично. Психичен срив, причинен от стрес, е най-невинното, с което могат да оправдаят действията ти. Министерството на отбраната ще направи декларация, в която по-конкретно ще се посочва, че умишлено си бил поставен в заплетени

ситуации, че да бъде установена болестта ти. Мисля, че медицинският термин е „напредваща шизофрения“. Доказват го противоречивите ти действия в. Индокитай. А пък снимките, на които се вижда как пикаеш на покрива на мисията, имат много сложно клинично обяснение.

— Моето е *по-ясно*. Бях бесен! Почакай само да изложя моята версия.

— Изобщо няма да ти дадат възможност да го направиш. Ако планът им се задейства, президентът възнамерява да направи официално изявление, ще похвали заслугите ти от миналото, ще покаже медицинската ти книжка (с трогателно нежелание, разбира се) и ще призове нацията да се моли за теб.

— Няма да стане — генералът все още не отстъпваше. — Вече никой не вярва на президента.

— Може би, но той държи копчетата. Не неговите, навярно, но доста други. Ще те забият в някой ядрен силос, ако такова е неговото желание — Сам забеляза метално огледало в тясната баня и тръгна към вратата.

— Но защо *ще го прави*? Защо *ще му позволят* да го направи? — пурата висеше безпомощно между пръстите на Хоукинс.

Девъро разглеждаше отблизо подутата синина над лявото си око.

— Защото се нуждаем от газ — отвърна той.

— Какво? — Хоукинс изпусна пурата и тя се претърколи на пода. Явно по навик той я стъпка и я размаза с крак. — Газ ли?

— Много е сложно за обясняване. Няма значение — Сам притисна с ръка възпалената кожа около окото. От петнайсет години не му се бе случвало такова нещо; колко ли време щеше да остане подутината. — Просто приеми нещата такива, каквито са и се опитай да се измъкнеш колкото може по-леко. Нямах голям избор.

— Караш ме да клекна и да се *примирявам* с всичко, така ли?

Девъро излезе от банята, спря наред килията и въздъхна:

— Бих казал, че най-важната ми задача сега е да те спася от клечане в Монголия. В продължение на четири хиляди и кусур години. Ако ми помогнеш, мисля, че ще успея.

— Да ме измъкнеш от Китай ли?

— Да.

— С какво трябва да помогна? На жълтите маймуни и на Вашингтон? — намигна му Хоукинс.



— С много. Ще трябва да извървиш целия път назад.

— Дори да изляза от армията?

— Не виждам смисъл да оставаш? А ти?

— Мамка му!

— И аз казвам същото. Но това с нищо няма да ти помогне. Извън военната униформа те чака свят широк. Наслаждавай му се.

Хоукинс се върна до писалището разтреперан от гняв. Взе една от снимките, сви рамене и я хвърли обратно върху купчината. Бръкна се за нова пура.

— Майка му стара, момко, не си го обмислил добре. Може да си адвокат, но както каза, не си войник. Истинският командир не гали противника — тегли му ножа, без много да мисли. Никой няма да ме остави да си живея живота. Ще ме натикат в някой ядрен силов, както каза. За да ми запушат устата.

Девъро въздъхна дълбоко:

— Мисля, че ще мога да уредя достатъчно гаранции за всички заинтересовани страни. След като направиш всичко, което се иска от теб тук. Пълни признания, публично извинение и тям подобни.

— Мамка му мръсна!

— Монголия, генерале...

Хоукинс стисна здраво пурата между зъбите. „Май ще се навие“ — помисли си Девъро.

— Какво ще рече „гаранции“?

— Първото, което сега ми идва на ум, е, да речем, едно писъмце до министъра на отбраната, придружено с магнетофонен запис на твоя глас. В писмото и в записа ще заявиш, че в моменти на пълно умствено прояснение осъзнаваш колко си болен и така нататък, и така нататък.

Хоукинс го гледаше като гръмнат:

— Не си добре!

— Само ако знаеш колко силовци има в двете Дакоти.

— Господи!

— Не е толкова трагично, колкото изглежда. Писмото и записът ще бъдат погребани в Пентагона. Ще ги използват, само ако решиш да мътиш мозъците на общественото мнение. Ще ти ги върнат, да речем, след пет години. Какво ще кажеш?

Хоукинс се бръкна за кибрит. Драсна клечка и лицето му се скри зад облак гъст дим. Но гласът му се чу ясно:

— Но покрай тукашната история не желая да се говори, че съм превъртял. Не искам да ме изкарват чалнат.

— Ама, разбира се. Няма такова нещо. Ще кажат, че е просто преумора — Девъро кръстосваше насам-натам из тясната килия, както често правеше в съдебните зали, излагайки мотивите на адвокатската защита. — Пийнал си малко повечко, може би; това поражда съчувствие, дори симпатия, когато клиентът има по-особен характер. Китайците ще искат да извъртят нещата на идеология, но мисля, че ще успея да ги поукротя. Прозрял си много неща. Били са благосклонни, дори мили с теб. Режимът на народната република е готин. И снизходителен. Но преди не си го осъзнавал. И сега наистина съжеляваш за всички хули, които се изрекъл срещу него през последните двайсет и пет години.

— Майчице! *Кръв ми капе от сърцето!* — неизвестно как Хоукинс съумяваше да крещи и едновременно с това да дъвче пурата. Извади я от устата си и със сломен глас добави: — Знам, знам... Силозите или Монголия — все е същото. *Господи!*

Девъро го гледаше с болка. Приблужи се до него и му заговори със съчувствие:

— Здраво те притиснаха, генерале. Знам го най-добре. Прочетох досието ти и съм съгласен може би с една нищожна част от това, за което се бориш; мисля, че си голям перко. Но съм абсолютно убеден, че не си машинатор. И че с теб шега не бива. Помниш ли какво си казал на момичетата? Всеки разполага сам със себе си. Това ми говори много. Така че, нека ти помогна. Аз не съм войник, но съм адски способен адвокат.

Хоукинс му обърна гръб. „Не иска да видя объркването му“ — реши Сам.

Когато проговори, в думите му имаше толкова безсилие, че човек можеше да се разплаче:

— Не знам защо се тревожа толкова какво ще кажат за мен или защо ме е страх от силозите и от Монголия. По дяволите, момко, имам повече от трийсет години служба в армията. Ако сваля униформата (независимо какво ще намъкна вместо нея), все едно, че съм гол като сокол. *Извън армията*, не зная нищо друго, не мога да правя нищо друго. Никога не съм се занимавал с техника, освен във Второ главно. Не знам какво са това „преговори“. Мога само да чукам и да ловя

мошеници. Погледни докладите ми от Индокитай и ще видиш: прекарвал съм и КГБ, и ЦРУ, и Северновиетнамската армия, та дори и продажниците от генералния щаб в Сайгон. Но това е друго. Мога да командвам хора, но винаги ми даваха най-големите главорези, отрепките. В цивилизацията такива като тях няма да ги пуснат дори на улицата. Винаги съм се държал добре с тях. Умеех да работя с тия гадни копелета; знаех им кътните зъби. Но вън от армията не ме бива за нищо.

— Такива приказки не подхождат на човек, който е казал, че всеки сам разполага със себе си. Можеш много повече.

Хоукинс се обърна с лице към Сам. Заговори бавно, някак отнесено:

— Глупости, момко. Знаеш ли какво? Способен съм само да бъда престъпник. Но и такъв май няма да стана, защото не съм алчен за пари.

— Търсиш предизвикателства. Така правят талантливите хора. Парите са само средство; обикновено предизвикателството е в количеството, в това, което представляват, а не какво можеш да купиш с тях.

— Сигурно — Хоукинс пое дълбоко дъх и се протегна.

„Май вече вижда оставката си“ — помисли си Девъро. Мина безцелно покрай него и си затананика някаква *мелодийка*. От опит знаеше, че на клиента трябва да се даде известно време, за да приеме напълно решението.

— Чакай малко, момко. *Задръж топката...* — Хоукинс извади пурата от устата си и погледна Сам право в очите. — Всички искат помощта ми. И жмичките, и онези задници във Вашингтон, а вероятно и десетина газови корпорации. Да, ама те не само *искат*, а се *нуждаят* от нея. Щом я получат, ще изопачат всичко, ще нагласят делото... Оттам-нататък ръцете им ще са *развързани* да правят...

— Не, не, почакай. Работата е такава, че...

— Не, *ти* почакай, момко! Няма да ти усложнявам работата. Ще ти предложа по-добра сделка, отколкото си смятал, че е възможно да има — пурата заскача в устата му, очите му блестяха, гласът му бе напрегнат. — Ще направя всичко точно така, както ми кажете. Дума по дума, жест по жест. Ще целуна всеки фас по площад Сун Тай, ако искате. Но в замяна искам две неща. Да се махна от Китай и от армията

— двете вървят заедно. И още нещо: да ме пуснат за три дни в архива на G-2 в окръг Колумбия. Искам да видя само моето досие, ничие друго. Майка му стара, другите досиета нали аз съм ги *писал*! Искам само да хвърля за последно един поглед върху онова, което съм сторил за армията. В присъствието на колкото искате пазачи. Ще направя последни преценки и някои добавки. Стандартна процедура при уволняване на офицер от разузнаването. Какво ще кажеш? Сам се колебаеше:

— Не знам. Това са поверителни материали...

— Но не и за служител, който ги е съставял! Устав за секретните операции, Член седемстотин седемдесет и пети, Глава „Поправки“. Всъщност, човек като мен дори е *задължен* да направи окончателни преценки.

— *Сигурен ли си?*

— Както че съм още жив пред теб.

— Е, щом е стандартна...

— Просто ти цитирах устава! Той е Библията на армията, момко!

— Тогава не виждам пречки...

— Искам разрешение в писмен вид. В замяна на писмото и записа, които доказват колко съм преуморен, та чак ям гущерови лайна. Всъщност поставям ултиматум: или Вашингтон ми дава писмено нареждане да изпълня Член 775 на Устава за секретните операции след завръщането си в Щатите, или заминавам за силовите в Монголия! Все още имам много поддръжници в родината. Може да са дребни риби, ама могат да вдигнат страхотен шум.

Макензи Хоукинс се ухили; пурата му съвсем се бе скашкала. Този път Сам зяпна:

— Какво си намислил?

— Нищо страшно, момко. Просто ме подсети за една работа. Всеки разполага сам със себе си. С всяка своя част. Навън сигурно ме *очаква* огромен свят. И едно-две предизвикателства.

## ЧАСТ ВТОРА

*„Здраво скрепената корпорация — тоест компания с малко на брой инвеститори, независимо от общия капитал — трябва да има в основата си хора с щедри сърца и непоклатим кураж, които да изпълват структурата със своята всеотдайност и целенасоченост.“*

*„Икономически закони на Шепърд“, Книга CVI, Глава 38*

## ГЛАВА СЕДМА

Народният съд премина блестящо за всички заинтересовани. Макензи Хоукинс бе истинско олицетворение на разкаял се и преобразил се враг; идеално изигра ролята си на кротко агънце.

При пристигането си на летището във военновъздушната база „Травис“ в Калифорния той застана стоически пред телевизионните камери и отговори ясно на въпросите от тълпата журналисти и надути зяпачи; очарова печата и украти кресливите свръхпатриоти.

Без много глезотии заяви, че е дошло време старите войници — дори по-младите стари войници — да се оттеглят с достойнство, времената се променили, а с тях — и ценностите. Това, което преди десетина години било смятано за вероломство, сега станало нормален начин да се действа. Мъжът в униформа и с военен *манталитет* не бил подготвен, а и не трябвало да бъде подготвен за велики международни дела. Достатъчно било той, простият войник от легионите на своята страна *sic... ibid... in gloria transit...* Макензи Хоукинс да следва вечните истини, така както той ги разбира.

Всичко бе много свежо. Всичко бе много затрогващо. Всичко бе абсолютна изгъзица. А Мак Хоукинс бе върхът.

За отбелязване е, че човекът в Овалния кабинет наблюдаваше цялата тази работа, потънал дълбоко в креслото си, а на скута му лежеше покорно седемдесеткилограмовото му куче на име Питон. Отвреме-навреме човекът избухваше в смях, пляскаше с ръце над косматото туловище на Питон, тропаше с крака по пода, хихикаше в шепи и се наслаждаваше истински на представлението. Час по час надникваха в стаята членове на семейството му, смееха се, пляскаха с ръце и тропаша с крака от възторг, също като татенцето. Не разбираха защо е толкова щастлив, но не бяха изпитвали такава радост, откакто татенцето застреля в корема онзи гаден малък шпаньол.

Сам Девъро наблюдаваше преобразяването на Макензи Хоукинс със смесени чувства — от сдържан смях през измамно спокойствие до необяснимо страхопочитание. Ястребът се бе превърнал в сантиментално пиленце и липсваше единствено причината за тази

метаморфоза. Не че Сам забравяше за страшната заплаха — Монголия или Левънуърт, но след като се призна за виновен, извини се публично, написа онова унизително писмо и позволи да го снимат с наведена глава, докато му четяха присъдата — сто години условно, можеше поне да запази самочувствието си на висш офицер и да се противопостави с двойно по-голяма мощ на всички бури. Вместо това, за да разсее всяко съмнение, той стигна до крайности. Сякаш наистина бе решил да изличи и спомена за себе си.

„Каква ужасна фраза“ — мислеше си Девъро.

Естествено, Сам допускаше поведението на Хоукинс да е свързано по някакъв начин със сделката с Вашингтон за досиетата по силата на член 775 от Устава и разрешението Макензи да бъде допуснат до тях. И така да бе, пак изглеждаше ненужно генералът да се престарава; три разузнавателни служби бяха прегледали досиетата и не намериха в тях нищо, което би могло да навреди на националната сигурност. В по-голямата си част документите засягаха стари конспиративни операции в Сайгон, няколко направо дребни спекулативни сделки в Европа и куп догадки, слухове и недоказани твърдения — абсолютна боза.

Дори Хоукинс да бе убеден, че ще измъкне някой и друг долар от тези непотвърдени и стари данни — а явно тази бе единствената причина да настоява за изпълняване на член 775 от Устава — от това нямаше да пострада никой. А като се има предвид инфлацията, намалената пенсия, която щеше да получи, и статутът му на недосегаем човек, животът му нямаше да е песен. Така че, никой не се притесняваше от това какво ще прави със старите си досиета. Освен това и да имаше неприятни последици, нали бе написал и подписал собственоръчно онова *писмо*.

\* \* \*

— Мамка му стара, момко, да знаеш как се радвам, че те чувам отново — по телефона гласът на Макензи звучеше много силно и някак ентузиазирано, та Сам инстинктивно отдели слушалката от ухото си. Къде от загриженост за слуха си, къде от неясен страх, свързан с този глас.

Девъро се бе разделил с Ястреба преди повече от две седмици в Калифорния, веднага след пресконференцията в базата „Травис“. Сам се върна във Вашингтон и до този момент — три дни преди бе зает почти изцяло с прибиране на багаж и довършване на всички канцеларски задължения, които биха могли дори с една минута да забавят настъпването на великото събитие.

Хоукинс не бе сред тези задължения, но самото му присъствие вещаеше някаква абстрактна заплаха. В по-общ смисъл.

— Здравсти, Мак — предпазливо отговори Сам. Още в началото на съдебния процес в Пекин бяха зарязали военните титли в контактите си. — Във Вашингтон ли си?

— Къде другаде, момко? Утре трябва да се явя в G-2 по член 775. Не знаеше ли?

— Бях много зает. Трябваше да свърша куп неща, преди да пусна кепенците тук. Освен това не виждам защо някой трябва да ми казва, че ще ходиш в архива.

— А е трябвало — отвърна Хоукинс. — Защото ти ще ме придружаваш. Мислех, че знаеш.

Изведнъж Девъро усети огромна твърда буца в стомаха си. По навик изтегли чекмеджето и бръкна за хапче „Малокс“<sup>[1]</sup>:

— Да те *придружавам* ли? За какво ти е придружител? Не знаеш ли адреса? Ще ти го кажа, Мак, имам го тук записан. Не си тръгвайте, *сержант!* Дайте ми веднага адреса на архива на G-2! Размърдайте си *задника*, де!

— Чакай, Сам — прогърмя гласът на Макензи Хоукинс. — Това е просто една процедура, нищо повече. Няма защо да се спичаш. Естествено, че *знам* адреса; би трябвало и ти да го *знаеш*, момко, нали така?

— *Не желая* да те придружавам. *Не ставам* за придружител! Казах ти сбогом още в Калифорния.

— Можеш пак да ми кажеш „здравсти“ на вечеря. Как ти се вижда това?

Девъро задиша тежко. Преглътна хапчето и махна на сержанта-секретар да си ходи.

— Съжалявам, Мак, но наистина *имам* да довършвам някои неща. Може би в края на седмицата; всъщност, по всяко време след друг ден. По-точно, след шестнайсет нула нула.



— Е, Сам, мислех, че ще свършим тая работа утре сутринта. Искам да кажа, че *трябва* да си там, синко. Така пише в заповедта. Няма да се изцелим накрая, я? *Господи!* Ако не изпълним заповедта, няма да ни уволнят и двамата.

— Къде искаш да вечеряме? — попита Девъро. Лицето му се сгърчи от болка. Шишенцето с хапчета бе празно.

\* \* \*

„*Ти ще ме придружаваш. Мислех, че знаеш... Така пише в заповедта. Няма да се изцелим накрая, я?*“

В никакъв случай. Девъро поклати глава. От съседното сепаре двойка влюбени го зяпаха учудено. Той спря да клати глава и им се ухили тъпо; пошушнаха си нещо и извърнаха поглед от него. Явно бяха разбрали, че човек никога не може да предвиди кой идиот ще седне на съседната маса.

Висок мъж разгърна завесите под арката, разделяща заведението на две. Сега пък Сам зяпна. От шаш.

Това бе Ястребът. Нямаше съмнение. Само че високият мъж, който културно си пробиваше път през навалицата в ресторанта по нищо не приличаше на разчорления Макензи Хоукинс, който му правеше физиономии с пура в уста през стъклото на килията в Пекин. Нито пък имаше нещо общо с образа на героя Хоукинс, маршируващ твърдо с изпънати рамене срещу силния порив на вятъра под звуците на хиляда гайди.

Първото нещо, което се набиваше на очи, бе брадата а-ла Ван Дайк. Все още не бе пораснала съвсем, но очертанията ѝ бяха ясни, а космите ѝ — добре вчесани. Както и косата — поизрасла, но сресана от грижовни ръце така, че сиви къдрици обгръщаха плътно ушите. Много, ама много изискан вид. Ами очите — е, те не се виждаха много, защото бяха скрити зад очила с рогови рамки и леко матирани стъкла, които му придаваха повече академичен или дипломатичен, отколкото тайнствен вид.

А походката. Мили боже! Нямаше и помен от вдървената военна стойка, сменена с леки, *грациозни движения*. Непринуденото му

поведение и безгрижната походка подобаваха много повече на Палм Бийч, отколкото на Форт Бенинг.

— Забелязах как ме зяпаш — рече Ястребът, докато се намъкваше в сепарето. — Не изглеждам зле, нали? Посерковците в униформа дори не ме забелязват. Какво ще кажеш, а?

— Събра ми очите — призна си Сам.

— Не се шашвай, синко. Първото нещо, което научава шпионинът, е способността да се адаптира. Не само към обстановката, но и към акцента в говора, местните обичаи, начините на общуване... Това е основата на психологическата война.

— Какви ми ги дрънкаш?

— В тила сме, Сам. На вражеска територия, не разбираш ли?

Още преди да е изсърбал елегантно студената си супа, Мак Хоукинс стигна до бомбастичното обяснение за поканата на вечеря. Експлозивната му същност се съдържаше в едно-единствено име.

Хезълтайн Броукмайкъл. Бивш генерал-майор от командването в Банкок. Понастоящем в архива във Вашингтон, окръг Колумбия.

— Да, Сам, старият Броуки бе с мен в Корея. Дяволски добър офицер, малко избухлив, но нали все трябваше да се съревновава с оня тъпигъоз братовчед му. Как му бе идиотското име? Май се казваше Етълред, а? Представяш ли си? *Двама* Броукмайкълъвци в една и съща армия, и двамата с шибани имена!

— Не ми се яде повече — промълви Девъро. Ястребът продължаваше:

— Да, господинчо, ти наистина съсипа кариерата на Броуки. Не можеше да прибави още една звезда на пагона си, дори да се примили на всички астролози от Пентагона. Те просто не можеха да се *ориентират* — единият от двамата Броукмайкълъвци бе мошеник, но ти не можа да докажеш и това.

— Не ми разрешиха! — изшептя Девъро, но явно не прецени силата на гласа си. Двойката от съседното сепаре пак го зяпна. Сам пак им се ухили — Имах доказателства и бях подготвил делото. Принудиха ме да го заровя!

— И един достоен мъж бе закопан, точно когато началник-щабовете го гледаха с добро око. Жалко е, казвам ти.

— Стига, Мак. Бях сгащил това копеле на пангара...

— Да, ама обърка копелетата, момко. А тези така наречени доказателства си ги събрал чрез закононарушения.

— Реших се на преценен риск, защото бях побеснял. Платих за това с две години от живота си в тази тъпанарска униформа. И *толкова*. Сега искам да се махна от армията.

— Много лошо. Искам да кажа, жалко, че чувам това от теб, защото може да се наложи да поостанеш още в Канцеларията на главния инспектор, ако аз...

— *Стига!* — изрева Девъро шепнешком. — Уволнявам се вдругиден! Нищо, *абсолютно нищо* не може да спре това!

— Дано. Но нека довърша. *Може* да се наложи да поостанеш, ако не успея да убедя стария Броуки да си избие от главата една налудничавата идея. Виждаш ли, обвиненията срещу теб в Банкок всъщност не са отпаднали; отложили са ги един вид поради усложнените обстоятелства, а какво ще кажеш за кресливите миролюбци, дето постоянно плюят по армията? Броуки не че няма никакви доказателства срещу теб, Сам, но ще иска да изчисти собствения си статут, разбираш ли? Той си мисли, че като разчепка тези обвинения, ти ще изровиш досиетата и ще посочиш *истинския* Броукмайкъл — ще си *принуден* да го направиш, иначе отиваш на кино — и тогава шефовете пак ще му се усмихнат, както преди. Това няма да продължи повече от шест-седем месеца. Най-много година или година и половина, ако делото се закучи, но и двамата ще получите каквото искате...

— Искам да се *махна* от армията! *Нищо* друго! — Сам така изви салфетката, че тя чак изпука. — Платих си за справедливото възмущение. Това вече е минало!

— За теб, момко. Но не и за стария Броуки.

— Фактите *не могат* да бъдат изопачени. Извиних се, и то писмено. В други ден след шестнайсет нула нула ще продиктувам на граждански секретар декларация, в която ясно ще заявя, че *няма* да отварям това дело!

— Ще го отвориш, ако старият Броуки измъкне един документ от банкокското досие и издаде заповед за арестуването ти. Той е генерал, Сам. Дори да е прекарал службата си в лъскане на пагони на повисшестоящи лайнари, както разбирам.

Хоукинс стисна устни, зацъка с език и бавно поклати глава; широките невинни очи зад леко матираното стъкло на очилата изразяваха всичко друго, но не и невинност.

— Добре, Мак. Играта свърши. Спомена, че *искаш* да уговориш Броукмайкъл да зареже тези глупости. *Можеш* ли?

— Или ще го убедя да не го прави, или ще го разкарам за известно време. Да, мога да направя или едното, или другото. Вземеш ли веднъж в ръка заповедта за уволнение, Броуки няма да може да насъска никого срещу теб, ако ще да си съдере задника. Тази хартийка ще му върже ръцете, нали. Всъщност, *ти* го знаеш по-добре от мен.

— Да, знам. Само ми кажи каква гадост искаш да извърша.

Ястребът свали тъмните очила и с елегантни жестове започна да чисти стъклата, сякаш лъскаше сапфир.

— Трябва да ти призная, че мислих много за бъдещето си. И смятам, че в него има място и за теб, но не съм много сигурен.

— И си напълно прав. Идната седмица се връщам на бюрото си в „Аарон Пинкър и съдружници“ в Бостън, най-добрата юридическа фирма по Източното крайбрежие.

— Е, би могъл да го поотложиш с няколко седмици. Да кажем с един месец, а? *За Бога*, момко, изгубил си цели четири години; какво е още един месец?

— Някой ден Аарон Пинкър ще влезе във Върховния съд. Всеки ден в неговата кантора носи знания и не желая да се отказвам от трийсет години платено образование. Какво искаш да кажеш с това, че имало място и за мен? Къде?

— Нужен ми е адвокат. Мисля, че по-добър от теб не познавам.

— Предполагам, че съм единственият, когото познаваш...

— Но по някои точки издъхваш, приятелче — прекъсна го Хоукинс, докато нагласяше очилата на носа си. — Съжалявам, че ти го казвам, но това е факт. Така че, двоумя се дали да те наема. Ще помисля още по въпроса.

— А междувременно ще държиш Броукмайкъл настрана, нали?

— А ти ще размислиш ли по предложението, което ти направих? Само за няколко седмици, а? Виждаш ли, имам някой и друг спестен долар...

— Много добре знам колко пари имаш — обади се Девъро. — *Налож*и се да го проверя. Навярно искаш съвет от мен как да ги

вложиш?

— Нещо такова...

— Нямам съответната квалификация, но ще ти помогна. Наистина — Сам искаше да му помогне. След толкова години всеотдайна и изпълнена с опасности служба на родината Мак бе успял да спести общо петдесет хиляди долара. Никакви други авоари. Никакви къщи, недвижимо имущество или акции. Нищо. Тези пари и занижената пенсия бяха всичко, на което можеше да разчита до края на живота си. — А ако не мога да ти дам съвет, какъвто мисля, че заслужаваш, ще намеря някой, който може.

— Трогнат съм, синко.

Дали в грубите бръчки около войнишките му очи не блестеше издйническа сълза? Сам не можеше да каже, защото тъмните очила му пречеха.

— Това е най-малкото, което мога да направя. Може да прозвучи сантиментално, но това е най-малкото, което всеки данъкоплатец може да направи за теб. Дал си много на страната, а политиците те прекараха. Знам го много добре.

— Е, момко — рече Хоукинс с дълбока, героична въздишка, — всеки прави каквото трябва в този свят. В даден момент... Ох! Тоя идиотски костюм ме стяга повече и от парадна униформа — Ястребът измъкна от вътрешния джоб сгънато пожълтjало списание. Тгълчетата на някои страници бяха прегънати и маркирани с червено мастило.

— Какво е това? — попита Девъро.

— А-а, китайска комунистическа пропаганда. Жмичките го бяха забравили в килията ми. Обичайните комунистически глупости, написани на неправилен английски. Това е статия, която би трябвало да покаже колко несправедлива е институционализираната религията. Папата на римокатолиците имал първи братовчед — нещо като Броукмайкъловци, само че имената им са различни — с който си приличали като две капки вода. Всъщност, били еднакви като еднолични близнаци, само че братовчедът на папата си пуснал брада, за да скрие приликата.

— Не разбирам. Къде е несправедливостта?

— Братовчедът е второкласен певец в една невзрачна оперна трупа и през половината от годината е без работа. Китайските комуняги веднага правят набиващото се в очи сравнение. Певецът дере

гласа си, за да радва хората със своето изкуство и гладува, докато братовчед му папата се тъпче като чревоугодник и краде от залька на бедните.

— И това толкова те впечатли, та чак си го отбелязал?

— Аа, не, момко. Подчертал съм си само неточностите, за да ги покажа на един мой приятел свещеник. Може да ти се стори чудно, но проучих някои неща, за които преди и на ум не ми е идвало. Бог, църквата и други подобни... Само не ми се смей.

Девъро се усмихна:

— Не намирам нищо смешно в такива работи. Винаги съм ги вземал доста насериозно. Религиозното съзнание е не само конституционно право, но често то е истинският жизнен сок на човека.

— Много хубаво го каза. И задълбочено, Сам. Между другото, пак за оная работа с Броукмайкъл. Утре сутрин в G-2. Трайкай си и прави, каквото ти кажа.

\* \* \*

Хоукинс чакаше под навеса пред входа на хотела, когато Сам паркира до бордюра. В едната си ръка носеше дипломатическо куфарче, което изглеждаше много скъпо, с другата отвори вратата и се намъкна в колата. Широка усмивка щеше да разчекне лицето му.

— *Майка му стара!* Ама че хубава утрин! Денят бе ужасен. Студен и навъсен, а облаците по небето обещаваха проливен дъжд.

— Барометърът ти май се е скапал.

— Дрън-дрън! Слушай, момко, денят, както и възрастта, зависи от това как се чувстваш. А аз се чувствам прекрасно! — Хоукинс поизпъна реверите на туиденото си сако, понагласи тъмно червената вратовръзка върху модерната си раирана риза и приглади нежно с пръсти косата край слепоочията.

— Радвам се, че си в такова добро настроение — рече Сам, запали мотора и се включи в движението. — Не бих искал да ти го развалям, но там не можеш да влезеш с куфарче. Нямах право да изнасяш документи. Такива са разпоредбите в G-2.

Хоукинс се разсмя. Измъкна пура от джобчето на ризата:

— О, не затруднявай юридическото си мозъче с подробности — той отрязва крайчеца на пурата със сребърно ножче. — Погрижил съм се за всичко.

— Не си ти човекът, който трябва да се грижи за нещо! Аз отговарям за теб и през следващите двацет и четири часа трябва да съм абсолютно чист — Девъро изкара яда си на клаксона; колите около тях му отвърнаха със същото.

— *Господи*, защо си се вкиснал? Дръж под око само авангарда, за фланговете не се кахъри.

— Абе, на какъв език разговаряме? За какви флангове ми говориш? Какво означава *това*?

— Означава това, което ти казах снощи — Макензи палеше пурата си. — Прави, каквото ти говоря и не вдигай шум. Между другото, искаш ли да знаеш кой отговаря за архивите в G-2? Всъщност името му едва ли те интересува, но е разкошно копеле, истински гений. Изобщо не бе чувал за мен преди няколко години, когато го измъкнах от лагер за военнопленници, западно от Ханой. Завършил е „Уест Пойнт“. Випуск четиридесет и седма. Също като мен. Майка му стара, колко малък е светът и какви съвпадения...

— *Не!*... Не, Мак! *Не!* Не, не и *не!* Без тия! Няма да стане! — Сам пак се нахвърли на клаксона. Натискаше го като луд. Заради една възрастна дама, която със сетни сили прекосяваше улицата. Бедната женица се разтрепера и сгуши глава още по-дълбоко между раменете си.

— Член седемстотин седемдесет и пет ясно определя, че юристът-придружител е само придружител.

Не и наблюдател. Той отвежда офицера от разузнаването до мястото за преглеждане на документите и го връща, но няма право да влиза с него в помещението. Навярно има много непочтени адвокати, а, Сам? — Макензи дръпна яко от пурата.

— Има *още нещо*, което е забранено в тази стая, копеле отровно! — Девъро пак натисна с цяла длан клаксона. Възрастната дама преполовяваше със скорост на костенурка улицата. — Не се допускат хора с *куфарчета!*

— Допускат се, ако става въпрос за окончателно попълване на досието. Никой не може да вижда тези документи, освен дежурният офицер по архив. Те са строго поверителни.

— Да, ама *там* няма нищо! — изкрещя Сам, като сочеше към куфарчето.

— Откъде знаеш? То е заключено.

\* \* \*

При влизането в сградата на военното разузнаване Хоукинс бе придружен мълчаливо, професионално от двама военни полицаи до специалната стая, определена за изпълняване на процедурата по член седемстотин седемдесет и пет. Сам вървеше отзад. Процесията му се стори формална и суха, като на екзекуция, само дето Мак разваляше впечатлението с безгрижната си походка и с цивилния си костюм. Но щом влязоха в стаята, Хоукинс изпъна рамене и с дресирания лай на щатен офицер нареди на двамата полицаи да отведат Сам в съседната стая и да повикат началника си. Те му изкозируваха, подхванаха мълчаливо Сам от двете страни и го заведоха в съседната стая. Затръшнаха вратата, заключиха я, провериха коридора и с походка на офицери от Вермахта излязоха в преддверието. Заключиха и неговата врата.

Цялата тази работа му *напомняше* нещо; ами, да, сети се накрая Девъро. Преди няколко седмици гледа по телевизията един филм. „*Седем дни през май*“. Отиде до единствения прозорец и се загледа навън. И надолу. През решетките. Стаята бе на четвъртия етаж. Военното разузнаване явно не желаше да поема рискове дори с юридически придружители от Главния инспекторат.

От съседната стая се чуваха гласове. Говорещите избухнаха в смях, последваха здрави мъжки псувни. Отколешни братя по оръжие си припомняха доброто старо време, когато на всеки му се печеше яйце на гъза и само генералите си гледаха кефа. Сам седна на един стол, взе в ръце стар, протъркан екземпляр на „*Да изкореним венеричните болести в G-2*“ и зачете.

Монотонен звук от съседната стая изведнъж откъсна погледа му от четивото, което наистина бе интересно.

*Трррррт-шън. Трррррт-шън. Трррррт-шън.*

Девъро преглътна няколко пъти, притеснен от това, че забрави хапчетата за стомах в колата. Дори да искаше, не можеше да сбърка



този звук с друг. Беше ксерокс-машина.

Защо в секретна стая, където поверителните документи могат само да бъдат разглеждани, имаше копирен апарат?

От друга страна, защо пък не?

Първият въпрос обаче бе много по-логичен. Наличието на копирна машина противоречеше на разпоредбата по член седемстотин седемдесет и пет.

Сам се върна към четивото си, но не можеше да се съсредоточи дори върху илюстрациите.

След час и двацет минути звукът спря. След няколко минути се чу изщракване в ключалката и вратата към стаята се отвори. Появи се Макензи с куфарчето си в ръка, поиздуто и стегнато с две блестящи метални ленти със знака на военното разузнаване. От дръжката висеше къса стоманена верига.

— Какво по дяволите е това? — попита Девъро от стола, притеснен и доста изнервен.

— Нищо — отвърна спокойно Хоукинс. — Само няколко досиета, готови за прехвърляне.

— И какво по дяволите е това?

— *Майоре* — продължи Макензи, като извиси глас и се изпъна като струна. — Влиза бригаден генерал Беризфикуш! *Мир-но!*

Девъро скочи от стола и козирува на огромния офицер с дванайсет реда отличия, превръзка на окото и перука на главата, който бързо влезе в стаята. Генералът отвърна стегнато на поздрава и протегна на Сам тежка, мускулиста ръка.

— Разбрах, че ви предстои уволнение, майоре — рече той с прегракнал глас.

— Да, сър — отвърна Девъро и стисна протегнатата ръка.

В същия миг Хоукинс прехвърли веригата на куфарчето през ръката на Сам, завъртя трите колелца на шифрованата ключалка на нула и изляз:

— Първото предаване изпълнено, генерале!

— *Прието*, сър! — изкрещя в отговор генералът, който все още стискаше здраво ръката на Сам, втренил единственото си око право в него. — Документите са под ваша охрана и отбрана, майоре! Готови за второ предаване!

— За какво генерале?

— А така! — генералът пусна ръката му. — Не сте ли вие онзи тъпунгер от Главния инспекторат, който прекара стария Броуки Броукмайкъл?

Стомахът на Сам се загърчи; ситна пот изби по челото му, а тежкото куфарче сякаш щеше да му откъсне ръката.

— Нещата не стоят съвсем така, сър.

— Така ли? — изрева генералът. — Значи *трябва* да вярвам на един нестроевак, а не на Броуки?

— Но, генерале...

— *Млък*, войнико! Какво е това? *Неподчинение* ли?

— Не, сър. *Съвсем не*, сър. Само исках да обясня...

— Да *обясните* ли? Кръвъг-гом към вратата и пристъпете към второ предаване или ще ви дам на военния съд! За неподчинение и некомпетентност!

— Да, сър! Слушам, сър! — Сам се опита да козирува, но куфарът и веригата бяха много тежки, та само размаха ръка пред лицето и отпраши към вратата, която като по чудо двамата военни полицаи отвориха тъкмо навреме.

Формалностите на входа приключиха много бързо. Металните ленти на куфара имаха въздействието на генералски пагон. Девъро трябваше само да се разпише в книгата за регистриране на посетителите, а миниатюрна камера му щракна една снимка.

Чак на улицата Сам проговори на Ястреба:

— Това копеле е лудо! Щеше де ме набута в дранголника за нищо! *Защо?*

— Старият Броуки има много приятели — отвърна Макензи. — Дай аз да карам.

— Благодаря — Девъро забърка с лявата ръка в десния си джоб и му подаде с още треперещи пръсти ключовете. Отидоха на паркинга и се качиха в колата.

След петнайстина минути, наред задръстването в центъра на Вашингтон нервите на Сам започнаха да се отпускат. Паническият страх от генерала-идиот, който можеше в последния момент да провали уволнението му, бавно отмираще. Но на негово място идваше друга, много реална заплаха. Присъствието ѝ се засилваше от мълчанието на Ястреба.

— Мак, какво по дяволите трябва да правя с тия шибани документи, като са под моя охрана? Къде ще стане това второ предаване?

— Не знаеш ли?

— Ами, не, разбира се.

— Щото генералът мисли, че знаеш.

— Не, *не знам!*

— К'во ще кажеш да се върнем и да го попиташ, а, Сам? Ако питаш мен, не ти препоръчвам да го правиш. След като знаеш какви чувства изпитва към теб. Господи! Може да изрови какви ли не закононарушения от твоя страна. А преди малко те и снимаха. Всяка беда води след себе си друга. Като ефекта на доминото. Ще те размятат по съдилищата година-две.

— *Какво има в този куфар, Хоукинс?* Не ме будалкай! *Какво има в него?*

— Съжалявам, Сам. Опасявам се, че не мога да ти кажа. Нали разбираш, момко. Поверително е.

\* \* \*

Девъро седеше на дивана. Наведе се напред с ръка протегнатата над малката масичка. Макензи стържеше с ножовка веригата.

— Веднъж да махнем тая проклетата верига, после лесно ще отключим куфара — рече Мак успокоително. — С бензинова горелка щяхме да свършим за нула време.

— Ами ръката *ми*, говедо такова? На всичко отгоре не знаеш и комбинацията на шифъра.

— Не се спичай, до десетина минути ще я сваля. Това желязо се оказва доста яко.

След час и десет минути веригата бе разрязана и увисна на китката на Девъро с ключалка с шифрова комбинация от три цифри.

— Трябва да се обадя в службата — рече Сам. — Ще се безпокоят къде съм.

— Няма. Нали си с мен. Във военното разузнаване. Така пише в споразумението. Най-малко един ден, най-много три.

— Но сега не сме там.

— Отишли сме на обяд... — Макензи се прокашля.

— Все пак, трябва да телефонирам...

— *Майка му стара, никакво доверие ми нямаш!* Защо мислиш чаках чак до днес, за да отида във военното разузнаване? Остава ти един ден и аз разполагам с времето ти. Ако не си в *службата*, никаква беда не може да те сполети.

— Разбира се. Ако не смятаме това, че може да ме изправят до стената.

— Глупости — Хоукинс стана от пода и отнесе освободеното куфарче до писалището на хотелската стая. — При мен си на сигурно място. Нали ги знам какви са мърльовци в Главния инспекторат. Мислиш си, че си приключил всичко и в последния момент влиза някой смръдльо и ти казва, че няма да мръднеш от там, докато не свърши инструктажът или някоя друга тъпотия.

Девъро гледаше как генералът отвърза металните ленти и отвори куфарчето. Имаше някаква логика в лудостта на Мак. Сигурно щеше да се появи я някой неоформен документ, я някоя работа, дето началството няма да иска да се занимава с нея. Я ще пратят на грешен адрес някой меморандум. Всичко можеше да се случи. Хоукинс определено имаше право: далеч от службата Сам бе на завет.

Макензи извади неколкостотин фотокопирани страници и ги сложи на писалището до куфарчето. Девъро ги посочи с пръст и попита предпазливо:

— Това цялото ти досие ли е?

— Е, не съвсем. Повечето са отворени дела, които никога не са били закривани.

Сам изведнъж изтръпна повече, отколкото през последните три часа:

— Я, почакай. Нали в архива ми каза, че това са само сурови материали за хора, с които си се сблъсквал по време на службата си?

— Или за хора, с които *други* са се сблъскали. И това ти казах, синко, не помниш ли? Така се беше спекъл, че не ме слушаше.

— О, Господи! Изнесъл си документи по дела, които не са *твои*?

— Не, Сам — отвърна Ястребът, докато подреждаше купчина листове. — *Ти* ги изнесе. Така е записано в книгата за посетители. И срещу името ти стои твоят подпис.

Девъро падна назад на дивана:

— Мръсен гадняр!

— Това май обяснява всичко — съгласи се Хоукинс натъжен. — Колко пъти на бойното поле съм се чудил как е възможно да правя такива неща. И отговорът винаги бе един и същ. Бях обучен да оцелявам, момко. И сега се боря за оцеляването си.

Ястребът прилежно подреди от ляво на куфарчето четири купчини фотокопия. И забарабани по тях с пръсти сякаш свиреше на пиано, забил замислен поглед в Сам.

— Мисля, че ще се справиш блестящо. *Ще приемеш* да те назнача временно за мой адвокат, нали? Няма да е за дълго.

— И става въпрос за нещо много по-сложно от обикновени инвестиции, нали? — Девъро не смееше да отлепи гръб от облегалката на дивана.

— Дребна работа, бих казал.

— А ако откажа, да не се притеснявам и за Броукмайкъл. И той е дребна работа. Ами това незначително измъкване на документи от архива на военното разузнаване? Нищо работа, нали?

— Не си мисли, че е кой знае какво.

— Какво искаш от мен?

— Да подготвиш няколко договора. Фасулска работа според мен. Основавам компания. Можеш да я наречеш дори корпорация.

Сам пое дълбоко дъх:

— Много забавно, ако не беше тъжно. Каквито и да са целите и намеренията, има едно не съвсем маловажно нещо, което се нарича уставен капитал и без което не може да се основе корпорация. Зная финансовото ти положение. Не искам да те обиждам, но спестяванията ти не стигат, за да влезеш в списъка на корпоративните риби.

— Това че не вярваш си е твой проблем. Надявам се много скоро да промениш мнението си.

— И какво искаш да кажеш с тази тъжна забележка?

— Че съм изчислил авоарите до цент, това искам да ти кажа — Хоукинс положи длани върху купчините фотокопия. Сякаш бе открил Изгубения кивот.

— Какви авоари?

— Четиридесет милиона долара.

— *Какво?* — Сам скочи от дивана като ударен от електрически ток. Стоманената верига на китката му заскача из въздуха и краят ѝ го

халоса по окото.

По лявото.

Стаята се завъртя пред очите му.

---

[1] „Малокс“ — средство за успокояване на болки в стомаха —  
Бел.ред. ↑

## ГЛАВА ОСМА

Веднага щом затвори вратата на хотелската си стая, Девъро разкъса плика. Отвътре извади правоъгълно листче от дебела хартия и се втренчи в него.

Беше разплащателен чек на негово име. За сумата от десет хиляди долара.

Абсурдна работа.

Всичко бе абсурдно; нищо нямаше смисъл.

Бе хвърлил униформата точно преди една седмица. При уволняването му нямаше никакви спънки; никакъв Броукмайкъл, никакви служебни проблеми в последния момент, защото се появи в канцеларията си само час преди формалната раздяла с армията. А когато отиде, имаше не само превръзка на лявото око, но и дебел бинт на дясната китка, по която пареха рани от изгаряния.

Изнесе се от апартамента си, изпрати нещата си в Бостън, но не замина в същата посока, защото едно гадно копеле на име Макензи Хоукинс настояваше, че се нуждае от „адвоката си“ в Ню Йорк. И така, Сам се сдобил с двустаен апартамент в хотел „Дрейк“ на Парк Авеню, предварително резервиран и платен. За един месец; Хоукинс смяташе, че това е достатъчен срок.

За какво? Макензи още не бил готов да му „открехне“. Но Сам не трябвало да се безпокои, всичко било „включено в графа разходи“.

Чия графа разходи?

На корпорацията.

Каква корпорация?

Тази, която Сам скоро щял да регистрира.

Пълен абсурд!

Бълнувания за четиридесет милиона долара, които направо плачеха за челна лоботомия.

И сега — чек за десет хиляди долара. Чисти, без данък и без разписка.

Да ти умре конят от гъдел! Хоукинс не можеше да си позволи това. Освен това бе стигнал твърде далеч. Никой не изпраща на друг

човек (особено пък на адвокат) десет бона без всякакво обяснение. Откачена работа.

Сам отиде до телефона, провери в обърканите инструкции как се борава с него и набра номера на Макензи.

— Мама му стара, момко! Що за възпитание е твоето!? Можеше да кажеш поне едно „благодаря“.

— За какъв дявол? За съчастието ми в кражба ли? Откъде си взел десет хиляди долара?

— От банката.

— От твоите спестявания ли?

— Позна. Сам се обрах.

— Но защо?

От Вашингтон последва кратка пауза.

— От тебе научих тази дума, синко. Мисля, че го нарече договор с адвокат.

Втора пауза. Този път в Ню Йорк.

— Доколкото си спомням, казах, че съм навярно единственият адвокат, сключил договор за някакъв шантаж, който може да го прати на разстрел.

— Това са твои думи. И аз пожелах да поправа впечатлението ти. Искам да знаеш, че ценя високо работата ти. Не ми се ще да мислиш, че те подценявам.

— Стига глупости! Знаем, че не можеш да си го позволиш, а освен това не съм свършил работа и за пет пари.

— Слушай, момко, аз по-добре знам какво мога да си позволя и какво не. И освен това не е вярно, че *не си направил* нищо за мен. Та ти ме измъкна от Китай четири хиляди години преди да изтече срока на присъдата ми.

— Това няма нищо общо. Искан да кажа...

— А утре ще бъде първият ти работен ден — прекъсна го Ястребът. — Няма да се преработиш, но все пак ще започнеш.

Този път паузата в Ню Йорк бе доста по-дълга.

— Преди да кажеш каквото и да било, трябва да ти напомня, че като действащ юрист съм принуден да спазвам професионална етика, която е строго специфична. Няма да направя нищо, което може да застраши адвокатската ми кариера.

Хоукинс му отвърна веднага гръмогласно:



— Не ще и дума! Мама му стара, момко, не желая нечестен адвокат в *моята* корпорация. Не бих желал името на такъв човек във ведомостта...

— *Мак!* — изпищя отчаяно Девъро. — Да не искаш да кажеш, че си направил ведомост за заплати?

— Не. Пошегувах се. Но идеята е превъзходна. Сам едва удържаше нервите си:

— Моля те. *Мо-ля те!* В Бостън има адвокатска кантора и един прекрасен човечец, който някой ден ще стане върховен съдия. Той очаква да се върна при него на работа след седмица-две и няма да погледне с добро око на ангажимента ми към друг човек докато съм в отпуск. А ти ми каза, че ти трябва за не повече от три — четири седмици. Така че, никаква ведомост.

— Добре — съгласи се тъжно Хоукинс.

— Казвай сега какво има да се прави утре. Ще си начислявам дневен хонорар, който накрая ще извадя от десетте хиляди и ще ти пратя остатъка в края на месеца. От Бостън.

— О, не се притеснявай за това.

— Напротив, *притеснявам се*. Трябва да ти кажа също, че нямам разрешително да практикувам в щата Ню Йорк. Ще се наложи вероятно да платя на друг адвокат; зависи каква ще бъде поръчката ти. Предполагам, че тя включва подготвяне на документи за регистриране на корпорацията ти — Девъро запали цигара. Почувства облекчение от това, че ръцете му не трепереха.

— Още не. Но и това ще стане след ден-два. Утре искам да провериш положението на един човек на име Делакроче. Анджело Делакроче. Живее в Скарсдейл. Притежава няколко компании в Ню Йорк.

— Какво означава „да проверя положението“?

— Ами, дочух, че имал проблеми в бизнеса. Бих искал да знам дали са сериозни. А може и да ги е оправил. Интересува ме, така да се каже, сегашното му благополучие.

— Благополучие ли?

— Да. В смисъл дали още крета или вече са го тикнали в затвора.

Девъро помълча известно време, после заговори бавно, сякаш обясняваше на дете:

— Аз съм адвокат, а не частен детектив. Това, за което говориш, го вършат адвокати само в телевизионните сериали.

Макензи Хоукинс не се забави с отговора:

— Направо не ми се вярва. Когато човек иска да стане акционер на корпорация, адвокатът на компанията трябва да провери благосъстоянието му, нали така?

— Е, предполагам, че това зависи от процента на дяловото му участие.

— Значително е.

— Значи тоя Анджелио Делакроче е проявил интерес?

— Може и така да се каже. Но не бих искал да си помисли, че го подозирам в нещо и го проучвам, нали разбираш?

Девъро забеляза, че ръката му започна леко да трепери. Това бе лош признак; не толкова, колкото болките в стомаха, но все пак лош.

— Имам пак странното чувство, че не ми казваш всичко, което трябва.

— Всяко нещо с времето си. Можеш ли да свършиш тая работа?

— Виж сега, тук има една фирма, с която моята кантора има вземане-даване, всъщност имаше някога. Може би продължава да има. Те навярно ще ми помогнат.

— Чудесно. Свържи се с тях. Но не забравяй, Сам, че отношенията ни са като между адвокат и клиент. Все едно, че си имаш работа с лекар, свещеник или с добра проститутка; не споменавай името ми.

— Можеше да си спестиш това уточнение, не съм ахмак — рече Девъро.

По дяволите! Стомахът му се бунтуваше. Затвори телефона.

\* \* \*

— *Анджелио Делакроче!* — Джеси Бартън, старши партньор и син на основателя на „Бартън енд Уисълуайт“, искрено се разсмя. — Сам, ама тебе наистина те е нямало доста време!

— *Толкова ли съм гола вода?*

— Ще ти го кажа по друг начин. Ако нашият общ приятел в Бостън и някогашен твой работодател (*надявам се, че все още е такъв*)

Аарон Пинкърс разбере, че сериозно готвиш някаква сделка с Делакроче, ще се обади на майка ти.

— Значи съвсем съм дезориентиран?

— Не се майтапя. Аарон ще те вземе за ненормален и лично ще свали табелката с името ти от входа на кантората — Бартън се наведе напред. — Делакроче е от Коза Ностра. Стои толкова високо в йерархията на изнудвачите, че отвсякъде го канят на официални банкети. И, естествено, е недосегаем. Побъркал е и прокурори, и следователи. Не че не се опитват, но просто не могат да го спипат.

— Тогава Аарон не трябва да научи за невинното ми проучване — доверително му пошушна Сам.

— Това, че ми се довери, не трябва да те притеснява. Всъщност, твоят клиент наистина ли е толкова наивен?

Стомахът на Сам бързаше да отговори вместо него. Трябваше веднага да каже нещо, за да заглуши звука:

— Според мен, да. Но му дължа услуга, Джеси. Спаси ми кожата в Индокитай.

— Разбирам.

— Така че, въпросът е важен за мен — продължи Сам. — Значи смяташ, че е абсолютна лудост? Да си има работа с този Делакроче?

— Ако не ми вярваш, сега ще видиш — рече Бартън и посегна към телефона. — Госпожице Демпси, моля, свържете ме с Фил Йенсен — Джеси остави слушалката. — Йенсен е заместник-главен прокурор. Във федералната, не в градската прокуратура. Откакто е там, преследва Делакроче; ще станат вече три години. Йенсен се отказа от сладка служба за шейсет хиляди, за да гони престъпници.

— Похвално.

— Ами, глупости. Иска да става сенатор или нещо повече. Там са големите мангизи... — телефонът иззвъня. Бартън вдигна слушалката. — Благодаря ви... Здравсти, Фил! Джеси е. Фил, при мен е един стар приятел; няколко години бе извън бизнеса. Пита ме за Анджело Делакроче...

От слушалката се чу боботене, което огласи цялата стая. Джеси чак сгърчи лице.

— Не, бе, няма нищо общо с него. Да не съм луд... Казах ти, че отдавна не е практикувал; всъщност беше в чужбина — Джеси се

заслуша и погледна към Сам. — Бил ли си в Северна Италия?... Къде по-точно, Фил?... Милано?

Девъро поклати глава. Бартън продължи да говори на Сам, като слушаше гласа на прокурора:

— А в Марсилия?... А в Анкара?... Познаваш ли Рашид?

Девъро клатеше глава.

— *Алжир* ли?... Бил ли си в Алжир?... Не, Фил, не си прав. Мислиш ли, че щях да ти се обадя, ако работата не беше чиста?... Просто проучване, съвсем законно... Да, знам, Фил... Фил казва, че тези копелета ще купят и Дисниленд... Хайде, Фил, разбрах те; ще се пази от него... Да. Просто исках да съм сигурен относно Делакроче... Добре. Да де. Разбрах. Благодаря ти.

Бартън затвори телефона и се облегна назад:

— Такива ми ти работи.

— Настъпих го по мазола, а?

— По най-болния. Виждаш ли, миналата седмица Делакроче не само се отърва от съдебно преследване, ами от съда изтече информация и сега прокуратурата трябва да му се извини публично. Какво ще кажеш?

— Радвам се, че не се казвам Иенсен.

— Ама Иенсен съвсем не е радостен. Ще оставят Делакроче намира за месец-два, после пак ще се юрнат да го сгащят. Няма да им е лесно; Делакроче бяга като риба. Влиза в съда като у дома си и излиза, без дори да са му го накривили.

— Значи клиентът ми трябва да бяга надалеч от него — заяви по-скоро на себе си Девъро.

— През няколко континента — добави Бартън. — Не дрехите правят човека, а инвеститорите му. Питай когото щеш от Бискейн до Сан Клементе.

\* \* \*

— Яяя, колко интересно! Не разбра ли нещо повече?

— Стой надалеч от него — рече Девъро, като прехвърли слушалката в другата ръка и се пресегна за чашата с бърбън на другия

край на писалището. — Мирише на мафия и най-добре да нямаш нищо общо с него.

— Разбирам какво искаш да кажеш...

— По ми се ще да чуя „Да, Сам, ще бягам надалеч от Анджело Делакроче“. Това искам да чуя от теб.

— Разбирам те.

— Изобщо не слушаш какво ти говоря. Когато плащаш на адвокат по договор, трябва да го слушаш. Хайде сега, повтаряй след мен: „Ще бягам надалеч...“

— Знам, че днес си имал труден ден, но няма да е лошо да помислиш върху следващата задача. Просто да се пренастроиш.

— Анджело Делакроче не ми излиза от главата.

— С него приключихме...

— Радвам се да го чуя.

— ... засега. От теб искам да подготвиш едно стандартно корпоративно споразумение. Истински законен документ, в който да оставиш празно място за попълване на имената на хората, които ще вложат парите си.

— Хора като Делакроче ли?

— *Мама му стара*, забрави го тоя скапаняк!

— От това, което знам за него, мисля, че трябва да го наричаш по-другояче. Но предпочитам изобщо да не ми споменаваш името му. Какъв вид корпорация? Ако искаш да я регистрирам в Ню Йорк, ще трябва да търся друг адвокат. Нали ти казах?

— *В никакъв случай, човече!* — изкрещя Хоукинс. — Не искам да намесваш друг! Само ти!

— Обясних ти вече; нямам право да практикувам тук. Не мога да регистрирам фирми в щата Ню Йорк.

— Кой ти говори за регистриране, бе? Искам само документите.

Сам онемя. Не знаеше какво трябва да каже; изобщо можеше ли да каже нещо.

— Да разбирам ли, че ми плащаш по договор десет бона, за да подготвя документи за регистриране, което *няма да извършиш*?

— Не съм казал, че няма го направя след време. В момента обаче това не ме вълнува.

— Защо тогава си наел адвокат, като не ти трябва? И защо по дяволите съм в Ню Йорк?

— Защото не искам да си във Вашингтон. За твое добро. И когато човек набира капитал, за да основе корпорация, трябва да разполага с напълно законни наглед документи. Отговорих ти в обратен ред.

— Добре, че ми каза. Няма да те питам повече. Каква да бъде корпорацията?

— Обикновена.

— Няма такава. Всяка компания е различна.

— Такава, в която печалбите се разпределят. Между инвеститорите.

— По това всички си приличат. Или поне би трябвало.

— Точно това ми трябва. Не искам изгъзици.

— Почакай така — Девъро остави слушалката и отиде в другия край на стаята, където на един стол бе оставил куфарчето си. Извади от него жълт бележник и два молива и се върна на писалището. — Ще ми трябват някои данни. Ще те питам за някои неща, та да знам какво да представлява този хвърчащ документ за регистрация, дето няма да го внасяме в съда.

— Давай, момко.

— Как ще се казва корпорацията?

— Мислил съм за това. Какво ще кажеш за „Шепърд кърпани“?

— Нищо не мога да кажа. Не знам какво означава. Не че името трябва да има някакъв смисъл. Можеш да я наречеш, както си искаш.

— „Шепърд кърпани“ ми харесва.

— Чудесно — Сам записа името. — Адрес?

— Обединени нации.

Девъро погледна учудено слушалката:

— Какво?

— Това е адресът. Някъде из сградата на Обединените нации.

— Защо?

— Ами, така... символично.

— Не можеш да използваш символичен адрес.

— Защо не?

— Забравих. Нали няма да ги даваме за регистрация. Добре. Хранилище?

— К'во?

— Банката. Която ще съхранява корпоративните фондове.

— Остави празен ред. Всъщност два-три реда. Банките ще са няколко.

Моливът застина в ръката на Сам. След кратко колебание продължи:

— Обект на дейност? Последва пауза във Вашингтон.

— Я ми изреди някои по-законни варианти.

Още по-дълга пауза в Ню Йорк. Моливът направо отказваше да пише.

— Да започнем с намеренията.

— Явно да печелим пари.

— Как?

— Като притежаваме нещо, за което други са готови да платят.

— Преработвателна промишленост? Производство на стоки?

— Не точно това.

— Маркетинг?

— Това по става. Карай така.

— Накъде?

— Дай още няколко думи — отвърна Хоукинс.

— Не съм специалист по регистриране на фирма, но доколкото си спомням от учебниците, обектът на дейност на една компания — мотивът ѝ за печалба — е една или друга форма на производство, преработване, маркетинг, придобиване на собственост, услуги...

— Чакай! Това е.

— Услуги ли?

— Това също звучи добре, но имах предвид предишното.

Сам въздъхна:

— Придобиване на собственост?

— А това. Придобиване на собственост.

— Придобиваш на една цена, продаваш на друга, по-висока. Да не ставаш брокер?

— Много добре звучи, Сам. Точно това му трябваше на стария кокал.

Девъро укроти молива в ръката си и си записа в бележника.

— Ако ще се занимаваш с посредничество, трябва да има някакъв продукт. Услуга, недвижимо имущество или стока...

— От изключително религиозно естество — прекъсна го Макензи с тържествен глас.

— Кое?

— Продуктът.

Сам пое дъх; много, много дълбоко. Когато го изпусна, се чу хъмкане:

— Да не искаш да кажеш, че създаваш компания, която ще посредничи за придобиване на религиозна стока?

— Това е достатъчно.

— Предмети ли?

— О, чудесно.

— За Бога, какво да пиша?

— Посредничество при придобиване на религиозни предмети. Майка му стара, момко! Идеално стана!

\* \* \*

Девъро взе назаем от Бартън стандартните за щата Ню Йорк формуляри за сключване на споразумение за ограничено партньорство. Прехвърлянето на записките от бележника върху формулярите не му създаде трудности. Стенографката на хотела ги преписа на машина. Работата му придобиваше по-завършен вид, докато проверяваше документите, в които имаше оставени празни места за попълване на имената на инвеститорите, хранилицата, сумите и с мъдрещата се накрая неясна формулировка: „Посредничество при придобиване на религиозни предмети“.

Но всичко изглеждаше толкова законно, колкото и глава от учебника на Блякстоун. Да, мислеше си Сам, претегляйки на ръка плика с глупости, който щеше да изпрати по пощата на Макензи Хоукинс. Нещата наистина *клоняха* към завършек. След няколко дни ще се върне в Бостън при „Аарон Пинкър и съдружници“; „юридическите“ му задължения към Ястреба бяха приключили. Отнеха му всичко на всичко девет дни и свършиха почти три седмици преди определения от Мак едномесечен срок.

Съгласи се да остане в хотел „Дрейк“ още ден-два, за да даде възможност на Мак да оцени усилията му. Нямахше съмнение, че ще бъде похвален, което и стана.



— Честна дума, Сам, този документ е направо внушителен — възхити се Ястребът по телефона от Вашингтон. — Чудя се как успя толкова бързо да го направиш.

— Просто следвах правилата; не беше никак трудно.

— Много си скромен, приятелче.

— Нетърпелив съм. Да, нетърпелив съм да се върна в Бостън...

— Много добре те разбирам — прекъсна го Хоукинс без нужната доза положителност, която можеше да спре зараждащата се болка в стомаха на Девъро.

— *Слушай, Мак...*

— Виждам, че си ме направил президент на компанията. Не ми каза, че имаш такива намерения.

— Нямахте други имена. Питах те за служителите, ти каза да оставя празно място.

— Какви са тези титли „секретар“ и „ковчежник“? Важни ли са?

— Не, ако не се регистрираш.

— Ами ако някой ден реша да се регистрирам?

— Обикновено двете длъжности се съвместяват. Повечето щати изискват поне двама главни партньори при споразумение за ограничено партньорство.

— Но мога да включа и повече, ако искам, нали?

— Естествено.

— Просто питам, Сам, за да знам как е по закон. Не е толкова важно. Регистрацията и без това няма да има. Ей така, да си запълвам времето.

На Девъро му се стори, че долавя нотки на меланхолия в гласа на Хоукинс. Дали Мак не започваше да осъзнава, че това са само фантазии? Дали не му ставаше ясно, че това безразсъдно втурване в частния бизнес е просто начин за компенсирание на липсата на необходимост да взима решения и да командва? Сам се поуспокои. Всъщност изпитваше съжаление към стария кокал. „*Да си запълвам времето*“ бе евфемизъм за „*чакам края*“.

— Сигурно е така, генерале.

— Ей, Сам, от седмици не си ме наричал „генерале“.

— Съжалявам. Грешка на езика.

— Ще се чуем утре, момко. Здравно си поработил. Можеш да разпуснеш тази вечер. Не забравяй, че всички разходи са платени.

— Колкото до десетте бона. Наистина си много щедър, но не ги искам. Не ми трябва. Ще извадя от тях всички разходи по подготвянето на документите — машинопис, материали и други подобни, и ще ти върна останалото. Познавам един съветник по инвестициите във Вашингтон, който...

Девъро замлъкна. Щракването от другия край на линията означаваше, че разговорът е приключил.

Нямаше смисъл да не си прекара гот тази вечер. Неведнъж бе нощувал в Ню Йорк и знаеше къде може да му отпусне края: в баровете за ергени на Трето авеню.

Имаше страхотен късмет. Забърса едно сочно младо маце от Омаха, щата Небраска, където живееше Хенри Фонда и Марлон Брандо. Дошла в Ню Йорк да покорява Бродуей. Страшно бе впечатлена от адвоката, който въртял делата на „Метро Голдуин Майер“ и между другото уреждал договори за участие в суперпродукции.

И Сам се впечатли. Цялата нощ, почти цялата сутрин и следобедът на следния ден, та чак до вечерта (с кратки почивки да похапнат и побъбрят).

В девет и двайсет и седем телефонът зазвъня; в девет и двайсет и девет мацето от Омаха промърмори сънено:

— Сам, телефонът е от моята страна.

— Много си наблюдателна.

— Да го вдигна ли?

— Щом е от твоята страна, вдигай.

— Сигурен ли си?

Сам отвори очи. Мацето се бе надигнало и се протягаше; чаршафът се бе смъкнал от тялото ѝ.

— Побързай — рече ѝ Девъро.

— Щом казваш.

— Не съм женен, майка ми не знае къде съм, а на Аарон Пинкърс му е през оная работа. Вдигай слушалката, свършвай бързо и затваряй.

Мацето посегна към апарата. Сам посегна към мацето.

— Някакъв мъж с хриплив глас иска да говори с теб. Казвал се Анджело Делагроче — тя му подаде слушалката.

— Ей, *ти!* — думите хвърчаха като плюнки. — Ти ли си Самуел Деверозе, секлетал-ковцезник на компания „Шепърд“?

## ГЛАВА ДЕВЕТА

Бившият генерал-лейтенант Макензи Хоукинс, награждаван два пъти с най-високото национално отличие за изключителен героизъм в жестоки схватки с врага, се разтрепера като лист, щом зърна бившия майор Сам Девъро, военното недоразумение.

Хоукинс наблюдаваше как Сам слезе от таксито пред входа на голф-клуба „Норт Хямптън“. Единственият източник на светлина бяха жълтите лампи върху каменни постаменти от двете страни на алеята. Нощта бе студена и луната се криеше някъде зад облаците. Лампите обаче осветяваха мястото достатъчно, за да се види колко ядосан вид имаше Девъро.

Макензи разбираше, че Сам е бесен. Но в края на краищата не беше го излъгал. Не в прекия смисъл. Не бе обещавал на Девъро, че *няма* да търси услугите на Анджели Делакроче. Каза само, че няма причина да го прави, когато Сам настоя пред него за това.

Тогава.

*Не сега.*

Длъжността секретар-ковчежник бе нещо съвсем друго. Изглеждаше страхотно в текста на споразумението: „Самюъл Девъро, ескуайър, юридически съветник, апартамент 4-Еф, хотел «Дрейк», Ню Йорк“, изписано точно на празния ред, запазен за втория по важност пост в компания „Шепърд“. За негово добро е. Девъро скоро щеше да го разбере. Но в момента Самюъл Девъро, ескуайър, се бе надървил като разгонен бик, отделен от кротките юници.

Ястребът се съгласи да се срещне с Делакроче тук, защото мястото му се стори подходящо. Италианецът много се притесняваше да не бъде проследен и настоя да разговаря с Мак в средата на равното поле до дупка номер шест на игрището за голф „Норт Хямптън“ между дванайсет и един през нощта. Но ако Хоукинс имаше нещо против и посочеше за място на срещата телефонната компания „Бел“, Делакроче пак щеше да се съгласи.

Защото Делакроче нямаше друг избор. Мак държеше в ръцете си документи за мафиота, които можеха да му осигурят присъда,

достойна за всеки съд в Китайската народна република.

Но среднощна среща в местност, заобиколена от гъста гора с поточета и малки езерца, устройваше напълно и Хоукинс. На такива места той се чувстваше като риба във вода. Е, не беше чак като в Камбоджа или в Лаос, но при всички случаи щеше да се ориентира по-добре.

Долетя от Вашингтон следобед, с фалшива лична карта взе под наем кола и се отправи към Норт Хямптън. Щом се стъмни, заобиколи входа на голф-клуба и паркира автомобила в западния му край. Делакроче му каза, че клубът няма да работи тази вечер и пазачът ще бъде сменен с негов човек.

Което означаваше, естествено, че Делакроче ще удвои патрулите си навсякъде, най-вече около равното поле на дупка номер шест.

Натъпкал в джобовете си навити тънки въжета и ролка широк лейкопласт, Хоукинс приложи стара хошиминска тактика, която в миналото му вършеше добра работа. Започна атаката си от най-далечния край на вражеската територия и бавно си пробиваше път към фронта.

В единайсет часа вражеските патрули започнаха да заемат местата си в голф-клуба „Норт Хямптън“. Бяха девет души (малко повече, отколкото Мак очакваше), разпръснати в покрайнините на гората от двете страни на полето около шеста дупка, с линия за свързка, стигаща чак до сградата на клуба и входната алея за автомобили.

Един по един Хоукинс обезвреди осем от тях, прибра им оръжието, завърза ги здраво и облепи лицата им с лейкопласт така, че да не могат не само да гъкнат, но и да мръднат мускулче. Накрая, за по-сигурно им шибна по тила един *кай сай* удар. След това се промъкна зад гърба на деветия, който пазеше на входа и зачака.

За него пазеше стратегическа изненада, която бе изпитал многократно и имаше голям успех в Лаос. Защото този пазач трябваше да може да говори.

Момчето се оказа много сговорчиво. Особено след като Мак разряза крачолите на панталоните му от чатала до маншетите.

В дванайсет без десет огромната черна лимузина на Делакроче влезе бързо през портала и спря пред широката веранда на клуба.

Деветият пазач се приближи в тъмнината до парапета на верандата и извика:

— Всичко е наред, господин Делакроче. Момчетата заеха местата си, както наредихте.

Гласът му бе малко по-висок и напрегнат, но Хоукинс правилно прецени, че в момента други неща вълнуваха Делакроче.

— О'кей. Чудесно — отговори той с дрезгавия си глас и излезе от колата, придружен от двама пазачи, които ходеха като горили, завряли ръце в козината си. — Роко, ти остани тук с Оги. Железният пръст идва с мен. А ти, Месар, откарай колата на паркинга и я скрий да не се вижда.

Щом Делакроче и Железният пръст заобиколиха сградата, Хоукинс дялна един *кай сай* по врата на деветия от охраната. Двамата още не бяха се скрили в тъмното, и Роко последва Оги в света на сладките сънища.

Дойде ред на джентълмена, когото Делакроче нарече с екзотичното име Месар. Той отне на Хоукинс почти пет минути, защото беше печен. Не паркира лимузината в края на паркинга, а точно в средата. Мак оцени способността му да избира добра позиция. На открито Месарят можеше да наблюдава безпрепятствено всички посоки. Месарят беше печен.

Но не колкото Хоукинс.

След като свърши с него, Макензи притича по диагонал на паркинга до първото дърво и тръгна през ливадата към равния участък около шеста дупка на игрището. Делакроче искаше да се срещнат насаме, значи Железният пръст щеше да се скрие някъде в тъмното, най-вероятно в края на гората. И ако имаше поне малко мозък в главата, щеше да избере отсрещния, източен край, който бе по-удобен за стрелба.

Но Железният пръст не бе надарен с толкова ум. Остана в западния край, спотаен зад един храст, без да се погрижи за тила си.

Майка му стара, човек не може да изпита и най-малко удоволствие от обезвреждането на такава риба, помисли си Хоукинс.

Въпреки това го оправи и него. Съвсем тихо. За единайсет секунди.

Така Анджело Делакроче остана съвсем сам наред равното игрище около шеста дупка със запалена пура в устата, отпуснато тяло

и ръце скръстени отзад, сякаш чакаше да му сервират порция макарони в квартална кръчма.

Тогава се зададе и таксито, с което идваше Девъро по пустия страничен път, водещ към входа на голф-клуба. Макензи го чакаше скрит зад една колона.

Докато Сам се приближаваше по алеята за автомобили, Хоукинс реши да не му казва за обезвредените постове. Това само щеше да стресне бившия майор. „По-добре да си мисли, че Делакроче е удържал на думата си и е сам“.

— *Мама му стара!* Здравсти, Сам!

Девъро се хвърли на земята и започна да гребе чакъла с ръце, за да се окопае. Макензи извади тънко като писалка, но много мощно фенерче и освети лицето му.

Бившият майор наистина беше бесен. Лицето му така се бе подуло от гняв, че всеки момент можеше да се пръсне.

— Безпринципен педераст! — изшептя Сам колкото ядосан, толкова и уплашен. — Мръсник! Ти си най-гадното същество на Земята! Какво направи, бе, *тъпанар* такъв?

— Хайде, хайде, що за език е това? Ставай, де, какво си се плъоснал като жаба... — Макензи му подаде ръка.

— *Не ме докосвай*, гнидо такава! Що ми трябваше да те измъквам от Монголия! Да си беше останал при Лин Шу, да ти вади ноктите един по един цели четири хиляди години! *Не ме пипай*, бе! — Сам се изправи.

— Виж, майоре...

— Не ме наричай така! Вече *не съм* военен и *не желая* и да чувам за армия! Аз съм адвокат, но *не твой* адвокат, не твой, гадняр такъв! Къде ме докара, а? Тук сигурно ни държат на мушка от няколко страни!

Макензи се ухили:

— Няма никой, момко. Само Делакроче стои наред игрището като италиански чичо на градинско събиране със спагети.

— Не ти вярвам! Знаеш ли какво ми каза това животно по телефона, когато отказах да дойда? Щяло да ми се влоши здравето изведнъж! Това ми каза!

— О, не обръщай внимание на глупости. Тия трътльовци все такива ги плещят.

— Глупости ли? — Девъро се взираше напрегнато в тъмнината. — Тая откачалка каза, че ако закъснея, щял да ми прати кошница с плодове в болницата — *утре!* А ако се опитам да се чупя от града, някакво говедо на име Месаря щял да ме спипа за нула време!

Ястребът поклати глава:

— Месарят е много печен, но мисля, че не може да ти стъпи и на малкия пръст. На теб залагам, момко.

— *Не искам* да си имам нищо общо с него, с *никого!* И не залагай на *мен!* Няма да ме видиш повече! Затова дойдох — да се разберем веднъж завинаги. Ще се срещна с тоя Делакроче и ще му кажа, че е станала ужасна грешка! Написал съм ти на машина няколко документа и това е всичко!

— Чуй ме сега, синко. Малко преувеличаваш. Изобщо няма за какво да се притесняваш — Хоукинс тръгна през ливадата. Девъро го последва, като въртеше насам-натам глава при всеки звук. — Господин Делакроче ще бъде особено сговорчив. И повече няма да ти държи такъв тон, ще видиш.

Нещо изджвака.

— Какво беше това?

— Отпусни се, бе, човек! Сигурно си настъпил кучешко лайно. Моля те само за едно. Недей да обясняваш нищо, преди да съм говорил с Делакроче, о'кей? Няма да ми отнеме повече от три-четири минути.

— *Не! В никакъв случай!* Нямам намерение да си затрия обещаващата кариера на някакъв курс по голф на Коза Ностра! Тия копелета не си поплюват! Убиват наред, бият с вериги и циментират трупове! Хвърлят ги в реки! Това пък *какво* беше?

Някаква птица изпърха с криле в гората.

— Подплашихме пиле. Добре, така да се разберем. Ако си държиш затворена устата, докато свърша с Делакроче, ще ти платя още десет бона. Чисти, няма данък, няма разписка. Какво ще кажеш, а?

— Да не си откачил? Никакви десет бона! Защото няма за какво да ги харча под земята на бостънското гробище! И десет милиона да ми предложиш, не — се навивам, не!

— Възможно е и това да стане...

— Иди да се освидетелстваш в психиатрията, преди да го е направил някой друг!



— В такъв случай май ще трябва да ти го обясня по друг начин. Или ще мълчиш, докато си свърша работата с господин Делакроче, или утре рано-рано ще се обадя във ФБР и ще им кажа, че бивш майор размята наляво и надясно поверителни документи, които незаконно е измъкнал от архива на военното разузнаване.

— О, няма да го направиш! Защото ще кажа истината. Ще кажа как ме изнуди, как ме изигра и пак ме изнуди. Присъдата в Пекин ще ти се стори приказен сън!

— Съвсем усложняваш нещата. Май си забравил за оная история с Броукмайкъл, а? Как ти се струва това — нарушил си законите на шпионажа, за да не послужиш още малко в армията на родината си. И то не в действащо поделение, а на сладка служба. И това ли е шантаж, а?

— *Безпринципен* педе...

— Знам, знам — прекъсна го Хоукинс отегчено. — Започваш да се повтаряш. Трябва да разбереш, че не ми пука. Сам каза, че ме забутаха в девета глуха. Повече от това не могат да ме прекарат.

Ястребът вървеше без да спира. Девъро подтичваше отзад, като въртеше очи на всички посоки; толкова бе нервиран, че известно време издаваше само нечленоразделни скимтения.

— Нямах ли съвест, бе? Нямах ли милост? Поне малко любов към ближния, а?

— Имам, разбира се — отвърна Хоукинс. Пресякоха сектора за третия тур и приближаваха шеста дупка. — Но сега си затвори плювалника поне за малко. Каквото не ти изнася, каза си го. Какво повече искаш?

Облаците на небето изтъняваха и отвреме-навреме луната надничаше зад тях. На стотина крачки пред тях се виждаше тантурестата фигура на Анджели Делакроче, сключил ръце отзад, със светеща пура в устата.

— Сигурно целият се е наръсил с пепел отпред — пошепна Хоукинс. След това извика с пълно гърло — Господин Делакроче?

Туловището пред тях изръмжа нещо. Макензи щракна фенерчето и освети лицето си отгоре. Дългата му стоманеносива коса хвърляше сянка върху добре оформената брадичка а ла Ван Дайк.

— Превръщаш ни в лесна мишена! — изхриптя Сам.

— Че кой ще стреля?

Приблжиха се към италианеца. Мак му протегна ръка. Делакроче дори не помръдна.

— Дори когато се предаваха, жмичките ми стискаха ръка. Това ни отличава от животните — рече му тихо Хоукинс.

Без особено желание Делакроче измъкна едната си ръка иззад гърба и двамата се здрависаха.

— Аз не съм жмичка и в случая не се предавам — избоботи той.

— Разбира се — отвърна Макензи по-бодро. — Това е само началото на изгоден съюз. Между другото, запознайте се с моя адвокат и добър приятел Сам Девъро...

— *Мак!*

— Млъкни и подай ръка — нареди му Хоукинс *твърдо*. — Мама му стара, момчета! Казах да си стиснете *ръцете!*

С още по-голямо нежелание ръцете на двамата се срещнаха и почти веднага се разделиха, сякаш притежателите им се страхуваха да не прихванат някаква заразна болест.

— Така е по-добре — Ястребът кипеше от желание за работа. — Сега можем да разговаряме.

И започна. Най-напред изреди всички закононарушения, извършени от Анджелио Делакроче в Щатите и в чужбина. Това му отне две минути.

— А сега, господин Делакроче, ще ви кажа, че властите не могат да ви спипат, защото нямат достъп до единствената финансова институция, извършваща разплащанията по тези сделки. Може да ви прозвучи невероятно, но мисля, че аз получих достъп до нея. Има една банка в Женева, Швейцария; първите три цифри от банковата сметка са седем, едно и пет. В нея са скътани малко повече от шейсет и два милиона долара...

— *Basta! Basta!* Стига!

— ...и преводите са правени директно от местата, за които ви споменах. Мисля, че сте запознат с новите швейцарски закони, третиращи сметки от този род. Те са малко подвеждащи, защото това, което в една страна се смята за престъпление, в Женева може да не е. Но ако щете вярвайте, сега Интерпол може да използва като доказателство справки за тези сметки. Необходимо е само да се представи копие от плащане по конкретна сметка, извършено от

осъден търговец на наркотици. Още по-невероятно е, че по една случайност аз притежавам фотокопия на няколко такива фактури...

— *Basta!* Млъквай! — изрева Делакроче. — *Железен пръст! Мани! Карло! Дино! Излизайте! Хайде!*

Отговориха му единствено звуците на нощта.

— Няма никой там. Поне няма кой да ви чуе — спокойно му обясни Ястребът.

— *Какво? ...Железен пръст! Figlio della prostituta!*<sup>[1]</sup> Изскачай, бе!

Пак нищо.

— Така. Сега двамата с вас, господин Делакроче, ще отидем малко настрана от моя адвокат и приятел, та да си поговорим на четири очи — Макензи понечи да хване италианеца за лакътя, но той бързо дръпна ръката си.

— *Месар! Оги! Роко!* Не чувате ли, бе? Насам!

— И те спинкат, сър — учтиво подметна Хоукинс. — Ще кютат поне още два часа.

Делакроче се изрепчи на Мак:

— Докарал си ченгета, а? Колко? — двата въпроса се преплетоха.

— Никого не съм довел. Тук сме само аз и моят добър приятел и адвокат...

— Колко са? Сам не можеш да се справиш!

— Да, ама успех — отвърна Ястребът.

— Най-добрите ми момчета!

— Направо не ми се мисли за резервите ви — усмихна се Макензи. — А сега е време да си побъбрим насаме.

Той отведе Делакроче на трийсетина метра настрана. Говори тихо точно четири минути и половина.

След което оглушителен, прегракнал вик раздра тишината над игрището:

— *Maniinnaaggiii!*<sup>[2]</sup>

И Анджело Делакроче припадна върху прецизно подрязаната трева.

Макензи се наведе над него и с леки потупвания по лицето го свести.

Продължиха разговора, като Ястребът придържаше с ръка главата му изправена.

Втори вик прониза нощта.

— *Мапппааааgggiii!*

И Делакроче пак изпадна в несвяст.

Ястребът повтори процедурата на съживяването.

Говори му още две минути.

— *Мапппааааggggiii!*

Този път Макензи отпусна главата му на тревата и се изправи. Луната бе пробила нощните облаци и осветяваше вцепененото лице на Сам, който не откъсваше очи от съкрушения Делакроче. Стига толкова, мислеше си Ястребът, докато се връщаше при Девъро. Не виждаше смисъл повече да крие. Сам трябваше да научи. Нямаше начин.

— Е, Сам — започна Мак някак доверително под процеждащата се над игрището лунна светлина, — добро начало, нали? Господин Делакроче гори от нетърпение да внесе цялата сума, запазена като негов дял. Компания „Шепърд“ получи първите си десет милиона долара.

На Девъро му се подкосиха краката. Ястребът се втурна напред и го прихвана, преди да се е строполил на земята. Не че бе твърда, но Макензи искаше да покаже на Сам, че полага грижи за него. Командирът трябва от време-навреме да демонстрира на адютанта си загриженост за неговото благосъстояние.

— Майка му стара, синко, стига с тия работи! Държиш се като господин Делакроче! Не е хубаво това, ти си от по-добра мая!

Очите на Сам блуждаеха из лунната светлина. Треперещите му устни изговаряха неясни думи, но отделни фрази се повтаряха и това ги правеше по-разбираеми:

— Секретар-ковчежник! О, Боже, аз съм *секлетал-ковцезник!* Цимент за десет милиона! Затънах в лайна за десет милиона! Навлякоха ми бетонната пижама! *Свършено* е с мен!

— Стига си ревал, бе! Ти си велик адвокат, човече! Не ти прилича.

— Да не бях те срещал, копеле проклето! Това бе най-големият *провал* в живота ми! О, господи! Онзи убиец припадна!

— Ти също. Почти. Аз те хванах да не...

— *Шшшт!* Да изчезваме от тук! Ще му пиша... че е станала грешка... ще потвърдя, че си мръднал! Било е само лоша шега!

— О, господин Делакроче не е толкова прост, момко — Хоукинс потупа Девъро по бузата с дясната си ръка, а с лявата го държеше здраво за врата, за да не се свлече на земята. — Делакроче е много религиозен, повечето италианци са такива, независимо как си изкарват прехраната. Това е друго. Той знае, че му казах истината.

— Какви ги дрънкаш? Какво общо има религията? Пусни ми врата, бе!

— Религията помага на човека да познае истината. Тя може да не му харесва, но религиозният човек е разсъдлив и може да различи истината от лъжата. Слушаш ли ме?

— Ни най-малко! Ох, боли ме вратът!

— Извинявай. Ще те пусна, но трябва да поговорим — Макензи го освободи. Девъро моментално хукна нанякъде, но Ястребът почти скочи отгоре му и го затисна на земята. — Казах, че трябва да поговорим, момко. Ти си разумен човек, можеш да разсъждаваш логично.

— Там е работата, че ти *не* си разумен, *нито* пък логичен! — прошепна Сам, като едва се удържаше да не скочи. — Знаеш ли каква я забърка? Копелета като този... — той посочи с глава към Делакроче, изглежда забрави, че има ръце. — Пречукват те като нищо, ако надникнеш в тефтерите им! После ти устройват най-пищното погребение в града! *Знам аз*. Нали съм от *Бостън*.

— Пак пресилваш нещата. Подобно нещо господин Делакроче няма да направи. Той знае в какво положение се намира. Ако не се държи прилично, свършено е с него. Знаеш ли какво доказва банковата сметка в Женева? Че е крал собствените си хора.

Девъро се взираше в Мак през полумрака, невярващ и подозрителен:

— Сигурен ли си?

— Извадих го от архива. Никой не е свързал двете неща. По-скоро, не е искал. С Делакроче са свързани големи клечки от военната промишленост. Сещаш ли се — държавни поръчки, уговорки с профсъюзите... Сега ще ме изслушаш ли?

Сам кимна утвърдително, примрял от страх и по-скоро по принуда. Ястребът му помогна да се изправи и двамата тръгнаха през игрището. Стигнаха до огромен дъб, чиито листа пропускаха на

снопове лунната светлина. Сам седна и се облегна на ствола му. Мак приклепна на едно коляно пред него.

— Спомняш ли си преди време ти казах, че съм се заел с неща, за които преди не се сещах? За Бог, за църквата и други такива.

— Тогава обещах да не ти се присмивам... — отговори някак механично Девъро.

— Много умно от твоя страна, момко. Е, тогава наистина доста *мислих* по тези въпроси, но не в посоката, за която предполагаш. Ти и аз знаем, че деветдесет и девет на сто от комунистическата пропаганда е абсолютна лъжа; всеки го знае. Нашата е, да кажем, петдесет — шейсет на сто, което ни поставя далеч пред тях. Но онзи един процент истина в болшевишките писания ме накара да се замисля. За католическата религия. Не в какво *вярват* хората, това си е тяхна работа. Ами за това как функционира тази организация. И ми се струва, че приятелчетата във Ватикана доста добре са се наредили. Искам да кажа, че имат яки инвестиции. Когато фондовият пазар скочи нагоре с един-два пункта, това им носи милиарди.

— Като падне, губят милиарди.

— А-а, не е така! Брокерите навреме ги измъкват от това положение, защото иначе Рицарите от Малта ще ги накълцат на парчета. Това е част от сделката.

— Е *това* вече е пълна глупост.

— Защо тогава всички брокери-католици на Уолстрийт поставят инициали след името си? Да си чул за образователна степен, която да започва с буквата „Р“? А какво ще кажеш за Рицарите на Азиси, Рицарите на Петър, на Матея... можеш да изпишеш цели страници само с имената на ордените. Това е нещо като социален ред. Колкото повече работа върши един брокер за Ватикана на фондовия пазар, толкова по-стабилно е „Р“-то зад името му. И Уолстрийт е само един пример. А това е валидно за всички борси.

— Май си попрекалил с мрачната литература. Да не си чел „*Куклукс-клановецът*“? Издание двайста година.

— Ами, не. Такива глупости не ме интересуват. Човек има право да вярва в каквото иска. Говоря единствено за финансовата страна. Ами какво ще кажеш за недвижимото имущество? Знаеш ли какво недвижимо имущество притежават момчетата от Ватикана? Бих казал, че получават рента от Гинза<sup>[3]</sup> и Газа<sup>[4]</sup> и от повечето земи между тях.

Те държат *най-добрите* парцели в Ню Йорк, в Чикаго, в Хартфорд, Детройт... почти навсякъде, където са се преселили ирландци, италианци, поляци и други такива. Навсякъде действат по един и същ начин. Пристигат първи — преди другите етнически групи — и купуват земя, строят големи църкви. И естествено, тези заселници се чувстват неспокойни на новото място, затова *строят* къщите си около църквите. След едно поколение децата им вече са адвокати и зъболекари, търговци на автомобили. И какво правят? Изнасят се да живеят в покрайнините на населените места, а ходят на работа там, където преди са живели, където сега е центърът на *града*, деловият център. И цената на притежаваната от църквата земя скача неимоверно! И това е установен модел!

— Колкото и да се опитвам, не виждам нищо нередно — рече Сам, вторачен във възбудения Хоукинс. — Какво му е на модела?

— Не казвам, че му има нещо. Просто чрез него се събира един невероятен централизиран портфейл.

— Централизиран портфейл ли? Доста нови думи си научил.

— Сам каза, че съм попрекалил с литературата. Но не с такава, за каквата ти си мислиш. Разбираш ли, Сам, стоката, която тия образи от Ватикана произвеждат — говоря за деловата страна и не искам да обиждам никого — не се променя. Отвреме-навреме се налагат малки поправки, тук ще се отнеме нещо, там ще се прибави, но в общи линии стоката остава същата. Това съкращава значително производствените разходи и осигурява неизменна повторяема печалба, без всякакъв риск от пасив...

— Пасив ли?

— Това е счетоводен термин.

— Знам, че е счетоводен термин. Не ми казвай *откъде* си го научил. От твоите книги.

— Чекмеджетата на Маги, синко.

— Какво?

— Няма значение. Важното е, че схващаш. Сега си представи икономическа ситуация, при която държиш здраво в ръцете си фондовите борси и пазарите на недвижимо имущество, а това означава, че държиш и банките, защото контролираш *и парите, и земята*. Първостепенни икономически ресурси. Прибави към това и

продукт, който изисква минимални производствени промени при максимално нарастване на покупките — е, не е ли това *златна мина*, а?

— Доста си чел. Щом смяташ, че си прав, защо е тогава целият този шум около енорийските училища и разходите *по тях*?

— Това са услуги, Сам. Те са в съвсем друга графа на счетоводната книга. Говоря за основните портфейли, не за годишните производствени разходи; те се колебаят в съответствие с икономическите условия. При всички случаи, това си е чист шантаж.

— С такива приказки в Бостън можеш да си изпросиш боя.

Ястребът прехвърли тежестта на тялото си върху другия крак и продължи:

— Питаш ме какво му е нередното на модела. Не ми се ще да го споменавам, защото засяга само посерковците от голямото добрутро, а не обикновените войници, но има нещо гнило в него.

— *Намираш нещо неморално*, така ли?

— Морал и икономика трябва да са в по-тясна връзка — всеки го знае. Виж, какво става в политиката. Едва ли някой е продавал на червените повече оръжие от мен. Обаче никой няма да ме пипне заради това! Но се учудвам, че онези юнаци от Ватикана се извиняват все с болшевишката заплаха и се противопоставят на много реформи, които биха облекчили теглото на много селяни, които ровят като мравки камениста земя, за да изкарат някак прехраната си.

Девъро го изгледа скептично.

— Тази теза е малко поостаряла. В църквата стават много промени. Новият папа следва по-отворена политика. Като Йоан Двайсет и трети.

— Но не достатъчно бързо, Сам. Някой трябва здраво да раздрусва върхушката във Ватикана!

— Не можеш за една нощ да промениш модел, който е граден две хиляди години...

— О, знам го, разбира се — прекъсна го Ястребът. — И добре, че спомена за новия папа. Франческо, де. Защото е много популярна личност. Дори онези, които го ненавиждат заради действията му, знаят, че той е най-ценният авоар за проклетата църква. Не в религиозен смисъл, естествено. Не говоря за това.

— А за какво? В какъв смисъл?



— Този Франческо — продължи Мак, без да обърне внимание на въпросите му, — е нещо повече от обикновен папа. Него хората го обичат, загряваш ли какво искам да ти кажа?

— По-добре го кажи направо.

— Той е от онези хора, за които всеки католик е готов на саможертва, чат ли си?

— Изразът не ми харесва много.

Ястребът бързо размени коленете си — когато човек не се движи, добре е да разпределя тежестта на тялото си по-често.

— Знаеш ли колко са приблизително причестените членове на католическата църква?

— *Кои?*

— Колко са всички католици по света? Няма значение, ще ти кажа. Четиристотин милиона. Така, сметни сега средно по един американски долар на човек — при определена дата обменният курс е различен и някои ще дадат по-малко, други — повече, но грубо казано, се събират *четиристотин милиона долара*.

— И какво е това?

— Прогнозираната брутна печалба.

— Каква прогнозирана брутна печалба?

— Ами от услугите на компания Шепърд. Това, как беше — „посредничество при придобиване на религиозни предмети“. Чисто съотношение едно към десет спрямо уставния капитал, но разбира се, чистата печалба няма да е толкова, защото ще трябва да извадим разходите за техническо оборудване и помощен персонал.

— Какви са тия глупости, дето ми ги говориш?

— Ще отвлечем папата, Сам.

— *Каквооо?*

— Прочетох цял куфар с книги, момко. Проучил съм всички тактически проблеми и мисля, че намерих разрешение за тях. Виждаш ли, има едно място, името му е Кieza ди Сан Томазо ди Виланова в Гандолфо (ще ме извиниш за лошия италиански) и пътят от Ватикана за там минава през една местност, наречена Виа Апия Антика. Думата ми е за пътя към Гандолфо, викат му още Кастел Гандолфо. Тия италианци хич не си пестят думите.

— *Каквоооо?*

— Само не изпадай в истерия. Ще събудиш Делакроче.

— Каквооооо?

— Но преди това трябва да съберем останалия уставен капитал. Още трийсет милиона долара. Почти съм се разбрал с тримата инвеститори, но остават за доуточняване някои подробности — Ястребът запуши устата на Девъро с дланта си. — Само не започвай пак. Продължаваш да се повтаряш.

Тялото на Девъро се бе парализирало, само очите му подскачаха като луди над разперените пръсти на Макензи. Нещо като коматозен шок, реши Хоукинс. Виждал бе много такива реакции, особено при новобранци, които за първи път влизат в бой. Сам поне не крещеше, нито оказваше съпротива. Беше замръзнал на място. Ястребът продължи да му говори, имаше да каже само още няколко неща. Задълбоченият анализ можеше да остане за по-късно. Всъщност, по-добре, че Девъро се шашна до такава степен. Във въодушевлението си изпусна някои тактически подробности, които Сам не трябваше да знае.

— Не те избрах лесно. Командирът трябва внимателно да избере кой да му е адютант, защото адютантът е един вид негово продължение. Ти имаш тази *дарба*, момко. Не казвам, че си идеален, имаш някои недостатъци. Казах ти го вече. Но със сигурност активите ти са повече от пасивите. Признавам го като твой честен приятел и по-висок по чин офицер. Естествено, ще има някои задачи, които ще трябва да изпълниш, без да разбираш напълно жизненоважното им значение. Просто ще трябва да ги приемеш. Командирът сам трябва да носи цялата отговорност, не винаги има време да обяснява причините за решенията си. Питай който искаш действащ офицер, изпращал батальона си в бой. Но ти ще се справиш чудесно, знам го отсега. И ако по някаква причина случайно се изкушиш да поставиш под въпрос заповедите на своя командир или почувстваш, че не можеш да ги изпълниш съзнателно, знай, че нашият инвеститор Анджело Делакроче е убеден, че ти сам, в качеството си на секретар-ковчежник на компания „Шепърд“, си събрал всички доказателства за незаконните му далавери и си ми ги предал. Може би затова не пожела да се здрависа с теб. Като прибавим и нарушенията ти като шпионин в Югоизточна Азия, положението ти става доста несъстоятелно. Но на твое място бих предпочел да оборвам обвиненията на правителството в предателство, отколкото да си имам работа с нашия инвеститор

господин Делакроче. Това мафиотско копеле е способно да ти отреже ташаците, да ги напълни с плънка и да ги сервира със сос на траурната трапеза по случай погребението ти. Както ти самият каза вече, погребението вероятно ще е от скъпите.

Нямаше смисъл Ястребът да продължава да държи запушена устата на личния си адютант. Сам беше *припаднал*, *сгърчен* от ужас.

Луната, която надничаше през листата на стария дъб на игрището за голф, хвърляше жълтеникава светлина върху младото му, спокойно лице.

Нищо му няма, реши Макензи, момчето ще се оправи! Трябваше му само малко време да осъзнае фактите. Е, ако човек нямаше опита на Хоукинс, можеше да помисли, че кучият му син е хвърлил топа.

---

[1] Курвин сине! — Бел.ред. ↑

[2] Проклетници! — Бел.ред. ↑

[3] Гинза — най-люксоznата улица в Токио — Бел.ред. ↑

[4] Газа — окупирана от Израел територия — Бел.ред. ↑

## ГЛАВА ДЕСЕТА

Сам Девъро отчаяно се тръшна на стола в хотелската си стая. Щеше му се да е мъртъв.

Е, не наистина, но това със сигурност щеше да реши много проблеми. Разбира се, напълно възможно бе смъртта да го споходи независимо от това дали я е желал или не. Това насочи погледа му към налудничавото, нерегистрирано, но попълнено споразумение за ограничено партньорство между Компания Шепърд с председател Макензи Хоукинс и Корпорация „Норт Хямптън“ с председател господин Анджело Делакроче, хранилище — Грейтбанк в Женева, Швейцария. Държеше документа в ръката си и разсеяно се чудеше кога за последен път си е рязал ноктите.

На лично място на първата страница, точно под името на председателя и над празния ред, запазен за секретар-ковчезника, се мъдреше неговото име.

Господин Самюъл Девъро, юридически съветник, апартамент 4-Еф, хотел „Дрейк“, Ню Йорк.

За миг си помисли дали да не промени адресната си регистрация, но идеята не му хареса. Какъв смисъл имаше това? На единия фланг („фланг“ ли каза?) беше правителството на Съединените щати с много специфични закони за шпионаж, а на другия беше Анджело Делакроче и неговата почетна гвардия с бели вратовръзки на бели ризи, черни костюми и тъмни очила и с *неспецифични* методи на работа с „порти“ от рода на Сам Девъро, юридически съветник.

Сам се запита какво ли би направил Аарон Пинкъс на негово място. Но веднага се сети какво, та заряза и тази мисъл.

Аарон Пинкъс щеше да се представи на бога *Шива*.

Стана от стола и заобикаля безцелно из хотелския апартамент. Какво по дяволите щеше да прави? Господи, какво *изобщо* можеше да направи? Погледът му падна върху неподписаната, напечатана на машина бележка на писалището.

\* \* \*

„Копия от това споразумение за ограничено партньорство са изпратени по куриер до Макензи Хоукинс, ескуайър, председател на Компания «Шепърд», хотел «Уотъргейт», Вашингтон, окръг Колумбия. Инструкциите изпратени по телеграфа до Грейтбанк, Женева. Прехвърлянето на фондовете ще стане в Женева в присъствието на секретар-ковчежника на Компания «Шепърд» Самюъл Девъро.“

\* \* \*

Изпращаха го *телеграфически в чужбина*. В някаква мраморна банкова зала в Швейцария влиятелен брокер, специалист по световни финанси, вече го чакаше в качеството му на упълномощен наблюдател на прехвърлянето на десет милиона долара в сметката на нерегистрираната, но кипяща от живот компания на име „Шепърд“.

Това щеше да направи, независимо дали му харесваше или не. Ако не отиде в Женева, ще чука камъни до края на живота си в Левънуърт или Делакроше ще се погрижи за циментирането му.

*Ще отвлеча папата!*

Майко мила! Точно това каза ненормалното му копеле! Щял да *отвлече папата!*

Всички други налудничави идеи на Мак бледнееха пред тази! Дори трета световна война би била по-приемлива! Една обикновена война щеше да бъде къде-къде по-просто нещо. Държавните граници са определени, целите са обследвани, идеологиите — гъвкави. Войната направо изглеждаше като рядка супа в сравнение с четиристотин милиона обхванати от истерия католици; държавни глави щяха да реват на висок глас сервилните си баналности, щяха да обвиняват всяка възможна враждебна организация, независимо дали е екстремистка или не (тайно вкусвайки радостта, че са се отървали от оня палавник във Ватикана) и...

Майчице! Та действията на Хоукинс съвсем логично можеха да доведат до избухването на трета световна война!

Тази мисъл вече ясно определяше какво трябваше да направи Сам. Трябваше да спре Макензи. Но нямаше да може да го направи, ако го затворят в карцера в Левънуърт. Кой щеше да му повярва? Това щеше да е съвсем невъзможно, ако попаднеш на дъното на река Хъдзън, в най-дълбокото и вероятно с краката нагоре. И то благодарение на Анджело Делакроче. Кой щеше да го чуе?

Не, единственият начин да прогони лудостта на Ястреба от лоното на действителността бе да разбере как Макензи възнамерява да осъществи удара си. Да се предполага, че няма да успее бе най-глупавото, на което можеше да разчита. Ястребът не бе за подценяване. Това можеше да го проумее всеки, ако знае изявите на Мак — четири изключителни бивши съпруги, които го обожаваха, малък първоначален капитал, изразяващ се в десет милиона долара, да не говорим за военните му подвизи за цели три десетилетия и още толкова войни.

Ястребът влизаше в престъпния свят с всичките си познания по стратегия, с желязната си дисциплина от армията и с качества на водач, каквито може да има само един опитен генерал. Макензи започваше от най-високото стъпало; липсваше му диплома за завършено висше криминално образование, а вече сложи в джоба си бос на мафията.

Не му липсваше размах на този кучи син. Майка му стара! С тая дързост на Кинг Конг можеше да смачка бетонния покрив на Емпайърстейт билдинг.

*Папата ще отвлича!*

Не е за вярване.

Самюъл Девъро вярваше, вярваше го и това си е. И не му оставаше нищо друго, освен да намери начин да го предотврати. И да го направи така, че да отърве кожата и да не влезе в пандиза. В главата му започваше да се оформя някакъв план, но бе все още неясен. Все пак в общи линии идеята предлагаше някаква възможност.

„Не бъди много сигурен — каза си Сам на глас. — Имаш работа с жив, законен, гръбначен менингит!“

И все пак, имаше начин. Можеше да се престори, че играе по свирката на Макензи (без желание, разбира се, защото иначе ще

предизвика подозрения), ще събере мръсните мангизи и в последния момент ще свика инвеститорите и ще хвърли във въздуха цялата операция. А за да остане жив, ще остави едно писмо в стил „в случай че внезапно се помина, упълномощавам адвокатите си да разкрият...“ каквото трябва там.

Включително тълкуванието на израза „посредничество при придобиване на религиозни предмети“.

И кой ще повярва на това?

— Спри се! — Сам сграбчи китката си, стреснат от собствения си глас. Извънпяването на телефона го стресна още веднъж. Хукна към него като осъден на смърт, очакващ обаждането на губернатора по повод молбата му за помилване.

— По дяволите! Това трябва да е адвокатът, и секретарят, и ковчежникът на Компания „Шепърд“! С авоари десет милиона долара! Как ти звучи това?

— Въпросът е подвеждащ. Протестирам.

— Знаеш ли, момко, ти си страхотен адвокат!

— Сигурен ли си, че искаш да разговаряме по телефона? — попита Девъро. — Предполагам, че отдавна ни подслушват плътно.

— О, не се коркай. Няма да си кажем нищо непозволено. Поне що се отнася до мен, а надявам се, че ти си много по-печен по тези въпроси. Исках само да те уведомя, че допълнителните екземпляри от споразумението за партньорство те чакат долу на регистратурата. Изпратих ги снощи по един старши сержант — стар познат от...

— Господи, извадил си *дубликати*? Може ли да си толкова тъп? Фотокопирните бюра обикновено запазват по един екземпляр при тях! Най-малкото имат негатив!

— Не и там, където бях. Тук във фойето на хотел „Уотъргейт“ имат една голяма машина. Пускаш по четвърт цент за всяка страница... *Господи*, ако знаеш каква навалица е около нея! Малко са нервни тук, ама няма значение — никой нищо не видя. Доста потискаща картинка е, все пак. Всички се зверят и мълчат като дървета. С изключение на двама пича от „*Вашингтон пост*“. Нахлуха на бегот от улицата...

— Добре! — прекъсна го Девъро. — Копията са долу. Какво по дяволите трябва да правя с тях?

— Сложи ги във вълшебното си куфарче, онова, дето ти го дадох. Занеси ги в Женева. Там няма да ти трябват, разбира се, но е възможно на връщане да се наложи да се отбиеш на едно-две места. По-конкретно в Лондон, тази спирка е почти сигурна. Ще поостанеш ден-два в хотел „Савоя“. Самолетните билети и всичко необходимо ще получиш в Женева. В Лондон ще ти се обади един джентълмен на име Данфорт. Ще разбереш какво да правиш.

— Това е мръсна игра. Няма да разбере какво да правя; не зная и в момента *какво правя!* Недей да ме хвърляш в тази идиотска ситуация, без да ми казваш нищо. Нося документи! В тях фигурира *моего име!* Участвам в прехвърляне на десет милиона долара!

— По-кратко, бе — рече Ястребът малко строго. — Не помниш ли какво ти казах: като мой адютант ще ти се наложи да изпълняваш някои заповеди...

— *Глупости!* — изрева Сам. — Какво ще казвам на хората?

— Е, ако за някой нещо е глупост, за друг може да се окаже захаросан фъстък. Ако някой много-много любопитства, ще кажеш, че помагаш на стар войник, който тихичко събира доларчета, за да разнася божията любов сред хората.

— Но това е абсурдно — проплака Девъро.

— Това е Компания „Шепърд“ — отвърна Ястребът.

\* \* \*

Макензи извади пет страници от фотокопирани досиета, разстлани върху леглото и ги отнесе до писалището в другия край на хотелската си стая. Седна на стола, взе червения маркер и номерира всяка една от тях в горния ляв ъгъл. От една до пет.

Майка му стара! Точно тази комбинация му трябваше, знаеше, че има такава, защото човек не може да не се върне към първия си метод за натрупване на състояние, щом условията го позволяват. И защото времето обезличава проблемите и тревогите, които са го съпътствали преди десетилетия, особено ако е имал сметка от това.

Разузнавателните сведения от Ханой отпреди три години бяха объркващи, но автентични. В общи линии автентични. Всичко останало бе изопачено.



Англичанин, понатрупал пари за сметка на живота на американски войници, като продавал на Северен Виетнам хардуеър и муниции.

Не беше сензация; на Лондон не му пукаше, че търгува с комунистическия блок, въпреки че имаше конкретни разпоредби, забраняващи продажбата на военна техника. Но тогава беше време, когато производствените конвейери в Ханой, Москва и Пекин работеха на ниски обороти. Можеше да се направи състояние от военни доставки, отклонени в посока към виетнамските пристанища.

И някой си лорд Сидни Данфорт направил точно това.

Пазарувал в Щатите, в Западна Германия и във Франция и пренасял стоката с кораби под чилийски флаг до пристанища в нововъзникналите африкански страни. С тази разлика, че корабите така и не виждали африкански бряг. В международни води в Тихия океан променяли курса си и запрашвали на север, зареждали гориво на отдалечените руски острови и се насочвали на юг към Хайфон като редовни търговски плавателни съдове.

Военното разузнаване не могло да докаже участието на Данфорт в тази афера, защото комунистите превеждали парите директно по сметки на чилийските корабни компании и лордът оставал на завет. Освен това Вашингтон не желал да раздува работата, за да не предизвика скандал. Данфорт бе влиятелен англичанин с много връзки във Форин офис<sup>[1]</sup>. Просто не си струваше да го разобличават.

Това, което привлече вниманието на Макензи, бяха чилийските кораби и африканските пристанища. Те бяха използвани за прикритие и преди това. Поточно, преди трийсет години. По време на Втората световна война.

Тайните служби знаеха добре, че с чужда финансова помощ някои южноамерикански компании снабдяваха с всичко необходимо военната машина на Оста срещу добро заплащане в началото на четиридесетте години. В тези напрегнати военни времена най-много кораби попълваха пътните си листове, посочвайки за местоназначение Кейптаун и Порт Елизабет, защото търговската документация там бе в пълен хаос, а в повечето случаи изобщо нямаше такава. На юг от Екватора в Атлантическия океан обръщаха на изток и навлизаха в Средиземно море. Обикновено разтоварваха в Италия.

Дали този лорд Сидни Данфорт не е повторил номера си с корабите отпреди трийсет години?

Едно е да измъкнеш няколко милиона долара от Югоизточна Азия през седемдесетте години, съвсем друго е да натрупаш състояние от масовото клане, което постави на изпитание дързостта на Британския лъв през Втората световна война. Заради второто можеш веднага да изхвърчиш от списъка на постоянно поканените гости в Бъкингамския дворец.

Време беше Ястребът да удари един трансатлантически телефон на лорд Сидни Данфорт, седемдесетгодишен ръкоположен за рицар доайен на британската промишленост. И един от най-богатите мъже в Англия.

*Майка му стара!* Компания „Шепърд“ май привличаше едва ли не най-интересните инвеститори в света.

---

[1] Британското външно министерство — Бел.ред. ↑

## ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Улица „Странд“ гъмжеше от хора. Беше малко след пет следобед и легиони писарушки бързаха към дома си.

Сам пристигна на летище „Хийтроу“ със самолета в четири без двайсет от Женева и веднага потърси уюта на комфортния апартамент в хотел „Савоя“. Трябваше да си почине. Женева бе истински кошмар.

Разбра, че оттук нататък по-добре ще е да проявява пълно неведение относно целите на компания Шепърд, а незнанието си да прикрива зад дълбоко уважение към принципите ѝ, и особено към нейния председател, който се ръководеше от силни религиозни чувства.

Женевските банкери бяха отначало впечатлени от скромността му. Господи, ставаше въпрос за десет милиона долара. Американският адвокат-надзорник само се усмихваше и дрънкаше баналности. Когато настояха да покаже карта за самоличност, малко се притесни, а докато внасяха внушителната сума, мърмореше разни глупости за религиозното братство. За да го разсеят, поканиха го на обяд, на който го съсипаха от намигвания и тостове, предлагаха му най-различни варианти за креватна гимнастика. В края на краищата, това бе Швейцария. Доларът си е долар и този агресивен подход нямаше нищо общо с тиролските провиквания, с еделвайса и с белите престилки на алпийските девизи. Постепенно с преминаването на обяда във вечеря женевските банкери решиха, че Девъро или е най-скучният адвокат в Америка, или е най-тайният посредник, който е прекосявал швейцарската граница.

Така я кара той три дни и три нощи и си замина, оставяйки половин дузина швейцарски бургери да се чудят що за птица е този американец и да лекуват стомасите си от промишлените количества храна и пиене, които изконсумираха покрай него. За Сам напрежението бе непоносимо. В един момент бе стигнал дотам, че не можеше да се съсредоточи в нищо — едва успяваше да пусне някоя и друга неопределена усмивка и да подтиска страховете си. Толкова бе зает със собственото си поведение, че когато на изпроводяк на летището

заместник-председателят на Грейтбанк повърна върху шлифера му, Сам можа да каже само „благодаря“.

В привързаността си да се чупи от Женева забрави несесера с приборите за бръснене в хотела и затова сега крачеше по „Странд“ и търсеше някоя дрогерия. Точно срещу Хиподрума откри една и влезе. Купи каквото му трябваше и се върна в хотела, предвкусвайки удоволствието от една продължителна гореща вана и добра вечеря в грил-ресторанта на „Савоя“.

— Майор Девъро! — гласът бе енергичен, американски и на жена. Идваше от едно такси, което спря пред входа на хотела.

Принадлежеше на четвъртата бивша госпожа Макензи Хоукинс, с полегатите, но непослушни цици и с прекрасното име Ан. Тя се втурна към Сам и му се хвърли на врата, притискайки буза и всичко останало о него.

После внезапно се отдръпна и малко се сконфузи:

— Ужасно съжалявам, че така ви се нахвърлям. Ще ми простите, нали? *Така се зарадвах*, че виждам познато лице.

— Няма за какво да се извинявате — отвърна Сам и си спомни, че Ан му се стори най-наивна и най-млада от четирите бивши съпруги. — В „Савоя“ ли сте отседнала?

— Да, снощи пристигнах. Никога не съм била в Англия и днес цял ден обикалях *из града*. Едва се държа на краката си — тя разтвори скъпото си велурено палто и се усмихна на прекрасните крачета отдолу, разкрити щедро от късата пола.

— Ами да отскочим тогава веднага. В бара, какво ще кажете?

— О, *нямам думи! Прекрасно е* да срещнеш някой познат тук!

— Съвсем сама ли сте? — попита Девъро.

— АА, да. Съпругът ми, Дон, точно сега е дяволски зает с яхтклубовете и ресторантите си и миналата седмица в Ел Ей<sup>[1]</sup> ми вика: „Ани, скъпа, що не си вдигнеш малкото сладко задниче нанякъде? Този месец ще е много натоварен.“ Чудех се дали да не отида до Мексико или Палм Спрингс — знаете къде обикновено се ходи, и тогава се сетих! Ани, никога не си ходила в Лондон. И хванах първия самолет за насам — тя кимна приятелски на портиера и продължи през вратата към салона, следвана от Сам.

— Дон ми каза, че съм щура. Не съм познавала никого в Лондон и други подобни. Но мисля, че точно това ми трябваше, разбирате ли?

Исках да отида някъде, където няма да срещам все едни и същи лица. Някъде, където да е по-различно.

— Надявам се, че не съм провалил работата.

— Как?

— Ами нали казахте, че съм от познатите лица...

— О, не! Познат сте ми, но не *чак* дотолкова. Един кратък следобед у Джини не означава, че сме *много* близки, нали?

— Разбирам. Барът е насам, по тези стълби — Сам кимна наляво към американския бар на „Савоя“. Но Ан спря, вкопчила се здраво в ръката му.

— Майоре — рече тя колебливо, — краката ми са капнали, вратът ми се схвана от гледане нагоре, а тази чанта ми откъсна раменете. Наистина няма да е лошо първо малко да се пооправя.

— О, разбира се — отвърна Девъро. — Как не се сетих? Съвсем съм оглупял. Всъщност и аз имах намерение, тъъ... да се пооправя. Забравих си приборите за бръснене в Швейцария — той повдигна торбичката с покупките.

— Ами тогава всичко се нарежда *чудесно*!

— Ще ви се обадя след около час...

— О, няма нужда го правите. Видяхте ли какви са им тоалетните тук? Аууу! По-големи са от женските кенефи на Дон. В ресторантите на Дон. Мисля, че ще има предостатъчно място за двама ни. Ами хавлиите? Страхотни са! — тя леко притисна ръката му и се усмихна не принудено.

— Ммм, и това е решение...

— Единственото правилно. Хайде, ще си поръчаме нещо за пиене в стаята и ще се отпуснем, ама *истински*, ммдаа — бяха застанали пред асансьора.

— Много мило от ваша страна...

— Мило ли? Стига глупости! Джини ни каза, че сте и се обадил. Пак ни *изпревари*. Сега е мой ред. Бил сте в Женева, нали?

Сам я изгледа:

— Казах Швейцария...

— Та това не е ли Женева?

\* \* \*

Апартаментът на Ани също гледаше към Темза, бе също на шестия етаж на не повече от десетина метра от неговия.

„Швейцария. Не е ли това Женева?“ Разни мисли се въртяха из главата на Девъро, но бе прекалено изтощен, за да разсъждава върху тях. А и за пръв път от няколко дни се чувстваше толкова свободно, та не му се искаше да се занимава сега с това.

Апартаментът бе досущ като неговия. Високи тавани с гипсови орнаменти, прекрасни стари мебели — лъскави и удобни — писалище, масички и софа, която много би подходдала на Парк Бърнет; настолни часовници и лампи, които не бяха заковани за плотовете, нито имаха надписи с името на хотела; високи, солидни прозорци с разкошни завеси, които откриваха прекрасен изглед към реката и светлинките на лодките, към сградите на отсрещния бряг и моста „Ватерло“.

Сам седеше на софата в хола, захвърлил обувките и грабнал в ръка добре напълнена чаша. По Би Би Си Лондонската филхармония изпълняваше концерт от Вивалди, а за уюта в стаята допринасяше топлината от радиатора.

„Най-после и аз да живна“ — помисли си Сам.

Ан се появи от банята и застана в рамката на вратата. Девъро остана с вдигната чаша, застина на средата на пътя към устните му. Бе облечена — ако това изобщо е правилният израз — в полупрозрачна нощница, която хем възбуждаше въображението, хем не оставяше много възможности за фантазиране. Полегатите, но немирни гърди изпъкваха под тънката мека материя, дългата светлокестенява коса падаше свободно и чувствено обгръщаше раменете и. Отдолу прозираха заоблените форми на краката ѝ.

Без да продума, тя го примами с пръст. Сам стана и я последва.

В просторната баня на „Савоя“ го очакваше огромна вана, напълнена с гореща вода, няколко хиляди мехурчета бълбукаха на повърхността и пръскаха мирис на рози и пролетна омара. Ан протегна ръце и развърза вратовръзката му, свали ризата, разкопча колана на панталоните му, смъкна ципа и ги свлече на пода. Сам измъкна краката си от тях и с шут ги запрати в ъгъла.

Тя обхвана кръста му с ръце и приклякайки, задърпа надолу слиповете му.

Девъро приседна на ръба на ваната, докато Ан събуваше чорапите му. Тя не изпусна лявата му ръка, дори когато той се

прекатури и цамбурна във водата, потопявайки се под бълбукащите мехурчета.

Изправи се, развърза жълтата връвчица и нощницата ѝ се свлече на дебелия бял килим.

Беше направо божествена.

И влезе във ваната при Сам.

\* \* \*

— Искаш ли да слезем да вечеряме? — попита тя изпод завивките.

— Разбира се — отговори Сам, също сгушен под тях.

— Знаеш ли, че сме спали повече от три часа? Почти девет и половина е — тя се протегна, а Сам не откъсваше поглед от нея. — Какво ще кажеш като хапнем, да отидем в някоя кръчма?

— Щом искаш — промърмори Девъро, който я зяпаше, отпуснал глава на възглавницата. Тя седна и завивката се смъкна до кръста ѝ. Полегатите, но немирни цици направо плачеха да ги хванеш.

— Уф! — изпъшка тя, леко притеснена и се обърна към Сам, който почти не виждаше лицето ѝ. — Май наистина съм много нахална.

— Напротив, бих казал, че се държиш приятелски. Аз — също.

— Знаеш какво имам предвид — тя се наведе над него и го целуна по двете очи. — Сигурно си имаш планове, може би трябва да свършиш едно-друго, пък аз...

— Все неща, които искам да правя — прекъсна я нежно Девъро. — Всички планове подлежат на промяна в зависимост от желанията и предпочитанията ми.

— Това звучи дяволски възбуждащо.

— Защото съм дяволски възбуден.

— Благодаря.

— Не, аз трябва да *ти* благодаря — Сам протегна ръка зад гърба ѝ и дръпна завивката над главите им.

След десетина минути (или няколко часа — Девъро не можеше да прецени точно) решиха, че наистина са гладни, но преди това трябва

да пийнат по едно уиски. Изпиха си аперитива, разположили се удобно по хавлии сред възглавниците на дивана в хола.

— На това май му се викаше „изтънченост“ — Сам загърна скута си с хавлията. По Би Би Си вървяха някакви коледни песнички, а димът от цигарите им чезнеше на оранжевата светлина от камината. Светеха само две настолни лампи и в стаята цареше баладична атмосфера.

— „Изтънченост“ звучи някак егоистично — продума Ан. — А ние сме заедно — в това няма никакъв егоизъм.

Сам я погледна. Четвъртата съпруга на Хоукинс съвсем не бе идиот. Как по дяволите успя да го направи? Направи ли го изобщо?

— Нищо, че сме заедно, пак е изтънчено, повярвай ми.

— Щом така искаш — усмихна се тя и остави чашата си на масичката до дивана.

— Всъщност, не е толкова важно. Я да се обличаме и да отидем да вечеряме, а?

— Добре. След секунди съм готова — тя забеляза учудения израз на лицето му. — Наистина ще се приготвя бързо. Не съм от тия, дето се гиздят с часове. Мак ми каза веднъж... — тя се сепна и замълча.

— Няма нищо — рече Сам нежно. — Наистина ми е интересно да чуя.

— Ами, веднъж ми каза, че ако твърде много се пипваш да промениш външността, няма начин да не промениш и вътрешността. И не трябва да го правиш, освен ако има основателна причина за това. Или пък ме се харесваш — тя измъкна краката и стана, като придържаше хавлията около себе си. — Първо, не виждам такава причина и второ, харесвам си се и така. И на това ме научи Мак. Харесвам ни и двамата.

— И аз — каза Девъро. — Като се оправиш, ще отидем в моята стая да се преоблека.

— Чудесно. Ще ти закопчeya ризата и ще ти завържа вратовръзката — Ан се усмихна и изчезна в спалнята. Сам се изправи чисто гол, праметна хавлията през рамо и отиде до сребърния поднос-масичка с бутилките. Наля си малко скоч и се замисли върху кръчмарската философия на Мак Хоукинс.

*„Промениш ли много външността — променяш и вътрешността.“*



Не звучеше лошо, както и да го погледнеш.

Малкото бяло копче светеше с мъждукаща светлина между зеленото и червеното на малкото табло отстрани на хотелската му стая. Сам и Ан я видяха едновременно, докато вървяха по коридора към апартамента му. Това означаваше, че за госта на хотела има оставено съобщение на рецепцията. Девъро едва се сдържа да не изпсува гласно.

Майка му стара! Женева *още* не се бе заличила от съзнанието му. Поне не напълно. Тоя Хоукинс не го оставяше и една нощ да се наспи като човек!

— И пред мойта врата светеше лампичката днес — рече Ан. — Върнах се следобед да си обуя по-удобни обувки и я видях; означава, че са те търсили по телефона.

— Или са ти оставили съобщение.

— Мен ме търсиха по телефона. Дон от Санта Моника. Накрая успях да се свържа с него. Знаеш ли, в Калифорния бе едва осем сутринта.

— Много мило от негова страна, че е вдигнал слушалката.

— Ами! Съпругът ми притежава в Санта Моника две неща — ресторант и мацка. Ресторантът не работи в осем сутринта. Извинявай, че се изразявам така цинично. Мисля, че Дон просто искаше да се увери, че наистина съм на седем хиляди километра от него — Ан му хвърли наивна усмивка.

Сам не знаеше какво да каже.

— Не си ли е направил много труд само за една проверка? — той запали лампата в антрето. Вътре навсякъде светеше, както бе оставил стаята пет часа преди това.

— Съпругът ми страда от хронично притеснение, характерно за кръшкачите. Като адвокат, сигурно го знаеш. Изпитва параноичен страх да не го хвана. Не по принцип, нали разбираш, а на калъп. От финансови съображения; много го е шубе да не го осъдят да плаща, ако имам свидетели и поискам развод.

Влязоха в хола. Сам искаше да каже нещо, но пак не знаеше какво. Избра най-безобидното:

— Мисля, че тоя човек не е наред.

— Много си мил, че го каза, но не трябваше. От друга страна, това сякаш бе най-безобидното, което *можеше* да измислиш...

— Я да сменим темата — побърза да я прекъсне той и ѝ посочи дивана до масичката за кафе с прилежно подредените върху нея вестници, осигурени от хотела. — Седни, ще се върна след минутка. Не съм забравил: ще ми закопчаеш ризата и ще ми вържеш вратовръзката.

Сам тръгна към вратата на спалнята.

— Няма ли да се обадиш на рецепцията?

— Това може да *почака* — извика той в отговор от спалнята. — Нямам намерение да си провалям спокойната вечеря заради нещо си. Нито да пропусна да ти покажа някоя и друга кръчма, ако все още са отворени.

— Но трябва да разбереш кой те е търсил. Може да е за нещо важно.

— Няма нищо по-важно *от теб* — извика Сам, докато сваляше едно двуредно сако от закачалката.

— Може да е нещо спешно.

— Няма нищо *по-спешно от теб* — отговори той и избра от куфара си една риза на червени райета.

— *Аз винаги* отговарям на телефона или проверявам за какво са ме търсили, дори да е човек, чието име никога не съм чувала. Не обичам да ме смятат за небрежна.

— Защото не си адвокат. Опитвала ли си се някога да откриеш адвокат на другия ден, след като си го наела за някаква работа? Секретарката му е обучена да лъже, че го няма с убедителността на Ейми Семпъл Макферсън.

— Защо? — Ан бе застанала на вратата на спалнята.

— Ами защото вече ти е прибрал парите и го вълнува само как да изкопчи още някой хонорар. Случаят вероятно изисква размяна на кореспонденция с адвокат на ответника, допълнителни уточнения от всякакъв род. Защо да си усложнява живота?

Ан пристъпи към него, докато надяваше раираната риза. Съвсем непринудено започна да закопчава копчетата ѝ.

— Много си хладнокръвен, момчето ми. Намиращ се в непозната страна...

— Не съвсем непозната — подхвърли той с усмивка. — Бил съм тук и друг път. Не забравяй, че ще ти бъда екскурзовод.

— Имах предвид, че току-що си пристигнал от Женева, където явно не ти е било леко...

— Е, оцелях все пак.

— ... и сега някой отчаяно се опитва да се свърже с теб...

— Защо пък отчаяно? Не познавам никой, който да е дотам отчаян.

— За бога! — Ан изпъна яката му, преди да я закопчае. — Такива неща ме карат да бъда напрегната!

— Защо?

— Чувствам се отговорна!

— Не трябва — Девъро бе озадачен. Ан изглеждаше много сериозна. Зачуди се дали...

В този момент телефонът иззвъня.

— Ало?

— Господин Самюъл Девъро? — попита мъжки глас с чист английски акцент.

— Да, аз съм.

— Чаках да ми се обадите...

— Тъкмо влизах в стаята — прекъсна го Сам. — Още не съм проверил кой ме е търсил. С кого разговарям?

— В момента само с един телефонен номер. Девъро замълча подразнен.

— В такъв случай трябва да ви кажа, че щяхте да чакате цяла нощ. Не се обаждам на анонимни телефонни номера.

— Хайде стига, сър — нервно отговори гласът. — Очаквате едно-единствено важно обаждане.

— Това май си е ваше предположение...

— Май-не-май — край! Слушайте, много бързам и нямам време да се бъзикам с вас. Казвайте къде да се срещнем.

— Не мисля, че горя от желание за това. Заеби тая работа, Базил, или както ти е там шибаното име.

Този път от другата страна настъпи мълчание. Сам долавяше учестено дишане. След малко телефонният номер проговори:

— За бога, имайте милост към стария човек. Нищо лошо не съм ви сторил.

Сам внезапно се трогна. В гласа се прокраднаха унили нотки — онзи явно беше отчаян. Той си спомни последния разговор с Хоукинс:

— Да не сте...

— *Без имена, моля!*

— Добре. Без имена. Узнаваем ли сте?

— Изключително. Мислех, че знаете.

— Не знаех. Тогава да се видим на някое по-закътано място.

— Точно така. Мислех, че и това знаете.

— Стига сте повтарял едно и също, де! — еднакво го беше яд и на англичанина, и на Хоукинс. — Тогава вие кажете, освен ако не искате да дойдете в „Савоя“.

— В никакъв случай! Държа няколко жилищни сгради в Белгрейвия. Едната се казва „Емпайър армс“. Знаете ли я?

— Ще я намеря.

— Добре. Ще ви чакам там. Апартамент четиридесет и седем. Мога да стигна до Лондон за един час.

— Не си давайте зор. Не ми е удобно след час.

— О, така ли? По кое време тогава?

— Кога затварят кръчмите?

— В полунощ. След малко повече от час.

— Тяхната мама!

— Моля?

— Ще се срещнем тогава в един.

— Много добре. Ще предупредя охраната на сградата. Запомнете — никакви имена. Само апартамент четиридесет и седем.

— Запомних.

— А, Девъро. Да не забравите документите.

— Какви документи.

Този път паузата бе по-дълга, англичанинът направо се задъхваше:

— Споразумението, бе, *дупе рошаво!*

\* \* \*

Ан изобщо не се разсърди, когато разбра, че се налага да вечерят набързо и Сам да излезе без нея. Тя дори изглеждаше въодушевена от идеята.

Девъро все по-малко се учудваше на това, което става около него. Отказа се да търси *причини*, а *фактите* ставаха по-ясни. Съгласи се да й се обади, когато се прибере. Късният час не бил от значение, добави тя и дори му даде ключ от апартамента си.

Таксито спря пред „Емпайър армс“. Щом спомена номера на апартамента, портиерът го поведе през сложна плетеница от тесни коридори и заключени служебни помещения; поеха нагоре по задно стълбище, качиха се на товарен асансьор и най-накрая стигнаха.

На вратата мъж със злокобен израз на лицето и северняшки акцент поиска от Сам да удостовери самоличността си. След това го преведе през антре, просторна дневна и вестибюл и влязоха в слабо осветен кабинет. В най-тъмния ъгъл до прозореца седеше доста грозновато старче. Вратата зад Девъро се затвори. Той остана прав до нея, като се опитваше да нагоди очите си към полумрака и неприятното изкопаемо, седнало в креслото.

— Господин Девъро, естествено — проговори сбръчканото старче.

— Да. Вие трябва да сте онзи Данфорт, за когото ми говори Хоукинс.

— Лорд Сидни Данфорд — грозният дребосък сякаш изплю думите една по една, но веднага след това продължи с меден гласец. — Не зная как вашият работодател е успял да съпостави така фактите, нито признавам, че е стигнал до *верни изводи*; всичко е толкова безсмислено. А и е станало толкова отдавна. Въпреки това, аз съм добър човек, благодетелен. Доста *мил* човек, всъщност. Давай шибаните хартии!

— Какво?

— Споразумението, бе, добиче такава!

Съвсем шашардисан, Сам бръкна във вътрешния джоб на сакото си, където бе сгънал екземпляр от споразумението за ограничено партньорство на компания Шепърд. Пристъпи към грозничето и му подаде свитъка. Данфорт разтвори пред себе си сглобяемо писалище, прикрепено от страни на креслото му и щракна малка настолна лампа над дъската. Грабна листовете хартия и зачете.

— Чудесно! — рече той накрая, като прелистваше обратно страниците. — Абсолютно *нищо* не се разбира!

Дребният англичанин извади химикалка и започна да попълва празните редове. Щом свърши, сгъна договора и го върна на Девъро с отвращение.

— Сега изчезвай! Наистина съм чудесен човек, прекрасен филантроп, скромн мултимиллионер, когото всички обожават. Заслужил съм напълно изключителните почести, с които ме даряват. Всеки го знае. И никой, повтарям — *никой* не би допуснал, че мога да имам нещо общо с подобна идиотщина! Аз само проповядвам религиозно братство, разбра ли ме? *Братство*, викам!

— Нищо не разбирам — призна си Сам.

— Аз също — отвърна Данфорт. — Парите ще бъдат преведени на Каймановите острови. Името на банката е вписано и десетте милиона — ще бъдат прехвърлени до четиридесет и осем часа. И с това задълженията ми към вас свършват!

— Каймановите острови ли?

— В Карибско море са, гъз смотан!

---

[1] Лос Анджелис — Бел.ред. ↑

## ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Девъро забеляза отдалече светлината на бялата лампичка в дъното на коридора в „Савоя“. Не беше нужно да приближава, за да се увери, че светеше до вратата на неговия апартамент, а възможността да се направи на разсеян му даваше още една причина да се вмъкне в покоите на Ан.

— Ако не си ти, Сам, значи съм го закъсала — провикна се тя от спалнята.

— Аз съм. Но ще го закъсаш по друг параграф.

— Тая закъсващия най я обичам.

Девъро влезе в просторната спалня с изглед към реката. Ан седеше в леглото и четеше някаква книга с шарени корици на светлината на нощната лампа.

— Какво четеш? Изглежда внушително.

— Прекрасен разказ за жените на Хенри Осми. Купих си я в „Тауър“ сутринта. Тоя човек е бил истински звяр!

— Не съвсем. Имал е много геополитически грижи.

— Май повече грижи му е създавала оная работа!

— Сама не предполагаш колко си близо до историческата истина. Ще пийнем ли нещо?

— Първо трябва да се обадиш по телефона. Обещах щом се прибереш, да позвъниш веднага.

Ан спокойно прелисти страницата. Сам се втренчи в нея с недоумение и любопитство.

— Какво каза?

— *Макензи се обади.* Чак от Вашингтон — тя прелисти следващата страница.

— Макензи ли? — Девъро не можа да се сдържи да не изреве. — Ей така — Макензи се обади! Седиш си тук и ми разправяш, че Макензи се обади. Откъде *знаеш?* Теб ли е търсил?

— Ама слушай, Сам, не се нервирай — с ледено изражение на лицето тя обърна още една страница от проклетата си книга. — Да се правя, че не го познавам ли? Имам предвид...

— Ааа, не! Спести ми идиотските сравнения! Искам само да знам какво е това невероятно съвпадение, при което на седем хиляди мили от дома си на телефона те уцелва бившият ти съпруг, който търси мен — на три хиляди мили от Ню Йорк.

— Ако се успокоиш, ще ти кажа. Ако не, ще си чета книжката и толкоз.

На Девъро му идеше да удари първо на екс сто грама, но подтисна гнева си и рече по-смирено:

— Спокоен съм и много бих искал да те чуя. Моля те, говори.

Ан остави книгата в скута си и вдигна очи към него:

— Първо, Мак бе също толкова нервниран, колкото си и ти сега.

— Как *стана* така, че те намери на телефона?

— Притесних се — затова.

— Не те питам защо, а как.

— Ако си спомняш, а мисля, че няма да ти е трудно, стига да се понапънеш малко, ти ме остави на масата долу в ресторанта. Закъсняваше за някъде и аз ти предложих да платя сметката, а после да те чакам горе. Така ли беше?

— Ще ти върна една вечеря. Карай нататък.

— Прекрасен момък с фрак и бяла вратовръзка дойде и ми каза, че те търсят спешно на телефона от Щатите. Винаги ли ходят така издокарани?

— Така е прието в „Савоя“. Какво му каза?

— Че ще се върнеш много късно, че не знам точно в колко часа. Той съвсем се шашна и затова го попитах дали не бих могла да му помогна. Тогава ми каза, че те търси някой си генерал Хоукинс от Вашингтон — явно чинът и градът го бяха притеснили. Мак винаги прави така, за да се свързва по-лесно по телефона. И тогава му казах: „Я дай, аз да разговарям със стария пръдльо“. Това много му хареса — Ан пак вдигна книгата. — Сега върви му се обади. Записала съм номера му на бюрото в другата стая. Оставих го още до телефона в твоя апартамент и долу на рецепцията. Много съм поласкана, че най-напред влезе при мен.

„Наистина изглеждаше възможно“ — помисли си Сам. Необичайно, но в рамките на вероятното, колкото вероятно бе някои радиовълни да означават, че в Галактиката има и друга цивилизация.

— Какво каза Хоукинс? Защо бе нервниран?



— А, навярно защото *попадна* на мен — отговори тя, като отдели без желание очите си от книгата. — Разпсува се, започна да крещи, да издава заповеди. Викам му: „Мак, да си измиеш устата със сапун, преди да говориш с мен!“ Все това му казвах. Ние в Бел Айл не сме свикнали на такъв език. Накрая се успокои и дори се разсмя — очите ѝ се извъртяха към тавана.

„Май я налегнаха спомени — реши Сам, — и то съвсем не невинни“.

— Пита ме дали съм се отървала от оня келнер — той така му вика на Дон — и ако не съм, защо. Каза ми какъв готин човек си. Знаеш ли, Мак има много високо мнение за теб. Както и да е, много било важно да му се обадиш. Обясних му, че ще се върнеш много късно, може би чак в три сутринта. Ама той вика: нищо, във Вашингтон щяло да бъде едва десет вечерта.

— Не може ли да почака до сутринта?

— Не. Повтори ми го няколко пъти. Каза, ако решиш да отлагаш, да ти предам, че някакъв италианец те търсел спешно.

— Не спомена ли случайно дали не е строителен предприемач?

— Не. Но мисля, че трябва да му позвъниш. Ако искаш да говориш насаме с него, има телефон и в другата стая.

\* \* \*

— Мама му стара, момко! Иди разправяй после, че светът не е малък! На другия край на света си и на кого попадаш — на малката стара Ани. Не че е дърта, нали ме разбираш...

— Разбирам — прекъсна го Сам, — че си искал да ми предадеш поздрав от Делакроче. Този път какво каза на набожния си приятел? Че съм разпнал Христос ли?

— Ами, не! Това беше психологическа уловка, в случай че не искаш да ми се обадиш. Не съм му виждал очите на Делакроче. Едва ли гори от желание да се вижда с нас. Оправих ти настроението, нали?

Девъро запали цигара. Това му помогна да притъпи леката болка, зараждаща се в стомаха му.

— Ще ти призная нещо, Мак. Притеснявам се дори само от това, че си ме търсил. Имам чувството, че ще ми кажеш нещо, което няма да

ме приближи и със сантиметър до Бостън, до майка ми и до моя истински работодател Аарон Пинкър. Така ми действат психологическите ти номера.

От другата страна на линията последва продължително и звучно цъкане с език.

— Абе много подозрителен човек си бил ти. Сигурно защото си адвокат. Как мина срещата с Данфорт?

— Тоя е луд, бе. Пълна откачалка. Но подписа. Влиза с десет милиона долара по причини, които са ми неизвестни. Банката се намира на Каймановите острови, заради което, предполагам, се и обаждаш.

— Да не мислиш, че ще те пращам чак на Каймановите острови?

— И това ми мина през акъла.

— Няма да направя такова нещо. Там не е гот. Няма нищо интересно, само банки и банкери с пожълтени гащи. Опитват се да направят там втора Швейцария... Не, аз ще прескоча дотам и ще се погрижа за всичко. А, прибавил съм още десет бона в банковата ти сметка. Мисля, че това ще те зарадва.

— *Мак!* — Девъро се сгърчи от остра болка в стомаха. — *Не е възможно!*

— Напротив, много е лесно, приятелю. Касиерът трябваше само да провери номера на влога ти.

— Не това имах предвид! Нямах *право* да внасяш пари по моя сметка!

— Банката нямаше нищо против...

— Естествено, че на банката не й пука! Аз съм против! Аз! Не разбираш ли? Това означава, че ми плащаш!

— Една десета от един процент? Майка му стара, момче, това не е възнаграждение, а измама!

— Не *желая* да ми плащаш! *Не ща да имам* никакви финансови отношения с теб! Това ме прави *съучастник!*

— Не ги разбирам аз тия работи, но със сигурност знам, че не е редно човек да се възползува от способностите на друг, да му губи времето и да не му плати за това — Хоукинс изрече това с глас на умерен евангелист.

— Млъкни, че ми прилява, педал такъв — отвърна Девъро, усетил неизбежното поражение. — Освен за Данфорт, какво друго

искаше да разбереш?

— А, добре, че ме подсети. Има в Западен Берлин един образ, с когото искам да се видиш.

— Стига. Знам — прекъсна го Девъро съвсем сломен. — Самолетните билети и резервацията за хотела ще са на рецепцията в „Савоя“, преди да съм си изрекъл името.

— Ега ти дългото име. Ще пристигнат сутринта.

— Добре, Мак, вече разбирам и от една дума. Сам знаеше, че затъва здраво. Но някой ден щеше да намери начин да се измъкне, обеща си той.

\* \* \*

Макензи изписа сумата с цифри. *20 000 000, 00*. След това — с думи: *Двадесет милиона долара*.

Странно, но това не го впечатли особено. Бяха просто средства, а не същинската цел. Все пак, мина му мисълта, че много лесно може да определи деня като печеливш, да затвори кепенците и да се оттегли на заслужена почивка в Южна Франция. Сигурно беше, че нито Делакроче, нито Данфорт щяха да тръгнат да го съдят. В никакъв случай. Но не това бе целта. Парите им бяха само средство и междинен продукт. И един вид законна форма на наказание. И двамата си го заслужаваха.

Но времето напредваше стремително и не трябваше да се отвлича с подобни размишления. До лятото оставаха само няколко месеца — имаше да се свърши още много работа. Доста време щеше да отнеме подборът и обучението на личния състав. Наемането и оборудването на тренировъчната база щеше да е трудно, особено тайното закупуване на техниката. Само тренировките щяха да отнемат няколко седмици. С една дума, за кратко време трябваше да се направи много. Това също създаваше изкушение да се отклони от първоначално избраната стратегия и да се задоволи само с наполовина събрания капитал, но щеше да сбърка, ако го направи. Сто на сто. Беше определил сумата четиридесет милиона не само заради цифровата симетрия с четиристотин милиона (въпреки че върху договора двете суми изглеждаха съвсем добре), ами защото четиридесет милиона

щяха да стигнат за *всичко*, включително за непредвидени разходи, каквито можеше да се появят в последния момент.

Известни още като спешно изтегляне от огнева позиция.

Трябваше да са четиридесет милиона и толкоз. Почти беше готов с третия си инвеститор. Хайнрих Кьониг от Берлин.

Хер Кьониг не беше лесна плячка. Докато Сидни Данфорт се бе престарал с начина си на действие в Чили, а Анджело Делафроче не прикриваше добре сделките си в Средиземноморието и публично демонстрираше широк живот, то Хайнрих Кьониг не бе допуснал никакви очевидни грешки и си живееше спокойно в малко градче на двайсетина мили от Берлин.

Но преди двайсет и две години той изпълнил блестящо ролята си в една изключително опасна игра. Тя му донесла не само огромна печалба, но и гарантирана капитализация и краен успех в разнообразните му делови начинания.

В разгара на студената война Кьониг бил двоен агент-изнудвач. Започнал с осигуряване на поверителна информация и за двата лагера, после започнал да кръпка пари (посредством канали на трети разузнавания) от онези, които се страхували да не бъдат разкрити. Много скоро получил митнически облекчения за новите си компании от доста страни, зависими от икономическата благосклонност на двата мастодонта в студената война. Накрая с благословията на Мефистофел успял да убеди Вашингтон, Лондон, Берлин, Бон и Москва да *изключат* неговите компании от действащото международно законодателство. Просто им обяснил, че ще информира останалите за предишните им деяния.

И тогава, за всеобщо облекчение на много правителства Кьониг се оттеглил на завет. Беше изградил империята си върху смачканите тела (мъртви и парализирани) на половината бюрократичен и индустриален елит в Европа и в Америка. Беше останал недосегаем, защото всеки изпитваше ужас от реалната заплаха да започне разчистване на сметки, ако той проговори. Та кой бюрократ, кой заместник-министър или министър, кой държавник (пък бил той и премиер) ще допусне да бъде отворена кутията на Пандора? По този начин дори в пенсия Кьониг оставаше толкова сигурен, колкото и в най-дейните си години.

Кьониг разчиташе на страха. Но можеше ли да има страх човек, на когото не му пука за последиците, дори да засягат правителства, компании или целия свят?

И това бе оръжието на Хоукинс.

Защото желаещите да пречукат Кьониг щяха да се наредят на дълга опашка пред дома му, ако на всички станеше ясно, че враговете им отдавна знаят за миналите им грехове. Пълно разобличаване — това бе заплахата на Мак.

Кьониг лесно щеше да види смисъла в този подход, защото именно неговата липса му бе осигурила благоденствието. Веднага щеше да се сети какво ще стане — стотици обяснителни радиограми щяха да полетят към своите адресанти във висшите коридори на властта в целия свят. Ама разбира се! Кьониг щеше да разбере веднага, щом го засипе с имена, дати и събития.

Макензи вдигна отделените на леглото фотокопия, като внимаваше да не ги разбърка и ги отнесе до масичката за кафе пред дивана. Седна и с червен молив започна да огражда точките, които му трябваха.

Нещата се нареждаха чудесно. Трябваше само да се преценят добре възможностите и наличните резерви, на които можеше да се разчита. Проста инвентаризация. Събра фотокопията, премести се на бюрото и разстла маркираните страници пред телефона. Беше готов да изрецитира спокойно и безчувствено цялото това досие с двойни предателства, от които и Чингиз хан можеше да се изчерви.

Хайнрих Кьониг щеше да се прости с десет милиона долара.

\* \* \*

С подутото от недоспиване лице Девъро влезе в залата за митнически контрол на берлинското летище „Темплекхоф“, примирен дори с мисълта, че лаещият униформен неонацист, който провери документите и багажа му, може да му удари печат на челото.

„Господи, дай му на германеца власт и му гледай сеира“ — помисли си той.

Изведнъж се втрени с недоумение в собствения си куфар, разтворен на тезгяха. Дрехите вътре бяха прилежно сгънати и

подредени, сякаш не той, а Бергдорф Гудман бе събирал багажа му. Постепенно през бялата мъгла в главата му изплува спомена, че за всичко се бе погрижила Ан. Не само приготви багажа му, ами слезе с него да рецепцията и му помогна да си уреди сметката.

Направи го, защото той не бе в състояние дори да се усмихне. Идиотското положение, в което се бе насадил, го въвлече в битка с пълна бутилка Скоч. И естествено, загуби. Единственото, което си спомняше, бе, че успя поне да изпрати по пощата на Хоукинс проклетото споразумение за ограничено партньорство.

Берлинският хотел „Кемпински“ представляваше тевтонска версия на нийоркския „Шери Недърланд“, но с малко по-груба мебелировка. Креслата във фоайето сякаш бяха тапицирани с бетон, а не с кожа. Все пак се виждаше, че не са пестени пари за разкоша — полировката на облицовките от тъмно дърво блестеше от чистота, а изрядният до противност персонал гледаше с омраза всички слаби, демократично мислещи и по-низши същества като Сам.

На рецепцията го регистрираха за нула време без засечки. До стаята го съпроводи позастарял оберфюрер от СС, който боравеше с куфара му така, сякаш в него имаше еврейски понички с пушена съомга. Щом влязоха в апартамента (беше огромен, Хоукинс наистина се старееше да му осигурява само лукс класа), оберфюрерът отвори щорите във всички стаи с авторитета на човек, свикнал да дава заповеди на наказателен отряд. Загрижен за живота си, Девъро му бутна солиден бакшиш, изпрати го до вратата като че ли беше някой дипломат и каза едно изискано *auf Wiedersehen!*<sup>[1]</sup>

Отвори куфара. Ан предвидливо му бе загърнала бутилка уиски в хавлиена кърпа на хотел „Савоя“. Точно в този момент едно уиски щеше да му дойде дюшеш. Не много — само колкото да заработи машинката.

На вратата се почука. Сам така се стресна, че се задави и опръска леглото с уиски. Завъртя капачката на бутилката и трескаво затърси къде да я скрие.

Под възглавницата! Под завивката! Спря се. Какво правеше? Какво му ставаше? Какво *ставаше* с него? *Върви по дяволите, Макензи Хоукинс!*

Пое дълбоко дъх и спокойно остави бутилката на нощното шкафче. Още веднъж си пое дъх, отвори вратата и бавно, без да иска

изпусна целия въздух в дробовете си грамче по грамче.

На вратата стоеше русокосата Афродита от Пало Алто, Калифорния, останала в паметта му като дамата с малки и щръкнали цици. Третата по ред госпожа Макензи Хоукинс. Лилиан.

— Знаех си, че това сте вие! Така казах и на мъжа на рецепцията — че *не може* да е друг!

Сам се чудеше защо ѝ бе дал прозвището „малки и щръкнали“. Първата част направо бе обидна за дамата. Изглежда се бе подвел на фона на останалите три чифта.

Такива мисли минаваха през главата на Девъро, докато се звереше като петокласник, разгърнал за първи път списание „Художници и модели“, а Лилиан се настаняваше на дивана срещу него и обясняваше как долетяла в Берлин преди три дни, за да изкара двуседмичен курс по готварство.

Наистина всичко това бе невероятно. В края на краищата той беше умел адвокат. Беше разнищвал до последните подробности начина на мислене на всякакви престъпници, на изкусни измамници от всички социални слоеве. И въпреки изтерзаните си мисли и тяло нямаше да позволи на третата госпожа Макензи Хоукинс да го прави на балама! Погледна я твърдо и си каза: Мама му стара, а защо пък не?

— И така, ето ни заедно, Сам. Нали можем да си говорим на ти? Гледай ти, какви изненади може да поднесе интересът към кулинарното изкуство.

— Но напълно правдоподобна, Лилиан! Това е, което прави съвпаденията ммм... как да кажа... наистина случайни! — Сам изпадна в истеричен припадък на смях, като се опитваше да закове погледа си в една точка. Но бе твърде изтощен, за да се бори и остави очите му да се реят свободно.

— А и не виждам по-добър начин за разглеждане на Берлин. Ако имаме късмет, можем да попаднем на някой закътан тенискорт! Разбрах, че в хотела има басейн. Навярно имат и спортна зала... — Лилиан изведнъж замълча и Девъро се почувства онеправдан. В скапаното състояние, в което се намираше, нейният нежен, задъхан глас беше като балсам. — Може би очакванията ми са твърде много. Сам ли си тук?

Знаеше, че не трябва. *Не трябваше!*

— По-сам никога не съм бил.

— А-а, тия работи не са хубави. Извинявай, ама изглеждаш ужасно уморен. Сигурно се съсипваш от работа. Някой трябва наистина да се погрижи за теб.

— Аз съм само бледа сянка на собствения си образ...

— Бедното ми агънце. Ела насам да ти поразтрия гръбчето. Знаеш ли как помага, ооо, сега ще видиш.

— Направо съм за боклука. В главата ми е вакуум, краката ми са пълни с олово...

— Изтощен си, агънцето ми. А така, опъни се хубаво и сложи глава в скута на Лили. Ау, страните ти горят. Ами врата? Жилите ти са се опънали като рибарски въжета. Ето, така. Така е по-добре, нали?

По-добре беше. Усещаше как чевръстите ѝ пръсти разкопчаваха ризата му и ангелски нежно галеха гърдите му. По дяволите! Да става каквото ще! Отвори очи и без да иска се ококори срещу двете великолепни цици, увиснали само на няколко сантиметра от лицето му.

— Обичаш ли гореща вана, пълна с безброй сапунени мехурчета, ухаещи на рози? — прошепна той.

— Не съвсем — отвърна му тя също шепнешком. — Падам си по топлите душеве. В изправено положение, така да се каже.

Сам се усмихна.

---

[1] Довиждане, нем. — Бел.ред. ↑



## ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Ухание изпълваше въздуха около него. Не беше необходимо да отваря очи, за да разбере откъде идваше.

Доколкото си спомняше (а неподвижните му долни крайници бяха доказателство, че помни добре), предишната вечер си я прекараха почти цялата под душа в банята на хотел „Кемпински“.

Сам повдигна клепачи. Лилиан седеше до него, облеганата на възглавниците. На сладкото ѝ чипо носле бяха кацнали очила с рогови рамки. Четеше нещо от огромна папка с протрити твърди корици. Белият чаршаф прикриваше гърдите ѝ, но не и заоблените форми отдолу.

— Здравей — поздрави я той тихо.

— Добро утро! — погледна го тя отвисоко и се усмихна доволно.

— Знаеш ли колко е часът?

Тая руса мацка наистина *беше* спортен тип, реши Сам. Сигурно е от сърфирането по плажовете на Калифорния, а може и Макензи Хоукинс да я е научил как да прави лицеви опори.

— Часовникът ми е на ръката под завивките. Не зная кое време е.

— Десет и двайсет. Спа цели единайсет часа. Как се чувстваш?

— Да не искаш да кажеш, че сме си легнали... че съм заспал... в единайсет и половина снощи?

— Сигурно са те чували как хъркаш чак при Бранденбургската врата. Цяла нощ те ръчках, за да спреш. Но напразно. Как ти е главата?

— На мястото си е. По необясними причини.

— От парата е. И от упражненията. Освен това не беше в състояние да пиеш много. Мисля, че кръвообращението ти се бунтува — Лилиан взе молив от нощното шкафче и започна да си отбелязва нещо в менюто.

— Ухаеш страхотно — проговори той след кратко мълчание, през което си припомни за изгледа от скута ѝ и за нежните ангелски пръсти, които докосваха гърдите му.

— Ти също, агънце — отвърна тя с усмивка, свали очилата и погледна надолу към него. — Знаеш ли, тялото ти съвсем не е лошо.

— И аз си го харесвам.

— Исках да кажа, че като цяло имаш доста солидна физика, с правилни пропорции и добра координация. Жалко, наистина, че си я оставил така да се разпадне — тя почука с очилата по брадичката си като някой лекар, който преценява състоянието на пациента си след операция.

— Е, не бих казал, че чак толкова съм се занемарил. Някога тренирах народна топка. Бях доста добър.

— Сигурно. Само че това е било преди повече от десет години. Я, погледни тук... — Лили отви гърдите му. — Виждаш ли? И тук, и тук! Няма никой. Тия мускули не са помръдвали с години! Ами тук?

— Ох!

— Тия мускули направо са *изчезнали*. Кога за последен път си правил упражнения?

— Снощи. Под душа.

— Този аспект на физическото ти състояние не подлежи на съмнение. Но той е само незначителна част от всичко...

— Но не и за мен!

— ... свързано с двигателната система. Тялото ти е храм. Не му позволявай да се руши чрез бездействие. Стегни го! Дай му възможност да се изпъне, да си поеме дъх и да бъде полезно. Затова ти е дадено. Виж Макензи...

— Протестирам! Не желая и да зървам Макензи!

— Говоря от клинична гледна точка.

— Знаех си аз — промърмори Девъро. — Не мога да се отърва от него. Обсебил ме е.

— Даваш ли си сметка, че Мак е доста над *петдесетте*? А я го виж какво тяло има. Изпънато като струна...

Очите на Лили се зареяха напосоки. Както тези на Ан в хотел „Савоя“. И тя като нея се замечта по миналото и спомените ѝ съвсем не бяха невинни.

— Добре, де — рече Сам. — Но Хоукинс е прекарал целия си живот в армията. Тичал, скачал, измъчвал и убивал. Бил е принуден да поддържа формата си, за да оцелее. Няма друг избор.

— Грещиш. Мак разбира значението на това да можеш да разполагаш с пълните си възможности. Веднъж ми каза... Е, няма

значение какво, не е толкова важно — Лилиан дръпна ръката си от гърдите му и посегна към очилата.

— Не, моля те — спалнята в хотел „Кемпински“ май не се различаваше много от тази в „Савоя“. Но мацките не бяха взаимозаменяеми; всяка носеше своята индивидуалност. — Ще се радвам да чуя какво е казал Мак.

Тя хвана очилата с две ръце, кръстосвайки замислено рамките им:

— Тялото ти трябва да е реално продължение на ума ти, развито до краен предел, но не и изтормозено.

— По ми харесва оня лаф за външността и вътрешността...

— Какво?

— Пак някаква негова сентенция. Може би аз не мога да разбера. Умът и физиката са две съвсем различни неща. Мога да си представя, че съм способен да скоча от Айфеловата кула, но по-добре е да не се опитвам.

— Защото това няма да е реалистично. Това означава да издевателстваш над тялото си. Но можеш с тренировки да постигнеш бързо слизване по стълбите и за рекордно кратко време. *Това* вече е реалистично *физическо* продължение на въображението ти. И си струва да опиташ.

— Да тичам надолу по Айфеловата кула?

— Щом сериозно си решил да скочиш от нея.

— Ами, решил съм. Значи от тези псевдосхоластични глупости, дето ми ги дрънкаш, излиза, че щом човек си е наумил да направи нещо, трябва да превъплъти тази мисъл възможно най-пълно във физическо действие.

— Да. Главното е да не бездействаш — Лили размаха ръце, за да подчертае това, което казва, и завивката се смъкна от тялото ѝ.

„Ама че е сладур“ — помисли си Девъро. Но в този момент бе недосегаема — водеше спор.

— Тая работа или е прекалено сложна, или е далеч по-проста, отколкото изглежда — рече той.

— Прекалено сложна е, повярвай ми — отвърна тя. — Неуловимото е скрито в очевидното.

— И ти вярваш в това схващане за предизвикателството, така ли? Искам да кажа, основното е да посрещаш предизвикателствата, нали?

— Да, нещо подобно. Заради самото удовлетворение от това, че се опитваш да осъществиш онова, което можеш да си представиш мислено. Да изпиташ възможностите си.

— И ти вярваш в това — Сам го изрече без въпросителна интонация.

— Ами да. Защо?

— Защото в този момент въображението ми работи толкова трескаво, че едва издържам. Изпитвам нужда да го изразя физически; да изпробвам възможностите си. В разумни граници, разбира се — той се измъкна нагоре, докато очите им се изравниха. Протегна ръка, свали очилата ѝ, сгъна ги и ги пусна на пода до леглото.

Лилиан му подаде менюто. Очите ѝ се смееха, устните ѝ бяха полуотворени, готови за целувка:

— Тъкмо се чудех кога ще си поискаш.

И точно тогава гадният нацистки телефон извъня.

\* \* \*

Гласът на другия край на жицата принадлежеше на мъж, който явно бе възпитаван в младостта си с военните филми на „Уорнър Брадърс“. От всяка сричка се процеждаше злоба:

— Ние не може по телефон говори.

— Иди на отсрещната страна на улицата и ще си викаме през прозореца — тросна му се Девъро.

— Време е ценен! Слизаш долу във фоайе, отиваш при далечен стол до прозорец отдясно на врата! Под ръка носиш „Дер Шпигел“. И разменяш кръстосани крака на всеки два-се секунди.

— Седнал ли съм?

— Глупаво изглеждаш да кръстосваш крака прав, майн хер.

— Ами ако някой друг е седнал на стола?

Последвалото мълчание говореше едновременно за гняв и за объркване. Накрая Сам чу звук, който наподобяваше писък на подплашено прасенце.

— Премахни го! — заповяда гласът.

— Но това е глупаво.

— Правиш каквото аз казва! Време за спор няма! Ще потърсят тебе. След петнайсе минути.

— Ей, чакай малко! Сега ставам. Не съм закусил, трябва да се обръсна...

— Вече са четиринайсе минути, майн хер!

— Гладен съм, бе!

Затвориха му телефона без повече обяснения.

— Твойта мама — рече Девъро и се обърна нетърпеливо към прекрасната Лилиан.

Но тя вече не беше в леглото. Стоеше права де него, увита в хавлията на Сам.

— Така да се каже, скъпи, телефонът ни спаси. Ти имаш работа, а аз трябва да се приготвя за училище.

— *За училище ли?*

— *Der erstklassig Strudelschule* — отвърна Лилиан. — Не е на професионалното равнище на парижката кулинарна академия, но е по-весело. Започваме по обед. На „Лайпцигер щрасе“. Това е близо до „Унтер дер Линден“. Наистина трябва да побързам.

— Какво ще стане *с нас*? Ами закуската... ти не взимаш ли душ сутрин?

Лилиан се разсмя искрено, без превземки.

— *Училището* свършва в три и половина. Ще се видим тук.

— В коя стая си?

— Петстотин и единайста.

— Моята е петстотин и девета.

— Зная. Не е ли чудесно?

— Направо превъзходно...

\* \* \*

Във фойето на хотел „Кемпински“ се разиграваше абсурдна сцена. „Далечен стол до прозорец“ *беше зает* от възрастен господин, който здравата похъркваше, отпуснал глава и с полуотворена уста. За нещастие в скута му лежеше новият брой на „*Шпигел*“.

Отначало господинът само се подразни, но много скоро съвсем се разгневи на двамата юнаци, които стояха до него и с красноречиви

жестове го караха да стане и да тръгне с тях. На два пъти Сам се опита да се намеси, като обясняваше как ли не, че и той носи „Шпигел“ със себе си. Това не помогна. Двамата не му обърнаха никакво внимание, интересуваха се единствено от господина в креслото. Накрая Девъро застана точно пред тях и започна демонстративно да кръстосва и прекръстосва крака.

Тогава до него се приближи отговорникът на асансьора и на перфектен и гръмогласен английски му обясни как да стигне до мъжката тоалетна.

В този момент огромно женище, което страхотно приличаше на Дик Баткъс<sup>[1]</sup>, се приближи до тримата, надвесили се над креслото, и се нахвърли върху двамата гестаповци, като им нанасяше удари по главите едновременно с кутия за шапка и с черната си кожена чанта.

Девъро разбра, че работата отива на лошо и трябва да действа бързо. Сграбчи единия от тях за врата и го измъкна от бойното поле.

— Слушай ме, педал откачен! Аз съм човекът! Кьониг ви изпраца, нали?

Минута по-късно двамата бързо-бързо го изведоха от хотела и свърнаха в една близка пресечка.

Малко по-надолу насред тясната уличка чакаше огромен камион с чергило над каросерията. Вътре пространството бе изпълнено догоре с кафези с хиляди (поне толкова изглеждаха) цвърчащи пилета.

По средата бе оставен тесен коридор между кафезите. По него се стигаше чак до кабината. Пред задното ѝ прозорче бяха оставени две ниски столчета.

— Ей, я не се занасяйте! Да не искате да ме вкарате вътре? Не е хигиенично!

Придружителите му кимнаха по германски и се усмигнаха — по германски. Пак по германски го повдигнаха и го набутаха в тесния коридор към столовете.

От всички страни го кълвяха остри клюнове. Плътният брезент не пропускаше слънчев лъч. Миризмата на курешки беше непоносима.

Пътуваха близо час по селски пътища, като тук-там спираха, за да бъдат проверени от доста услужливи източногермански военни патрули. Щом видеха *западногерматките марки*, войниците махваха с ръка на шофьора да продължава и пъхваха банкнотите в джоба си.

Влязоха в голяма ферма. Из ливадите пасяха крави, през тесния отвор на коридорчето Сам забеляза дори силози и конюшни.

Накрая камионът спря. Първият от придружителите му отпра типична германска усмивка и го изведе на светло.

Отведоха го в обор, който вонеше на кравешка пикня и на пресни фъшкии. Минаха (по германски) през криволичещите коридори на смърдящата сграда и стигнаха до една празна клетка. Сини панделки, вързани отгоре, показваха, че това са покоите на някой изключително надарен бик за разплод.

Вътре сред лайната на столче за доене седеше мъж с биче телосложение, който трябваше да е Хайнрих Кьониг.

Хер Кьониг не помръдна — седеше и втренчено гледаше Сам. Малките му очички, потънали в месестата, набръчкана кожа около тях, само дето не хвърляха мънии.

— Е, и... — Кьониг стоеше неподвижен. С почти незабележим жест той даде знак на двамата да си вървят.

— Е, и? — отвърна Сам с пресипнал глас, усещайки влага от курешките по гърба си.

— Ти ли си човекът на оня звяр генерал Хоукинс? — Кьониг изговори думата „генерал“ с твърдо германско „г“.

— Ще позволите ли да ви поправя? — рече Девъро през изкуствен смях. — Всъщност, познаваме се бегло с него. Аз съм най-обикновен адвокат от Бостън, просто един чиновник, нищо повече. Работя за един еврейин на име Пинкъс. Няма да го харесате. Майка ми живее в Куинси и по една странно съвпадение...

— Достатъчно! — мощна пръдня се разнесе изпод столчето за доене. — Ти си посредникът, свързката на оня проклетник!

— Ами що се отнася до това, бих искал да оспоря законната връзка; предполагаемата връзка, която е обект на изясняване по въпроса за намеренията и в светлината на предварителните данни. Не съм убеден, че...

— Стига, чакал такъв! Какво говоря — хиена си ти! Да. Но хиените вият силно, когато мършата е достатъчно. Я ми кажи. Този Хоукинс. Той е човек на Гелен, нали?

— На кого?

— Гелен!

Девъро включи. Гелен бе шпионин номер едно на Третия райх, който купуваше и продаваше след войната за всички, които бяха готови да му платят. На Кьониг нямаше да се понрави мисълта, че между Хоукинс и Гелен има някаква връзка. Но това можеше да означава, че с Гелен е свързан и някой си Сам Девъро.

— Аа, не. Мисля, че генерал Хоукинс дори не е чувал за този — как му беше името. Не го познава, сигурен съм — курешките попиваха в ризата му и вече се стичаха по настръхналия му гръб.

Кьониг се надигна от столчето, ознаменувайки помръдването с още една оглушителна пръдня. Погледна Сам с нескрита омраза и му рече:

— Да си имаме уважението с генерала. Но ми е изпратил някакъв тъп дърдорко. Давай хартиите, мухльо.

— Хартиите... — Сам бръкна във вътрешния джоб на самото си и измъкна екземпляр от споразумението за ограничено партньорство на компания „Шепърд“.

Германецът зачете документите страница по страница, без да каже нито дума, но с живописна комбинация от пръдни и нечленоразделни звуци.

— Потресаващо! Каква несправедливост! Навсякъде имам политически врагове! Всички искат да ме съсипят! — по ъглите на устата му изби пяна.

— Напълно споделям чувствата ви — обади се Девъро, клатейки енергично глава. — На ваше място щях да хвърля това нещо в лайната.

— Ще ви се, нали? Знам ви аз! Искате да ме сгащите натясно! Забравихте! Забравихте моя принос за мира в света. Забравихте, че благодарение на мен суперсилите откриха червена телефонна връзка помежду си. Сега заговорничите зад гърба ми. Дрънкате глупости за някакви несъществуващи банкови сметки, за скромните ми жилища. Не можете да отречете, че съм спечелил с честен труд всяка своя *дойчемарка*! Когато се оттеглих, не можехте да го понесете; нямаше кой да ви оправа бакиите! А сега! Тази неблагодарност!

— О, напълно ви разбирам.

— Нищо не разбираш, идиот такъв! Дай нещо за писане!

Кьониг пръдна и подписа.

---

[1] Известен играч на американски футбол — Бел.ред. ↑



## ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Камбаните звъняха тържествено и славно. Ехото им огласяше целия площад „Свети Петър“, носеше се над мраморните пазачи на Бернини и кубетата на църквите и стигаше до най-отдалечените кътчета на градините във Ватикана.

На бяла мраморна пейка, загледан в оранжевите лъчи на залязващото слънце, седеше пълничък мъж с пице, по което личаха белезите на седем десетилетия, изживяни ако не в пълен мир, то поне в добро разположение на духа. Лицето му бе едро, но селската костна структура под изобилстващата плът издаваше, че не е свикнало на глезотии. Очите му бяха големи и кръгли — кафяви на цвят и спокойни. В тях се четеше в еднаква степен и сила, и схватливост, и решителност, и приповдигнато настроение.

Носеше разкошните бели одежди, отговарящи на неговия сан. Най-високият сан в йерархията на Свещената Апостолска Католическа Църква, наследник на самия апостол Петър, епископ на Рим и духовен пастир на четиристотин милиона души по цялата земя.

Папа Франческо Първи, наместникът на Христос.

Появил се на бял свят като Джовани Бомбалини в едно селце на север от Падуа в първите години на века. За обстоятелствата около раждането му не се знаеше почти нищо, защото семейство Бомбалини не бе богато. Местната акушерка понякога забравяше да докладва на селския писар за резултатите от своя (и на пациентките си) труд, тъй като знаеше, че църквата все ще направи *нещо* по този въпрос — кръщавките носеха пари. Всъщност появата на Джовани Бомбалини в този свят можеше изобщо да не бъде регистрирана законно, ако баща му не се бе хванал на бас с братовчед си Фрескобалди, живеещ през две села по на север, че второто му дете ще е момче. Татко Бомбалини не искаше да даде на братовчедата Фрескобалди и най-малка възможност за отказ от облога и затова отиде лично в кметството, за да съобщи за раждането на сина си.

Втората част на облога бе, че съпругата на Фрескобалди, която очакваше дете в същия месец, ще роди момиче. Но и тя роди момче и

басът бе анулиран. Според оскъдните данни в регистрите малкият Гуидо Фрескобалди се пръкнал два дни след братовчеда си Джовани.

Още в първите години на живота си Джовани показал, че е различен от останалите деца в селото. Така например той не учеше катехизиса наизуст чрез повтаряне на глас, ами първо искаше да го прочете открай докрай и *тогава* да го запомни. Това смути селския свещеник, защото понамирисваше на прекалена предпазливост и донякъде противоречеше на църковните норми, но детето не можеше да бъде убедено да прави като другите.

Джовани Бомбалини наистина бе изключително момче. Въпреки че не кръшкаше от кърската работа, умората не му пречеше да чете до среднощ всичко, което му попаднеше. На дванайсет години откри *библиотеката* в Падуа, която не можеше да се сравнява с тази в Милано или Венеция, да не говорим за Рим, но приятелите на Джовани разправяха, че изчел всичко в Падуа, после в Милано и във Венеция. И тогава неговият свещеник го препоръчал на светите отци в Рим.

В църквата Джовани откри възможност за осъществяване на молитвите си. И тъй като се молеше много (което бе по-лесно, но отнемаше също толкова време, колкото и работата на полето), накрая стана така, че можеше да чете повече, отколкото си бе мечтал.

На двайсет и две години Джовани Бомбалини вече бе ръкоположен за свещеник. Някои го смятаха за най-учения свещеник в Рим. За него казваха, че е *erudito fantastico*. Но Джовани не притежаваше онзи скован от догмите ум на обикновените *eruditi* във Ватикана и не възприемаше без съмнение всяка житейска истина или религиозна даденост. Във всичко търсеше изключенията и отклоненията, дори и в светите писания, посочвайки (не без известна палавост според някои), че църковните книги затова са покоряващи, защото съдържат открити противоречия.

Когато стана на двайсет и шест, Джовани Бомбалини вече създаваше сериозни главоболия на Ватикана. На всичко отгоре, имаше доста незрял вид, което не съвпаднаше с изискванията за строго академично излъчване на римски *erudit*. Приличаше по-скоро на смешен селчо от северните провинции. Нестройно, набито и широко скроено, тялото му щеше да подхожда повече на някой планински козарник, отколкото на мраморните зали във Ватикана. Нито широките теологични познания, нито добрият му нрав, нито дори дълбоката вяра

в църквата можеха да заличат крещящото несъответствие между дух и тяло. Поради тази причина все му намираха работа на забутани места като Златния бряг, Сиера Леоне, Малта и по погрешка — в Монте Карло. Поуморен служител на протокола във Ватикана бе сбъркал назначението му за Монте Кларос в Бразилия (навярно никога не бе чувал за това място) и вписа срещу името му Монте Карло. И тогава съдбата се усмихна на Джовани Бомбалини.

Обикновеният на вид свещеник с весели очи и леко чувство за хумор, с глава пълна със знания, повече отколкото на дузина международни финансисти взети заедно, попадна във водовъртежа на високите залози и вихрените страсти. На Златния бряг, в Сиера Леоне и в Малта стоеше без работа и когато нямаше молитви и проповеди сред местното население, запълваше времето с четене на всевъзможна литература, с което натрупа още знания в необятната си памет.

Всеизвестно е, че хората, които живеят в постоянно движение, които се подлагат на големи рискове и употребяват алкохол в значителни количества, изпитват от време-навреме необходимост да се утешат духовно. Така отец Бомбалини прибра под крилото си няколко черни овци. И последните с изненада откриха, че той не е обикновен свещеник, който предлага просто покаяние, а много забавен човек, с когото часове наред можеш да разговаряш на всякаква тема: и за състоянието на световните пазари, и за бъдещи геополитически събития в светлината на историческите прецеденти, и особено за постиженията на кулинарното изкуство. (Бомбалини отдаваше предпочитание на основните сосове и препоръчваше да се избягват изобретенията на често неподходящата *haute cuisine*<sup>[1]</sup>.)

Не минаха много месеци и отец Бомбалини стана редовен гост на почти всички по-големи хотели и вили на важни клечки по Лазурния бряг. Този странен на вид и топчест прелат бе прекрасен събеседник и всеки се чувстваше по-добре, ако поговори с него, преди да излезе и да оправи (успешно) жената на съседа.

В резултат на това църквата се сдоби с доста богати благодетели, които прехвърляха във Ватикана значителни парични пожертвования на името на отец Джовани. Броят им растеше бързо заедно с размера на благоденянията.

Рим не можеше повече да пренебрегва Бомбалини. Това потвърждаваха и ковчежниците на Ватикана.

По време на войната монсеньор Бомбалини обикаляше столиците на съюзниците и се свързваше ту с една, ту с друга съюзническа армия. Това стана по две причини. Първо, защото не се подчини на началниците си във Ватикана и не можеше да остане неутрален пред целите на хитлеризма. Своето становище той подкрепи на шестнайсет страници с безброй исторически, теологически и литургични факти, които само йезуитите можеха да разберат и застанаха на неговата страна. Рим предпочете да си затвори очите и да се надява на най-доброто. Втората причина за пътуванията по време на войната бе тази, че много от богатшите, подвизавали се през трийсетте години в Монте Карло, по онова време бяха или полковници, или генерали, или посланици с дипломатически връзки. Всички те искаха да го имат до себе си. Толкова много бяха заявките за неговите услуги от страна на съюзниците, че във Вашингтон Джон Едгар Хувър написа върху досието му следното: „*Крайно подозрителен. Може да е недераст.*“

Следвоенните години бяха за кардинал Бомбалини време на стремително изкачване по стълбата на църковната йерархия. За това в значителна степен допринесе приятелството му с Анджели Ронкали, с когото го сблизиха свободните възгледи и склонността към непокорство, а не на последно място и взаимното влечение към винцето и приятната игра на карти след вечерната молитва.

Джовани Бомбалини — вече папа Франческо — седеше на бялата каменна пейка в градината на Ватикана и си мислеше колко му липсва Ронкали. Заедно бяха постигнали много — весели времена бяха ония. Идентичността на възкачването им към престола на Свети Петър винаги му се бе струвала забавна. Ронкали — Йоан, сигурно също би се забавлявал с това.

И двамата бяха компромис, предложен от строгите ортодоксални кръгове във Ватикана, за да се потуши огънят на недоволството, зараждащ се в някои части на световното паство. Никой от тях не трябваше да управлява дълго. Но на Ронкали му бе по-лесно — трябваше да се бори само с теологически аргументи и недоразвити социални реформатори. Не му се налагаше да си има работа с тъпи млади свещеници, които искаха да се женят и да имат деца или пък да оглавяват хомосексуални енории. Не че това тревожеше лично Джовани; религиозните закони и догми по принцип не забраняваха

брака и създаването на поколение, а що се отнасяше до другото, щом любовта към ближния не надхвърляше библейските неясноти по този въпрос, нямаше нищо лошо в това. Но Господ му бе свидетел какъв шум се вдигаше по тези проблеми!

Имаше да направи още толкова много, а докторите му дадоха да разбере, че времето му е ограничено. Това бе единственото нещо, по което бяха наясно — не можеха да определят някаква конкретна болест или увреждане. Просто се посъветваха и потвърдиха, че неговите „жизнени сили“ отслабват с тревожна бързина. Той настоя да бъдат откровени с него. Господи, не се страхуваше от смъртта! Дори се радваше на почивката. Заедно с Ронкали щяха да орат райските лозя и пак да си играят на бакара. След последната игра тук, на земята, Ронкали му дължеше към шестстотин милиона лирети.

Каза на докторите, че твърде много зяпат в микроскопите си, а обръщат малко внимание на очевидното. Всичко беше толкова просто — машинката се износваше и толкова. На което те само поклатиха глава дълбокомислено и рекоха тъжно: „Още три месеца, най-много четири, свети отче.“

И това ми било лекари! *Basta!* Конски доктори с *дипломи!* А какви заплати получаваха само! Козарите от Падуа знаеха повече от тях за медицината — неволята ги беше научила.

Франческо чу стъпки зад гърба си и се обърна. По градинската алея към него приближаваше млад папски помощник, чието име не можа да си спомни. Младият свещеник носеше в ръката си папка. На корицата имаше отпечатано разпятие, което изглеждаше доста глупаво.

— Ваше светейшество ме помоли преди вечерня да уредим някои дребни въпроси.

— Разбира се, отче. За какво става дума?

Помощникът изреди набързо няколко незначителни неща от протоколно естество и Джовани поласка младия прелат, като поиска мнението му по някои от тях.

— Накрая има една просба от американско списание — „*Да живее чревоугодничеството*“. Нямаше да я спомена на Ваше светейшество, ако не бе придружена с много положителна препоръка от Информационната служба на американските въоръжени сили.

— Ама че странна комбинация, нали отче?

— Да, Ваше светейшество. Напълно необяснима.

— И каква е молбата?

— Имат дързостта да молят Ваше светейшество да се съгласи да даде интервю на една журналистка, която се интересува от най-любимите ви ястия.

— Защо наричате това дързост?

Младият прелат замълча и за миг изглеждаше малко объркан. Но той бързо се окопоти и продължи по-уверено:

— Защото кардинал Кварце каза така, Ваше светейшество.

— Обясни ли високообразованият кардинал причините за такава оценка? Или, както винаги, е общувал насаме с Господ Бог и просто е предал божествената присъда?

Франческо се опита да не пресилва съвсем естественото си отношение към Игнацио Кварце. Кардиналът се ползваше с омразата на почти всички свещенослужители във Ватикана. Беше *erudito aristocratico*<sup>[2]</sup> с италианско-швейцарски произход и толкова жалостив, колкото можеше да бъде разярена кобра.

„А и на външен вид прилича на змия“ — помисли си Джовани.

— Обясни, Ваше светейшество — отвърна свещеникът и в същия миг съвсем се стъписа. — Той... ами той...

— Нека се опитам аз да отгатна, отче — рече светият отец благосклонно и с разбиране. — Любимият на всички ни кардинал е изразил мнението, че любимите манджи на папата изобщо не са впечатляващи, нали?

— Ами то... как да кажа...

— Виждам, че точно това е казал. Но, отче, истина е, че предпочитам по-обикновена кухня от тази на нашия кардинал с вечно течащ нос. Само че това не е от незнание. А по-скоро от липса на суетност, бих казал. Не искам да кажа, че е суетен нашият кардинал, чието ляво око за нещастие все гледа надясно. Убеден съм, че не е и помислял да бъде такъв.

— Разбира се, че не, Ваше светейшество.

— Но аз смятам, че би било добре в тези времена на високи цени и голяма безработица вашият свети отец да посочи някои съвсем евтини и при това много вкусни блюда. Как се казва тази журналистка? Нали беше жена? Вижте, отче, не искам да се разчува, че е мое мнение, но жените не ги бива много в готвенето.

— И аз така смятам, Ваше светейшество. Монахините от Рим полагат огромни усилия, но...

— Забъркват само буламачи, нали така, отче? Та как ѝ е името на тази журналистка от чревоугодническото издание?

— Лилиан фон Шнабе. Американка, родена в Калифорния, омъжена за доста по-стар от нея германец, избягал в Щатите по времето на Хитлер. По щастливо стечение на обстоятелствата в момента е в Берлин.

— Попитах само как се казва, отче. А не за биографията ѝ. Откъде знаете толкова много за нея?

— Ами, пишеше го в препоръката от Информационната служба на американските въоръжени сили. Очевидно военните имат високо мнение за нея.

— Повече от очевидно. Значи съпругът ѝ избягал от Хитлер? Човек не може да откаже на толкова състрадателна жена. Като отчетем и цените на хранителните продукти, явно налага се папата да препоръча някои по-евтинки манджици. Уредете ми среща с нея, отче. А на нашия прекрасен кардинал, който така страда от хронична високодецибелна кихавица, предайте, че искрено се надяваме да не погледне на решението ни като на лично предизвикателство към него. „Да живее чревоугодничеството“. Господ Бог е благосклонен към мен. Това ще бъде едно признание. Чудя се защо ли кореспондентката им е в Берлин? В Бон има един монсенъор, който прави разкошно *Sauerbraten*<sup>[3]</sup>.

\* \* \*

— Ако искаш, вярвай, ама от устата ти стърчи перушина! — възкликна Лилиан, щом Сам влезе в стаята.

— Можеше да са и курешки.

— Моля?

— Пътувах с доста странно превозно средство до мястото на деловата си среща.

— За какво говориш?

— Ще взема един душ.

— Но не с мен, скъпи!

— Никога не сам изпитвал такъв глад. Ония идиоти не пожелаха да спрем дори за един... как му викаха? А, щрудел. Навсякъде *eîn, zwei, drei! Mach schnen!*<sup>[4]</sup> Господи, ще умра от глад! Ама тия наистина си мислят, че са спечелили войната!

Лилиан се отдръпна от него.

— У-у-у, смърдиш ужасно! Как изобщо са те пуснали да влезеш в хотела?

— Минах с маршова стъпка — сигурно затова — Сам забеляза голям бял плик на писалището. — Това какво е?

— Изпратиха го от рецепцията. Било спешно, пък не били сигурни ще се отбиеш ли на връщане да попиташ дали има нещо за теб.

— Мога да заключа само, че твоят бивш перко пак не е стоял със скръстени ръце — Девъро взе и распечата плика. Вътре имаше самолетни билети и кратка бележка. Нямахше нужда да четете бележката билетите казваха всичко.

*Алжир.*

Тогава зачете бележката.

— О, не! Мамка му, не! Нямам и един час!

— За какво? За самолета ли?

— Какъв самолет? Откъде, по дяволите, *знаеш*, че трябва да летя?

— Ами Макензи се обади. От Вашингтон. Да знаеш само как се шашна, като ми чу гласа...

— Спести ми оригиналните си обяснения! — изрева Девъро и се втурна към телефона. — Ще му кажа само няколко неща на това копеле гадно! Дори каторжниците имат почивен ден! Или поне време да хапнат и да се изкъпят!

— Няма да го намериш сега — избърбори Лилиан. — Затова се обади. Немало да го има в хотела цял ден.

Сам се обърна и тръгна към нея застрашително. Но се спря. Това маце можеше да го накълца и да го начука на пържоли.

— Предполагам, че е обяснил защо трябва да летя точно с този самолет. Разбира се, след като е преодолял шока да чуе сладкото ти гласче.

Лилиан го гледаше учудено. Но Девъро не можеше да разбере доколко искрено бе учудването ѝ.



— Мак спомена за някакъв германец на име Кьониг. Този Кьониг много искал да изчезнеш от Берлин веднага — независимо по какъв начин.

— И най-безобидният начин е с полет на „Еър Франс“ до Париж и оттам до Алжир, така ли?

— Да, така каза. Макар и не със същите думи. Той страшно те обича, Сам. Говори за теб като за свой син. Нероденият син, за който винаги си е мечтал.

— Ако съществува Яков, то аз съм Исав. Иначе ще ме прецакат като Авесалом.

— Не е нужно да ставаш вулгарен...

— Точно това е нужно, нищо друго! И за чий, по дяволите, ще ходя в Алжир?

— При някакъв шейх на име Аزاز-Варак — отвърна Лилиан Хоукинс фон Шнабе.

\* \* \*

Хоукинс побърза да напусне хотела. Нямахше желание да разговаря със Сам. Имаше пълно доверие в Лилиан. Всъщност доверяваше се изцяло и на четирите момичета. Вършеха си работата без грешка! Освен това трябваше да се срещне с един майор от израелската армия, който с малко повече късмет можеше да попълни и последните липсващи му подробности от гатанката. Гатанката се наричаше шейх Аزاز-Варак. Трябваше да се обади по телефона в Алжир, преди Девъро да пристигне там. Ястребът не можеше да мине без тези последни уточнения, които щяха да осигурят останалата част от уставния капитал на компания „Шепърд“.

Аزاز-Варак бе крадец от световен мащаб и това се знаеше. По време на Втората световна война той продаваше петрол на убийствени цени както на съюзниците, така и на Оста, като предпочиташе само онези, които плащаха на място и в брой. С това обаче не си спечели врагове; напротив — радваше се на всеобщо уважение от Детройт до Есен.

Но войната беше много стара история. Онази война. А Хоукинс се интересуваше от поведението на Аزاز-Варак по време на един много

по-пресен конфликт — Близкоизточната криза.

По нейно време Азаз-Варак се покри много старателно.

Страните от Близкия изток си разменяха клетви, светът напрегнато следеше сблъсъците между армиите, свикваха се спешни международни конференции, от целия този хаос хитреците трупяха невъобразими печалби, а най-лакомият от всички тях — шейх Азаз-Варак, обяви, че го нападнали херпеси и отива на лечение на Вирджинските острови.

*Майка му стара!* Нямаше логика в това! Ето защо Макензи изрови досието на шейха и го проучи основно като истински професионалист. И установи, че обяснението се крие някъде между 1946 и 1948 година. По това време шейх Азаз-Варак посещавал много често Тел Авив!

Според докладите на разузнаването първите няколко пътувания до там той направил съвсем открито. Предполагало се, че търсел израелки за харема си. След това обаче продължил честичко да идва в Тел Авив, но тайно, като кацал през нощта на частни летища, които можели да приемат свръхмодерните му лични самолети.

Пак ли е идвал за жени? Хоукинс се съсипа да търси из документите, но не намери името на нито една еврейка, пожелала да замине за шейхството на Азаз-Варак.

Тогаво какво е правил шейхът в държавата Израел? И защо е ходил там толкова често?

Отговорът на този въпрос Макензи научи съвсем неочаквано от информация на военноморското разузнаване на остров Свети Тома, където Азаз-Варак се оттегли по време на Близкоизточната война. Там той се опитал да купи повече недвижимо имущество, отколкото предлагали желаещите да продават. И побеснял, когато ударил на камък.

Местните жители и без това си имали достатъчно грижи. На тях не им трябвали араби с хареми и с роби. Господи! *Роби!* Като чули за това, в бюрото по туризма щели да паднат; само това оставало — да започнат въстания срещу робовладелието. Навсякъде затръшвали вратата на Азаз-Варак и не скланяли да му продадат дори две кофи пясък. Когато имало подозрения, че се опитва да купи нещо чрез подставени лица, в договорите се включвали такива условия, от които Палм Бийч можел да позелене от завист, а Американското сдружение

за граждански права да се пръсне от яд. С една дума, никой шибан арабин не можел да притежава, наема, посещава или преминава през местна земя.

Съвсем разярен, шейхът включил в играта някаква американска холдингова компания на име „Бъфало корпорейшън“ и се опитал да преговаря чрез нея. Все пак си *има* закони и Свети Тома беше притежание на Съединените щати. Така че на Хоукинс не му отне много време откриването на факта, че корпорация Бъфало с адрес: Олбани стрийт, Бъфало, Ню Йорк, телефон — неупоменат, е филиал на друга неизвестна компания — „Всеобща дружба“, с централа в Бейрут, телефон — също неупоменат.

Няколко проследени телефонни обаждания до израелски разчетни къщи показваха съвсем ясно с какво се е занимавал Азав-Варак по време на честите си посещения в земята на евреите. Той притежаваше половината недвижимо имущество в Тел Авив, и то предимно в по-бедните квартали на града. Шейхът беше собственик на бордеите в еврейската столица.

Корпорацията „Бъфало“ събираше наеми от различни квартали на града. И ако израелският майор, който работеше в техническото снабдяване, можеше да потвърди съдържанието на един доклад, даден на Ястреба от негови приятели от ЦРУ в Камбоджа, значи корпорацията „Бъфало“ се занимаваше и с нещо друго. Бизнес, който можеше да има ужасни последици за собственика ѝ, в случая — същия онзи арабин, който подплашил търговците на недвижимо имущество на остров Свети Тома.

Докладът бе съвсем обикновен — трябваше само някой военнослужещ да потвърди съдържанието му пред Макензи. Информацията бе съвсем кратка: хората на ЦРУ надушили, че по време на Близкоизточната война основен снабдител на Израел с горива и петролни продукти била неизвестната американска фирма „Бъфало корпорейшън“.

Шейх Азав-Варак не само владееше половината земя в Тел Авив, ами е смазвал израелската военна машина в разгара на конфликта с арабите, за да не позволи на манияците в Кайро да разрушат инвестициите му в израелската столица.

„С такава информация в ръцете трябва само едно телефонно обаждане“ — мислеше си Макензи Хоукинс. — „До шейхството на

Аزاز-Варак“.

\* \* \*

Девъро се зарадва на проявеното към него съчувствие от стюардесата на „Еър Франс“, но много повече щеше да се зарадва на някоя манджица. В бюфета на Боинга не бе останало нищо, но стюардесата обеща, че в Париж всичко ще бъде наред. От това, което можа да разбере от нея, руски военни маневри блокирали аутобана и снабдителните камиони на „Бош“ не успели да пристигнат навреме на летището, а каквото имало в бюфета, го разграбил наземният обслужващ персонал в Прага. Но всяко зло, за добро — в Париж храната била къде-къде по-добра.

И така, за да не мисли за глада, Сам пафкаше цигари (дори по едно време се усети, че дъвче тютюн) и размишляваше върху делата на Макензи Хоукинс. Съседът му по място бе представител на някаква източна религия, навярно сикх, с кафява кожа и сиви петна по лицето, с много малка черна брадичка, с виолетов тюрбан на главата и с блестящи миши очи. Пътуването до Париж явно нямаше да мине в разговори и това щеше да улесни размишленията на Сам.

Значи така. Хоукинс прибра още десет милиона. И сега оставаше някакъв арабски шейх, който щеше да направи четвъртата и последна финансова инжекция. Не беше ясно какво е измъкнал Макензи от архива на разузнаването, но шантажиращият ефект от информацията можеше да се сравнява само с взрив на термоядрена бомба. Господи! *Четиридесет милиона!*

Какво щеше да ги *прави*? Кое „техническо оборудване“ и кой „личен състав“ (независимо от качествата им) струваха толкова много?

Естествено, че папата не може да бъде отвлечен с долар и половина в джоба, но беше ли необходимо да се събират пари, които биха стигнали за изплащане на външния дълг на Италия?

Едно беше сигурно. Планът на Ястреба за отвличане на папата предвиждаше прехвърляне на огромни парични суми. И всеки, който приемаше тези пари, ставаше де факто съучастник в това най-тежко престъпление! Това беше още една възможност, която Сам можеше да използва. При това доста добра възможност. Да можеше само да се

докопа до имената на снабдителите — знаеше как да ги подплаши и да остави Мак с вързани ръце. Разбира се, че Ястребът няма да отиде при някой и да му каже: „Абе, знаеш ли, ще купя от теб този влак, защото смятам да отвлека онзи симпатяга папата и влакът ще ми е от полза.“ Не, опитен генерал от военното разузнаване няма да постъпи така. Но ако Сам успее да се свърже с този някой и му рече: „Абе ти знаеш ли, че влакчето, дето го продаваш на оня брадат идиот, ще бъде използвано за отвличане на папата? Ха, сега спи спокойно, де!“ — е, това вече е нещо друго. Онзи няма да си продаде влака. И ако успее да спре продажбата на влака, навярно ще може да прегради пътя и на другите доставки, от които се нуждаеше Ястребът. Макензи представляваше една цяла армия, а всяка военна операция зависеше изцяло от стабилните доставки. Без тях стратегическите замисли трябваше да се променят, а можеше и съвсем да пропаднат. Това е свещено военно правило.

Да, разсъждаваше Девъро, вторачен в германския здрач от борда на незаредения с храна самолет на „Еър Франс“, тази възможност си заслужава да бъде използвана. Като прибави първото — да открие как Ястребът възнамерява да осъществи отвличането, и второто — да разбере с какъв шантажиращ материал Макензи държи инвеститорите в ръцете си, доставчиците ставаха третата важна съставка. В превантивното лекарство.

Сам затвори очи и го налегнаха видения от далечното минало. Беше в стаята си на приземния етаж в къщата в Куинси, щата Масачузетс. На средата имаше огромна маса, върху която влакчетата му от комплекта „Лайънъл“ кръстосваха във всички посоки, през миниатюрни тунели и мостчета, през долчинки и баирчета. Но изведнъж усети, че нещо не бе на ред.

Ами да! С изключение на локомотивите, всички вагони имаха един и същ надпис: „Хладилен. Храна“.

На летище „Орли“ обявиха, че пътниците за Алжир трябва да останат в самолета. За Девъро това нямаше значение, щом забеляза белия камион, който се приближи до служебната врата и мъже в бели престилки започнаха да прехвърлят от него в бюфета блестящите от чистота метални кутии с вкусотиини. Дори хвърли радостна усмивка към Мишето око до него и забеляза, че тюрбанът му се е смъкнал над челото. Реши да го предупреди (защото всеки ще ти е благодарен, ако

му кажеш, че се разхожда с разкопчан панталон), но се сети, че на „Орли“ в самолета се качиха няколко познати на арабина, които дойдоха при него да изразят почитанията си и не рекоха нищо за тюрбана. Значи не е фатално, заключи Девъро. Освен това и на ония чалмите бяха поразкривени. Навярно това бе религиозен признак, по който се отличаваха от други секти.

А и в момента Сам не можеше да мисли за нищо друго, освен за блестящите кутии на колелца, които вече изпълваха скарите в бюфета на самолета и разпрацаха във всички посоки ухания на *escalope de veau, tournedos, sauce Béarnaise*<sup>[5]</sup> и, ако не го лъжеше обонянието, на стек *au poivre*.<sup>[6]</sup> Бог на небето не спеше и се грижеше за „Еър Франс“. Майко мила! Девъро пресметна грубо часовете, откакто яде за последен път: бяха към трийсет и шест.

От високоговорителя над пилотската кабина се чува неясни думи и боингът потегли към пистата за излитане. Само след две минути самолетът вече бе във въздуха, а стюардесата разнасяше сред пътниците най-смислената според Сам литература — менюто.

Поръчката му задържа стюардесата при него по-дълго от всеки друг на борда. Това се дължеше на факта, че му течаха обилно лигите и трябваше да преглъща, докато изреждаше блюдата. Последва цял час на агония, през който за аперитив пътниците вземаха коктейли. Обикновено Сам не пропускаше аперитива, но този път не можеше да помисли за пиене. Стомахът му бе празен, та дрънчеше.

Накрая вечерята се появи в дъното на пътеката между седалките. Стюардесата мина напред да раздаде малките салфетки и приборите, като подпитваше тук-там кой какво вино е поръчал с основното ястие. Сам не го сдържаше на мястото му и проточваше нетърпеливо врат над облегалката пред него. Миризмите, които достигаха до него, щяха направо да го побъркат. Всяко отделно благоухание бе като празник за ноздрите му и обилни слюнки се стичаха надолу в гърлото му с всеки разпознат мирис.

И естествено, че точно това ще се случи.

Странният сикх до него скочи от мястото си и развърза чалмата. От нея изпадна огромен револвер. Желязото издрънча на пода, Мишето око се наведе, сграбчи го и закрепя:

— Айиуи! Айиуи! Ал Фатах! Ал Фатах! Айиуи!

Това беше сигнал за начало. В първа класа започна невъобразима симфония от викове „Айии!“ и „Ал Фатах!“.<sup>[7]</sup> Някъде изпод широките си панталони Мишето око измъкна адски дълъг ятаган, от вида на който можеше да ти призлее.

Сам гледаше безмълвно. Напълно съкрушен.

Значи той не беше сикх. А арабин. Мръсен палестинец, неговата мила родна мамка! Какво друго?

Острието на ятагана вече лъщеше пред очите на уплашената стюардеса, а дулото на пистолета потъна между гърдите и. Момичето правеше всичко възможно да запази присъствие на духа, но ужасът просто струеше от очите ѝ.

— На жицата! На жицата при командира! — крещеше палестинецът. — Този самолет ще продължи за Алжир. Такава е повелята на „Ал Фатах“! Към Алжир! Само към Алжир! Или всички ще умрете! *Ще умрете! Ще умрете!*

— *Mais, oui, monsieur*<sup>[8]</sup> — проплака стюардесата. — Самолетът е за Алжир! За там летим, мосю!

Арабинът се оклюма. Блесналите му от ярост очи помътнях от объркване и недоумение.

Но нов пристъп на злоба ги съживи.

Той разцепи въздуха с ятагана и неистово размаха револвера.

Налудничавите му крясъци можеха да пръснат свръхиздръжливите стъкла на илюминаторите, но за щастие не успяха.

— *Айии! Айии! Арафат!* Чуйте думата на *Арафат!* Еврейски кучета и християнски свини! Никаква храна, никаква вода, докато не кацнем! Така повелява Арафат!

Някъде далеч в мъждукащото си подсъзнание Сам чу тихо гласче, което нашепваше: „*Прецакаха те, сладуран такъв*“.

---

[1] Висша кухня, фр. — Бел.ред. ↑

[2] Ерудит, аристократ, итал. — Бел.ред. ↑

[3] Печено мариновано говеждо месо — Бел.прев. ↑

[4] Едно, две, три! По-бързо!, нем. — Бел.ред. ↑

[5] Телешки шницел, бифтеци, сос Бернез, фр. — Бел.ред. ↑

[6] Подправен с пипер, фр. — Бел.ред. ↑

[7] Палестинска терористична организация — Бел.ред. ↑

[8] Но, да, господине, фр. — Бел.ред. ↑

## ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Режисьор-постановчикът сбърчи вежди; две цигулки и три валдхорни изпортиха кресчендото във „Валса на Мюзета“. Краят на действието се провали. За кой ли път.

Записа си какви забележки да направи на диригента, който се усмихваше измъчено, без да усеща дразнещия дисонанс. Това бе обяснимо: слухът на бедния човечец вече не беше така добър.

Вдигна поглед и установи, че осветителят пак дремеше или беше отишъл до тоалетната. За кой ли път. Лъчът на прожектора се бе смъкнал надолу, абсолютно неподвижен, право в трапа на оркестъра и осветяваше един нещастен флейтист вместо Мими на сцената.

Записа си и това.

На сцената забеляза друг проблем. Всъщност два. Летящите врати в кафенето бяха закачени наопаки и празнината под тях разкриваше на публиката какво става зад декора. А там се тътрузеха безброй голи крака на статисти; от скука някои дори се чешеха между пръстите. Вторият проблем бе със стълбите отляво на сцената. Не бяха закрепени както трябва и единият крак на Рудолфо пропадна в празното пространство, а някакъв чеп разпра чорапогащника му чак до чатала.

Режисьор-постановчикът въздъхна и си записа и това.

И това беше редовно представление на „*Бохеми*“ от Пучини. *Mannaggia!*

Точно когато изписа три големи удивителни след двацет и шестата забележка за тази вечер, помощник-касиерът влезе при него в служебната ложа и му подаде някакво листче.

Беше бележка за Гуидо Фрескобалди и понеже му се занимаваше с всичко друго, но не и със спектакъла, режисьор-постановчикът я разгъна и я прочете.

Без да иска, затаи веднага дъх. Старият Фрескобалди щеше да припадне (ако изобщо е възможно Гуидо да припадне). Някакъв вестникар от публиката искаше да се види с Фрескобалди след представлението.



Режисьорът тъжно поклати глава, като си спомни горчивите сълзи и протести на Гуидо след последното (и единствено) свое интервю с журналист. Всъщност репортерите бяха двама: единият от Рим, другият — негов колега от Китай. И двамата — комунисти.

Не интервюто разплака Фрескобалди, а статията, която се появи въз основа на него.

*„Беден оперен певец изнемогва в името на народната култура, а братовчед му, папата, си живее в разкош и разточителство на гърба на подтиснатите наемни работници!“*

Това можеше да се прочете под заглавието, набрано с едри букви. Самата статия започваше на първа страница в комунистическия вестник „*Ло Пополо*“. В нея се разказваше как след старателно журналистическо разследване репортери на вестника (който винаги е нащрек за несправедливостите, произтичащи от нечистия съюз между капитализма и институционализираната религия) открили вопиющата неправда, на която бил обречен роднината-двойник на най-силния и най-деспотичен религиозен водач в света. Как един Гуидо Фрескобалди се принасял в жертва заради изкуството, а братовчед му — папа Франческо, крадял от всички. Как Гуидо раздавал големия си талант за доброто на народа, без да очаква материални облаги, задоволявайки се само с мисълта, че творчеството му повдига духа на масите. А Светият отец, толкова различен от братовчед си, не правел нищо друго, освен да измисля нови начини за измъкване на пари от уплашените и подтиснати бедни хора. Гуидо Фрескобалди бил светец на Земята, а неговият братовчед — подъл разбойник, който без съмнение организираше оргии в катакомбите на Ватикана, заобиколен от богатствата на църквата.

Режисьор-постановчикът не знаеше много за братовчедата на Гуидо, не знаеше и какво прави той в катакомбите, но познаваше добре Фрескобалди. А репортерът на „*Ло Пополо*“ бе обрисувал доста изкривен образ на Гуидо, когото всички от трупата познаваха. Но именно такава представа за Гуидо получи външният свят, след като прочете репортажа. В отделна редакционна статия на същата тема вестникът съобщи, че тази поразяваща история ще бъде препечатана във всички социалистически страни, и дори в Китай.

Как само страдаше Фрескобалди тогава! Протестираше открито и гръмогласно като всеки изигран и объркан човек. Режисьор-

постановчикът се надяваше, че ще намери време да му предаде бележката в кратката пауза между двете действия, но в такива моменти Гуидо бе неуловим. А ако я остави в гримьорната му, нямаше да я види.

Защото ролята на Алсиндоро бе повратен момент в оперната кариера на Гуидо Фрескобалди. Личен триумф в живота му, посветен изцяло на любимата музика. Тя бе доказателство, че упоритият труд наистина е нещо повече от таланта.

Гуидо винаги така дълбоко съпреживяваше това, което става на сцената (включително своето собствено изпълнение), че докато траеше суматохата между действията, се разхождаше нервно зад кулисите, като изпаднал в транс, с навлажнени очи и високо вдигната глава, горд, че е дал всичко от себе си за публиката на Ла Скала Минусколо, в петия състав на световноизвестната опера. Това бе едновременно и тренировъчна зала и музикално гробище, като даваше на неопитните възможност да разгърнат вокалните си качества на воля, а на поостарелите певци осигуряваше прехрана и занимание до деня, в който Великият Композитор ги призове на небето.

Режисьор-постановчикът препречете бележката за Гуидо. В залата тази вечер седеше журналистката синьора Грийнбърг, която искаше да поговори с Фрескобалди. Препоръчана бе не от кой да е, а от *Информационната служба* на въоръжените сили на Съединените щати. И режисьор-постановчикът знаеше защо синьора Грийнбърг споменаваше за тази препоръка. След като комунистите публикуваха онази ужасна статия, Гуидо неизменно отказваше да се среща с журналисти. Дори си пусна огромни мустаци и брада, за да прикрие приликата си със Светия отец.

Комунистите постъпиха глупаво. По навик „*Ло Пополо*“ влизаше непрекъснато в конфликт с Ватикана, но много скоро разбраха това, което всички знаеха: папа Франческо не можеше да бъде оплют. Не заради друго, ами защото беше прекалено добър човек.

Гуидо Фрескобалди също бе добър човек, мислеше си режисьор-постановчикът. Много нощи бяха прекарвали с него на бутилка вино, само двамата, той — подсказвач на реплики на средна възраст, и застаряващият актьор, отдал целия си живот на музиката.

Та *действителната* история на Гуидо Фрескобалди бе истинска драма! Достойна за перото на самия Пучини!

Първо, той живееше единствено за любимата си опера; всичко останало беше без значение, необходимо само за поддържане на живота в тялото, обладано от духа на музиката. На времето бе женен. Но след шест години брачен живот жена му го напусна и отведе шестте им деца обратно в селския дом на баща си край Падуа, въпреки че материалното положение на Фрескобалди, което по традиция означаваше материалното положение на семейството му, не бе от най-окаяните. А ако приходите му сега не бяха достатъчни дори за него, това не се дължеше на обстоятелствата, а на избора му. Семейство Фрескобалди всъщност бе доста заможно; братовчедите им Бомбалини имаха достатъчно средства, за да позволят на сина си Джовани да стане църковен служител, а Бог знае, че за това са нужни пари.

Но Гуидо обърна гръб и на църквата, и на търговията, и на земеделието. Интересуваше го единствено музиката, неговата любима опера. Придума родителите си да го изпратят в музикалната академия в Рим, където много скоро се разбра, че страстта на Гуидо по операта е далеч по-силна от таланта му.

Фрескобалди имаше гореща кръв и страстна душа, като всеки потомък на латинците, но и доста неверен музикален слух. А татко Фрескобалди започваше да губи търпение, като гледаше с какви хора общува Гуидо — дрехите им издаваха, че са *non sono stabile*<sup>[1]</sup>, обличаха се смешно.

И така, когато стана на двацет и две, старият Фрескобалди му каза да се върне на село. Беше учил в Рим цели осем години, а забележителен напредък нямаше. Не можеше да си намери и работа (поне не такава, свързана с музиката) и нищо не обещаваха синът да преуспее на това поприще в бъдеще.

На Гуидо много-много не му пукаше от това. Нищо извън музиката не можеше да го развълнува. Баща му не можеше да го разбере. Той отказа да плаща за престоя му в Рим и Гуидо се върна на село.

Старият Фрескобалди му каза да се ожени за прекрасната си братовчедка Роза Бомбалини, която срещаше известни трудности с намирането на съпруг. Обеща му, ако го стори, да му купи *фонограф* за сватбен подарък. Тогава ще може да си слуша каквато иска музика. Обеща му още, ако не се ожени за Роза, да му съдере задника от бой.

И така, цели шест години, през които братовчед му (и вече шурей) отец Джовани Бомбалини учеше във Ватикана и обикаляше света, Гуидо Фрескобалди насила бе принуден да живее със сто и петдесеткилограмовата фурия на име Роза.

В деня на седемгодишнината от сватбата той се отказа. Събуди се с крясъци, изпочупи прозорците и мебелите, разби няколко чинии в стените и заяви на Роза, че тя и шестте ѝ деца са най-отвратителните същества, които е виждал.

*Basta!*

Повече не можеше да издържа!

Роза си взе децата и избяга при родителите си, а Гуидо отиде в града в магазина за спагети на баща си, грабна една купа с доматиен сос, нахлупи я на главата на стария Фрескобалди и напусна Падуа завинаги. Отиде в Милано. Щом светът не му позволяваше да стане велик тенор, можеше поне да бъде близо до големите певци, до голямата музика.

Готов бе да чисти тоалетните, да мете сцените, да шие костюми и да пренася копия и пики. Каквото и да е.

Ще посвети живота си на Ла Скала!

И така минаха четиридесет години от живота на Фрескобалди. Бавно, но с радост се издигна от тоалетните до метлата, от шивач до статист. Докато накрая му дадоха първата реплика на сцената („*Не се иска да пееш, Гуидо! Просто изговори думите.*“) и искреният ентузиазъм, с който изпълни ролята си, веднага го направи любимец на по-непретенциозните почитатели на операта. В Ла Скала Минусколо. Където билетите бяха по-евтини.

Със своята всеотдайност Фрескобалди бързо спечели симпатиите на колегите от трупата. Не пропускаше репетиция, готов винаги да помогне, да подсказва репликите, да замени някого, който отсъства, а знанията му бяха неизчерпаеми.

През всичките тези години един-единствен път Гуидо създаде неприятности, и то не по своя вина. Става дума, разбира се, за опита на вестник „*Ло Пополо*“ да се заяде с братовчед му, папата. За щастие, репортерът-комунист не знаеше нищо за брака му със сестрата на Светия отец. Но това трудно можеше да излезе на бял свят, тъй като Роза Бомбалини бе починала от преяждане още преди три десетилетия.

Щом свърши действието, режисьор-постановчикът хукна към гримьорната на Фрескобалди. Но беше закъснял. Дамата, която разговаряше с Гуидо, без съмнение бе синьора Грийнбърг. Изглеждаше съвсем по американски и Бог я бе надарил с великолепно форми. Говореше италиански с малко странен акцент.

Удължаваше думите като в прозявка, но съвсем нямаше вид на заспала.

— Вижте, сеньор Фрескобалди, целта е да опровергаем гадостите, които писаха онези комунисти.

— О, да, направете го, *моля ви!* — извика Гуидо. — Такива отвратителни неща изписаха за братовчед ми. А няма по-изтънчен човек на света от него, от *папата*. Плаче ми се, като си спомня какви главоболия му създадох!

— Сигурна съм, че не ви се сърди. За вас говори само хубави неща.

— Да, да, разбира се — отвърна Фрескобалди с насълзени очи. — Като деца играехме заедно из нивите, докато родителите ни си гостуваха едни на други. Джовани... простете, папа Франческо... бе най-добрият от всички братя и братовчеди. Дори като *момче* бе добър човек. Какви ги плещя? Не знам, разбирате ли ме?

— Той ще се радва да ви види отново — рече синьората. — Не сме уточнили още точната дата, но той се надява да се срещнете, за да ви снимаме заедно.

Гуидо Фрескобалди не можа да се сдържи. Без да загуби и грам достойнство, заплака тихичко, не издаде нито звук, не направи никакъв жест.

— Такъв мил човек. Знаете ли, когато отпечатаха онази гадна статия, той ми изпрати бележка. Саморъчно я написал. Гуидо, братовчедо скъпи и приятелю, вика ми, защо се криеш толкова години от мен? Когато имаш път към Рим, обади ми се, моля те. Може малко да се поборим. Направил съм място в градината. Благославям те во веки веков, *Джовани* — Фрескобалди попи сълзите в очите си с крайчеца на памуче от пудриерата. — Нито намек, че е разгневен или обиден. Но естествено, че никога не бих посмял да обезпокоя такъв велик човек. Че кой съм аз?

— Той е знаел, че вината не е ваша. Разбирате, че вашият братовчед предпочита да не се разчуе, че подготвяме

контрапубликация срещу комунистическата статия. Знаете какво е сега международното положение...

— Нито дума! — прекъсна я Гуидо. — Гроб съм и ще чакам само да ми се обадите кога да дойда в Рим. Ако се наложи — в случай, че имам представление — ще оставя дубльора си да играе вместо мен, но ще дойда. Публиката може да започне да хвърля домати, но за Франческо съм готов на *всичко*!

— Това ще го трогне.

— Знаете ли — Фрескобалди се наведе напред в креслото и снижи глас, — че лицето под тази брада и мустаци е съвсем същото като на преподобния ми братовчед?

— *Настина* ли толкова си *приличате*?

— Още от деца.

— И през ум не ми е минавало. Но сега, като го казахте, наистина започвам да намирам някаква прилика.

Режисьор-постановчикът затвори тихо вратата. Беше леко откrehната; не го видяха, а и нямаше смисъл да ги безпокои. Гуидо щеше да се притесни, защото гримьорната му не бе голяма. Значи така — Фрескобалди ще се срещне с братовчед си, папата. *Buonissimo!*<sup>[2]</sup> Навярно щеше да убеди Светия отец да отпусне малко средства за Ла Скала Минусколо. Имаха нужда от пари.

Представлението беше ужасно.

\* \* \*

— *Айиии! Ал Фатах! Айиии! Арафат!*

С викове палестинските революционери изскочиха през вратата на самолета и се спуснаха по стълбите към бетонната писта на летище „Дар ел Бейда“. Известно време долу се прегръщаха и целуваха, после изчезнаха в нощта с размахани ятагани. В радостната суматоха един от тях без да иска си клъцна пръста, но това не опечали никого. Под водачеството на Мишето око групата хукна към оградата на летището.

Никой не се опита да ги спре. Напротив — от контролната кула обърнаха прожекторите към тях, за да им осветяват пътя, докато прескачат оградата. За властите беше ясно, че е по-добре да оставят тия идиоти да си отидат през нея. Ако минеха през сградата, само щяха

да навредят на имиджа им. Колкото по-бързо се разкарат, толкова по-добре. Само пречеха на туризма.

Щом и последният палестинец се измъкна от самолета, Сам се навря в бюфета. Но уви. Дори в моменти на криза „Еър Франс“ запазваше самообладание... и финансова прозорливост. Блестящите метални кутии бяха приготвени за пътниците на обратния полет.

— Но аз съм си платил, за да ме нахраните, ваш'та мама! — изкрещя Сам.

— Съжалявам — отвърна стюардесата с безизразна усмивка. — Забранено е сервирането на храна след приземяване. Пише го в разпоредбите.

— Но, за Бога, нали ни отвлякоха!

— На билета ви е записано „Алжир“. Ето, в Алжир сме. На земята. След приземяване. Не се разрешава храна.

— Това е нечовешко!

— Това е „Еър Франс“, мосю.

Девъро премина алжирския митнически контрол като залиташе от глад. В ръката си държеше четири петдоларови банкноти, разперени като карти за игра. На всяко от четирите гишета проверяващият се усмихваше, прибираше по една банкнота и го пропускаше веднага. Никой не погледна багажа му. Сам грабна куфара си от гумената транспортна лента и хукна да търси ресторант на летището.

Всичко беше затворено. Имаше религиозен празник.

Пътуването с такси от летището до хотел „Алети“ на Рю дьо Ленур ел Хетаби с нищо не успокои нито нервите му, нито агонизиращия му празен стомах. Колата беше допотопна, шофьорът — по-допотопен и от нея, а пътят към града минаваше по стръмен склон и изобилстваше от остри завои.

— Ужасно съжаляваме, мосю Девъро — рече му мургавият служител на рецепцията на идеален английски. — Цял Алжир пости до изгрева на слънцето. Такава е повелята на Мохамед.

Сам се отпусна на мраморния тезгях и едва-едва прошепна:

— Вижте, уважавам правото на всеки да практикува вярата си както иска, но не съм ял от много време, а и имам малко пари...

— Мосю! — прекъсна го служителят и ококори очи, изпъвайки се в цял ръст, който не надхвърляше метър и петдесет. — Повелята на Мохамед! Не предизвиквайте Аллах!

— Боже мили! Да вярвам ли на *очите* си!? — гласът долетя от другия край на салона. Светлините на високия таван бяха слаби. Фигурата чезнеше в полумрака. Единственото, в което Сам не се съмняваше, бе, че гласът е гърлен и на жена. И то на расова жена. Май и друг път го бе чувал, но не бе много сигурен. Как можеше да е сигурен в нещо в този момент, на това невероятно място, в Алжир, по време на някакъв идиотски религиозен празник и в последните стадии на гладната смърт. Нищо не можеше да е сигурно.

И тогава фигурата излезе от полумрака, предхождана от две огромни цици, които цепеха въздуха с величествеността на ледоразбивачи.

*Едри и кръгли.* Ама разбира се; защо изобщо си правеше труда да изглежда изненадан? Десет милиона... трийсет милиона, четиридесет милиона долара вече бяха играчка за него. Защо да се стряска от госпожа Макензи Хоукинс номер две?

\* \* \*

Тя притисна студената, влажна кърпа до челото му; Сам лежеше изпружен на леглото. Шест часа преди това тя свали обувките и чорапите му, съблече му ризата и му *каза* да легне по гръб и да престане да трепери. Всъщност му заповяда да престане да трепери. И да плещи несвързани дивотии за разни нацисти и кокоши курешки и за побъркани араби, които искали да взривяват самолети, защото ги возели точно за където трябва. Дрън-дрън ярина!

Но това беше преди шест часа. През цялото време се опитваше да го разсее, да не мисли за храна, за Макензи Хоукинс, за някакъв шейх на име Аزاز-Варак и — о, Господи — за *отвлечането на папата!*

И успя да свие размерите на цялата тази лудост до много по-сбитите пропорции на ужасяващ кошмар.

Казваше се Мадж; това помнеше добре. Седеше на кожената възглавница до него в хола на Реджайна Грийнбърг; и всеки път когато искаше да подчертае нещо, протягаше ръка да го докосне. Това се бе запечатало в съзнанието му, защото щом се наведеше към него, едрите



и кръгли гърди понечваха да изскочат от басмяната ѝ блузка, точно както сега заплашително напиреха изпод копринената риза.

— Още съвсем, съвсем мъничко — рече му тя с дълбокия си, малко задъхан глас. — Момчето от рецепцията обеща, че първият поднос, който ще излезе от кухнята, е за теб. Само се отпусни.

— Разкажи ми пак.

— Какво съм поръчала за ядене ли?

— Не. За това как се озова тук. Ще отклони мислите ми от глада.

— А, не. Пак ще почнеш да ми дрънкаш разни втели-некипели. Ясно е, че просто не искаш да ми повярваш.

— Може нещо да не съм доразбрал...

— Ставаш досаден — промърмори Мадж и се наведе застрашително над него да оправи кърпата. — Добре. Накратко и по същество. Покойният ми съпруг бе един от най-известните вносители на африканско изкуство по Западното крайбрежие. Галерията му бе най-голямата в Калифорния. Когато почина, остави сто хиляди долара, вложени в статуетки на Мусо Гросаи. Какво по дяволите да правя с петстотин статуетки на голи пигмеи? Кажете ми, какво? И ти щеше да постъпиш така. Искам да спра доставките и да си получа парите обратно. Разплащането за Мусо Гросаи става в Алжир... Ама че работа! Пак ли започваш?

Девъро не можеше да се сдържи. От смях по бузите му рукоуха сълзи.

— Съжалявам. Просто това е къде-къде *по-убедително* от внезапна разходка до Лондон заради затрупан с работа съпруг. Да не говорим пък за готварски курс в Берлин. Това направо е прекрасно! Господи, петстотин голи пигмеи! Ти ли го измисли или Мак?

— Много си подозрителен — Мадж се усмихна нежно и разбиращо и вдигна кърпата от челото му. — Това не е хубаво. Чакай, ей сега ще ти намокря пак кърпата със студена вода. До петнайсет-двайсет минути трябва да ти донесат закуската — Тя стана от леглото и замислено се втренчи навън през прозореца. Оранжевите лъчи на настъпващия ден проникваха през стъклото в стаята. — Слънцето вече се показва.

Девъро не откъсваше от нея очи; утринната светлина обливаше красивото ѝ тяло, придаваше допълнителен блясък на кестенявата коса и озаряваше лицето ѝ. То не бе младо лице, но в него имаше нещо по-

хубаво от младостта. Една откритост, която приемаше спокойно годините и дори им се присмиваше. Една прямота, която на Сам му изглеждаше трогателна.

— Страхотна си — промълви той.

— И тебе си те бива — отвърна тя тихо. — Притежаваш, както се изразяваше един мой приятел, лице, което всеки би искал да познава. Очите ти не лъжат. Приятелят ми казваше: „Наблюдавай очите на хората, особено в тълпата, гледай дали слушат“. Всъщност Мак ми го каза. Преди доста време. Очи да слушат — сигурно звучи глупаво.

— Съвсем не е глупаво. — Очите наистина слушат. Имах един приятел, който ходеше по коктейли във Вашингтон и там повтарял една и съща дума — „хамбургер“ — през цялото време. Каквото и да го питат — „хамбургер“, и нищо друго. Кълнеше се, че в деветдесет процента от случаите хората около него отговаряли: „Ах, колко интересно. Ще проверя статистиките по този въпрос“ или „Да не забравите да го споменете пред заместник-министъра“. Той знаел винаги кой ще отговори така, защото очите на тези хора постоянно шарели насам-натам; пък и приятелят ми не беше някоя голяма клечка.

Мадж се разсмя непринудено. Погледите им се срещнаха и тя се усмихна:

— На мен пък ми се струва, че е бил важна личност.

— Освен всичко друго, си и добра.

— Опитвам се да бъда — тя пак загледа през прозореца. — Макензи казваше още, че твърде много хора действат, водени от съвсем естественото желание да са загрижени за околните. Като че ли загрижеността е проява на слабост. Викаше ми: „Майка му стара, Маджи, аз наистина съм загрижен, но само някой да посмее да ми каже, че съм слаб!“ И никой не посмя.

— Мисля, че да проявяваш загриженост е още един начин да бъдеш добър — добави Девъро, дълбоко замислен върху това, което каза.

— При това най-добрият начин — подкрепи го Мадж и отнесе кърпата в банята. — Ей сега се връщам.

Тя затвори вратата зад себе си. Сам си повтори на ум: „Твърде много хора действат, водени от съвсем естественото желание да са загрижени за околните“. Пустият му Макензи се оказваше много по-

сложна личност, но на Девъро не му бе сега до психологически анализи. Поне не преди да е дошла закуската.

Вратата на банята се отвори и в рамката ѝ застана Мадж, усмихната предизвикателно и палаво, напълно убедена в ефекта от вида, в който се появи. Беше без пола и риза. Гърдите ѝ опъваха да краен предел дантеления сутиен с цвят на слонова кост. Плитките бикини подчертаваха заобления ѝ ханш и се впираха в меката бяла плът между бедрата ѝ.

Тя заобиколи леглото и приседна грациозно отстрани, като хвана неподвижната му ръка. Наведе се напред, огромните ѝ цици го притиснаха и наелектризираха цялото му тяло така, че започна да диша учестено. Целуна го по устните. Отдръпна се и разкопча колана му. С бързи, обиграни движения го освободи от панталона.

— Е, майоре, време е това, за което си мислехте, да се...

И гадният алжирски телефон иззвъня.

Всичко отново се завъртя пред очите му. Внезапен порив на истерия прогони здравия разум. Отлетяха по дяволите и сладките мисли, и сутиена, и меката плът. Вместо тях ушите му доловиха арабски писъци и команди, които заплашваха с невероятно насилие, в случай че не им се подчини.

— Ако спреш за миг да крещиш за прасета и кучета, може би ще успея да разбера какво искаш да ми кажеш — отговори Сам, като държеше слушалката колкото може по-далеч от ухото си. — Казах само, че точно сега не мога да сляза долу.

— Аз съм пратеник на шейх Аزاز-Варак!

— Това пък що за чудо е?

— Куче!

— Айде бе? Домашно куче ли?

— Млъквай! Аزاز-Варак е повелителят на всички ханове! Господар на пустинните ветрове, с око на сокол, с дързостта на всички лъвове от Юдея, цар на гръмотевиците!

— Тогава аз за какво съм му? — колебливо попита Сам и с нежелание си припомни, че името вече го е чувал от Хоукинс. Четвъртият съдружник. С последните десет милиона. Майка му стара! Мисълта за толкова пари вече не го впечатляваше повече отколкото десет кутии с дъвки.

— Трай, куче! Че ще ти отрежа ушите и ще ти ги натикам в оная работа.

— А-а-а, не така! Или ще говориш прилично, или затварям, тук до мен има дама.

— Моля ви, господин Девърооо — рече арабинът с доста поспокоен и малко протяжен глас. — В името на Аллах, не се опъвайте. Ако не тръгнете с мен, *моите* уши ще бъдат натикани в оная ми работа. Трябва незабавно да тръгнем за Тизи Узу.

— Тизи... кой?

— Узу, господин Девърооо.

— Узу ли? Това пък къде е?

Изведнъж се случи нещо неочаквано. Без предупреждение Мадж грабна от Сам слушалката.

— Я ми го дай тоя! — изрепчи се тя. — Зная къде е Тизи Узу; със съпруга ми веднъж бях там. Ужасно място!... Слушай, който и да си, надявам се, че имаш основателна причина да каниш приятеля ми в Тизи Узу. В тая забутана дупка няма ни ресторант, ни хотел, за тоалетна да не говорим.

Тя не сваляше слушалката от ухото си и внимателно слушаше какво казва арабинът, като от време-навреме кимаше с глава. Воят от другата страна на линията достигаше и до ушите на Сам.

— Остави, Мадж, ще се оправя сам...

— Чакай, този мухльо дори не е алжирец... Да... Да... Добре. Тогава ще слезем *двамата* заедно!... Щеш, не щеш — това е положението, пустинен плъх такъв... Това, са си *твои уши*, сладурче... А, и още нещо. Щом пристигнем, искам да видя заредена маса с ядене за моя приятел. Разбра ли ме добре? И никакви бисквити от камилски лайна, ясно ли е? А така. Слизаме след пет минути.

Тя затвори телефона и се усмихна на Девъро, който лежеше съвсем разсъблечен и пребледнял.

— Много мило от твоя страна, но нямаше нужда...

— Не ставай глупав. Не ги знаеш тия какви са. Аз ги познавам много добре. Трябва да си твърд с тях. Съвсем безобидни са. Нищо, че размахват ножове. Освен това не бих могла да се отделя от теб дори за миг. След като зная какво бяхме решили да правим. А и състоянието ти... — тя се наведе и отново го целуна. — Така съм загрижена за теб.

\* \* \*

Девъро допускаше, че от изтощението и глада може да има халюцинации, но двамата араби в дълги бели роби във фоайето на хотела наистина имаха зловещ вид.

Питър Лори и Борис Карлоф<sup>[3]</sup>. Доста по-млади от оригиналите на най-новите им снимки, които Сам бе виждал, но иначе си бяха лика-прилика.

Следващите двадесет минути му бяха като сън. Все пак, *трябваше* да запази способността си да разсъждава. Аزاز-Варак — *който и да бе* той и *където* и да се намираше — бе последният от инвеститорите. Време бе да се замисли за своята контрастратегия.

Питър Лори седеше на предната седалка до Борис, който караше. Колата препускаше по утринните улици на Алжир и задницата ѝ занасяше опасно на всеки завой. Бяха изминали почти половината от извиващия по стръмния хълм път, когато Девъро се усети, че отиват към летището „Дар ел Бейда“.

— Със самолет ли ще пътуваме? — попита той угрижено.

— Разбира се, скъпи — отговори Мадж. — Тизи Узу е на около двеста мили на изток. Твърде дълго се пътува с кола. Не забравяй, че вече съм *била* там.

Девъро я погледна. Помълча малко и прошепна:

— Да, помня. Но не мога да разбера защо си тук. Знаеш ли в какво се намесваш? Осъзнаваш ли какво *правиш*?

— Опитвам се да ти помогна.

— Като Роуз Мери Уудс.

Отвътре хеликоптерът бе малко по-тесен от главната чакалня на гара „Пенсилвания“. Навсякъде бяха разпръснати възглавници, а до всяко място за сядане имаше сложна система от водна помпичка и маркуч, окачен на стената, с нещо като газова горелка отдолу. В дъното отворен коридор водеше към задната част.

Три минути след излитането донесоха на Сам първото хранително вещество от Бог знае колко часа. Купичка с горчива черна течност, чийто мирис едва-едва напомняше на кафе. Миришеше повече на развалена сардина.

Изпи я на един дъх, сбърчи вежди и погледна към дребния арабин, увит в чаршафи, който му я наля. Дребосъкът завъртя няколко колелца на водната помпичка на стената и запали с клечка кибрит горелката отдолу. Откачи гумения маркуч от стената и подаде края му на Сам.

Девъро го взе и се — зачуди какво да го прави. Със сигурност нямаше да му помогне, но поне щеше да сложи нещо в устата си. Нищо вече не можеше да надмине агонията в стомаха му. Пъхна мундщука между зъбите си и всмукна смело.

Не глътна пушек, а по-скоро някаква пара. Едновременно сладка и лютива. И доста приятна. Всъщност прекрасна. И съвсем разсейваща.

Сам дръпна по-силно от мундщука; после пак и пак. Погледна към Мадж, която седеше срещу него върху купчина възглавници.

— Я си хвърли дрешките, мила — чу се да казва. — Ще бъдеш ли така добра?

— Как не, ей сега, чакай ти — отвърна му тя с предизвикателен шепот.

Шептеше ли наистина? Гласът ѝ сякаш достигаше до ушите му някъде отдалеч на приливи и отливи.

— Първо блузката, ако обичаш — пак не бе сигурен, че той самият казва това, което чуваше. — После и поличката, ама си позавърти малко дупето, де. Голям кеф ще е.

— Ти по-добре го извади.

— А, станал ли е вече? — усещаше съвсем ясно парфюма ѝ. Болката в стомаха я нямаше. Вместо нея тялото му се изпълваше с някаква несломима сила, която пулсираше отвътре. Чувстваше се способен на чутовни подвизи; беше се превърнал в — как му викаха арабите? — господар на пустинните ветрове. Повелител на светкавиците и гръмовержец. Събрал в себе си смелостта на всички лъвове от Юдея.

— Това, дето го пушиш, не е „Лъки страйк“, а хашиш.

— Кой?... — думите ѝ достигнаха някакъв отдалечен сектор от мозъка му, който по някаква случайност все още работеше. *А бе какви ги вършеше той, мама му стара!* Изплю веднага мундщука и се опита да спре люлеенето на хеликоптера; явно машината се люлееше, иначе

защо всичко ще му се върти пред очите. Тигърът от Юдея започна да се смаява. Докато не заприлича на пършиво коте.

Тогава чу гласа на Питър Лори, който се връщаше от пилотската кабина:

— Насочваме се на юг-югоизток от Тизи Узу.

— Защо? — попита Мадж, явно разтревожена. — Каза Тизи Узу, нали? Защо отиваме другаде? Внимавай, едnodневка такава, имам приятели на Рю Юсуф! Алжирското правителство още не е забравило услугите, които му е правил покойният ми съпруг!

— Хиляди извинения, мила госпожо, но моето правителство е Аزاز-Варак. Моят шейх е шейх на всички шейхове, повелител на всички ханове, с око на сокол и смелост...

— *Когато ме повиикаааш, повикаааш, повикаааш!* — Сам изведнъж подхвана някаква песен. Поне гласът напомняше неговия. И наистина пеше.

— Млъкни, бе! — изкрещя Мадж.

— *Сам-самииичък в тази нощ, която е само за...*

— Престани с тия глупости!

— Песента ми се стори подходяща.

— Къде отиваме? — обърна се тя към арабина, който гледаше Сам така, сякаш американецът трябваше да се наблюдава много отблизо.

— На седемдесет мили югоизточно от Тизи Узу има една пустинна местност, през която минават само бедуини. Много е закътана и става идеално за тайни срещи. Там е издигната шатра за шейха на всички шейхове и господар на всички ханове. Аزاز-Варак, великолепният, ще долети от пресвещеното си царство, за да се срещне с онова пършиво куче на име Девъро-о.

— *Когато теб зовааа... Девъроо... само теееб...*

— *Затваряй си устата!*

---

[1] Не са стабилни, т.е. не може да им се вярва (ит.). Б.е.р. ↑

[2] Чудесно, итал. ↑

[3] Артисти от филми на ужасите — Бел.ред. ↑

## ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Навсякъде из стаята в хотел „Уотъргейт“ бяха разхвърляни карти — върху леглото, по масичката за кафе, по пода, една беше подпряна на огледалото пред бюрото, друга покриваше диванчето. Всякакви карти — на бензиностанциите по пътищата, на железопътните линии, топографски карти, геоложки и растителни картографски анализи, дори снимки на местности от въздуха от височини петстотин, хиляда и петстотин, пет хиляди и двайсет хиляди фута.

Към тях имаше и триста шейсет и три наземни снимки на проучвания терен.

Всичко трябваше да се изпипа, за да няма неочаквани изненади.

Преди пет минути бе оформил окончателното си решение. Посредникът за придобиване на недвижими имоти от свръхсекретната международна фирма „Ле Шато Сюис де Гран Сиекл“ щеше да пристигне много скоро. Естествено, основният закон в работата на „Ле Шато Сюис“ бе запазването на пълна тайна по сделките.

Мак си бе избрал едно отдалечено имение в кантона Вале, на юг от Зермат, в полята край Шамполук. Земите около него попадаха в картографската сянка на Матерхорн и на практика бяха недостъпни.

Най-важни за избора му бяха два фактора. Първо, теренът трябваше да съвпада максимално с този в „Нулевата зона“, както Хоукинс бе кръстил мястото на операцията. Всяка извивка или завой на пътя, всеки склон или баир, които можеха да са от значение за влизането и изтеглянето от „Нулевата зона“, трябваше да съвпадат колкото е възможно повече. Маневрите се обезсмисляха, ако тренировъчната площадка не отговаряше на бойното поле.

Вторият фактор бе непристъпността. Базовият лагер, както Мак бе кръстил взетата под наем собственост, трябваше да е скътан надалеч от основните пътища и да не се вижда добре от въздуха. Районът трябваше да може да скрие голямо количество бойна техника за секунди и да осигури условия за тренировка на поне дузина бойци за най-малко осем седмици.



Въпросното имение отговаряше на тези изисквания. При това не бе далеч от Цюрих. Капиталите на компания „Шепърд“ щяха да бъдат прехвърлени в Цюрих. Девъро щеше да се погрижи за тази финансова операция. Както и за условията в договора за наемане на имението.

На вратата тихичко се почука. Макензи се запромъква внимателно през картите и снимките по пода. Долепи устни до вратата и с приглушен глас попита:

— Мосю Д'Артанян?

В „Шато Сюис“ задължително използваха псевдоними.

— *Oui, mon general!*<sup>[1]</sup> — отговориха му тихичко от коридора.

Хоукинс отвори и в стаята влезе пълничък мъж на средна възраст с абсолютно безличен вид. Дори добре подстриганите му мустачки бяха безлични. „Този трудно ще го забележиш в тълпата“, — помисли си Макензи, — „в него няма нищо отличително“.

— Виждам, че сте проучил добре предоставената от нас информация — рече мосю Д'Артанян с акцент, придобит на Запад от Елзас-Лорен. Явно не бе от хората, които си губят времето с празни приказки и това се хареса на Ястреба.

— Да, прегледах документите. И реших.

— На какво се спряхте?

— Имението Махенфелд.

— Ааах, *Le Machenfeld! Magnifique... extraordinaire!*<sup>[2]</sup> Какви исторически събития са се разигравали по хълмовете му, колко битки са били спечелени и загубени пред гранитните му стени! А вътрешната канализация е съвсем модернизирани и е в отлично състояние. Много прецизен избор. Браво, поздравявам ви. Вие и вашите религиозни братя ще бъдете много щастливи там.

От вътрешния джоб на сакото си Д'Артанян измъкна най-дебелия плик, който Хоукинс бе виждал през живота си. Хората на свръхсекретната фирма не се разхождаха насам-натам с куфарчета в ръка, сети се Мак. Толкова много поверителна информация, събрана накуп, носеше рискове. Посредниците носеха у себе си само най-необходимите документи.

— Това ли са формулярите за наема?

— *Oui, mon general.* Напълно готови. Трябва само да попълните кой имот сте си избрал. И, разбира се, да внесете предплатата за шест месеца.

— Добре, но преди да стигнем до това, може ли да прегледам условията на договора...

— Искате да добавим *нови* ли, мосю?

— Не, просто ми се ще да се уверя, че разбирате правилно старите.

— Но, *генерале*, няма нищо за неразбиране — усмихна се Д'Артанян. — Вие ми продиктувахте изискванията си в най-малки подробности; аз ги перефразирах на езика на официалните документи, както обикновено процедираме при нас, и вие одобрихте текста. Ето, вижте сам — и той подаде бумагите на Хоукинс. — Предполагам, знаете, че никога не си позволяваме да променяме изискванията на клиентите си. Трябва само да впишем името на имота и да проверим дали изискванията не са в противоречие с условията на собственика. Проверих всички възможни съмнителни моменти и се оказа, че противоречия няма.

Макензи взе документите и се добра до дивана, прескачайки картите и снимките, пръснати по пода. Разблъска с една ръка две огромни топографски карти, за да се отвори място и седна.

— Искам да съм сигурен, че това, което чета, не се различава от онова, което чух.

— Готов съм да отговоря на всякакви въпроси, ако имате такива. Всеки посредник на „Ле Шато Сюис де Гран Сиекл“ е напълно запознат с всички условия. И когато приключим със сделката, документите се микрофилмират и се изпращат в хранилището на компанията в Женева. Препоръчваме ви да направите същото с вашия екземпляр от договора. Става неоткриваем.

Хоукинс зачете на глас от листовете хартия:

— „Тъй като едната страна по договора, известна още като наемател, влиза във владение *in-nomen-incognitum* на...“ — Мак плъзна поглед надолу по страницата. — „При липсата на... *communicatum-directorum* между едната страна... и другата страна по...“ Мама му стара! А бе, там да не минавате задължителен курс за подготвяне на тайни операции?

Д'Артанян пак се усмихна, та чак мустаците му се разтеглиха:

— Питайте, мосю.

И ето какво се разбра от цялата тази работа.

„Ле Шато Сюис де Гран Сиекл“ бе изключително подробна и точна в съставянето на документи, които след подписването им вече не виждат бял свят.

Най-важното бе, че всички имена се запазваха в пълна тайна. Те не можеха по никакъв начин да станат достояние на лица, организации, съдебни инстанции или правителства. Нямаше закон, бил той национален или международен, който да е над това споразумение; то самото бе единственият валиден закон. Паричните вноски се плащаха директно във фирмата в брой или с банков чек. В случая с компания „Шепърд“ те щяха да се превеждат от банка на Каймановите острови.

Когато се налагаше да бъде посочен „източник“, най-напред се преценяваше как да се избегне излишното странично любопитство. При компания „Шепърд“ единственото обяснение за „източник“ бе, че това е свободна федерация на международни филантропи, заинтересовани от развитието и разпространението на историческа религиозност.

Всички доставки, оборудване, транспорт и услуги щяха да бъдат извършени от „Ле Шато Сюис де Гран Сиекл“ при пълна секретност посредством клоновете на фирмата в Зермат, Интерлакен, Шамони или Гренобъл. Абсолютно всички важни доставки за Шато Махенфелд щяха да стават само в часовете между полунощ и четири сутринта. При възможност шофьори, технически персонал и товарачи щяха да бъдат членове на братството, които компанията щеше да изпраща в Махенфелд от някой от тези клонове. При липса на свободен човек доставките можеха да се извършват само от служител на „Ле Шато Сюис“ с не по-малко от десет години безупречна служба във фирмата.

Плащанията щяха да се извършват предварително по общоприетите разценки за подобен род услуги, плюс четиридесет на сто надценка за поверителността.

— Този процент е доста висок — отбеляза Макензи.

— Ние цепим по най-широките булеварди и не се занимаваме с хора, които минават по тесните улички — отвърна Д’Артанян. — Мисля, че таксата за консултантската ни работа доказва това.

Не ще и дума, помисли си Ястребът. Хонорарът за консултиране — в случай че се стигне до сключване на сделка, независимо каква — бе петстотин хиляди долара.

— Вършите си прекрасно работата, господин Д'Артанян — рече Хоукинс, докато вадеше химикалка.

— В добри ръце сте. След няколко дни, така да се каже, ще изчезнете от лицето на Земята.

— Не се тревожете за това. Без друго *всеки*, който ме познава — без изключение — ще се радва повече да не чуе нищо за мен. Май на всички усложнявам живота — Ястребът се подсмихна някак на себе си. И се подписа под договора с името: *Джордж Вашингтон Рапорт*.

Д'Артанян си тръгна с чек от Макензи, който трябваше да бъде осребрен от Адмиралтейската банка на Каймановите острови. Чекът бе за един милион, четиристотин деветдесет и пет хиляди долара.

Ястребът събра купчина снимки и се върна към дивана. Но още преди да седне, знаеше, че няма да има време да мисли за прелестите на Махенфелд. Трябваше да се погрижи за други, по-спешни неща. Махенфелд Нямаше да струва нищо без личния състав, който щеше да се обучава там. Но бившият генерал-лейтенант Макензи Хоукинс, награждаван два пъти с почетен медал на американския Конгрес, знаеше какво и как да го направи. До „Нулевата зона“ оставаха още няколко месеца. Но нещата вече бяха в ход.

Чудеше се какво ли правят Сам и Маджи. Майка му стара, това момче се справяше много добре!

\* \* \*

Хеликоптерът се приземи, като вдигна цели пластове пясък и ги завъртя в гъсти жълти облаци. Толкова непроницаема бе вихрушката около машината, че Сам разбра, че кацат, чак когато плъзгачите потънаха в пясъка с неприятно стържене.

Бяха останали във въздуха повече отколкото се очакваше. Заради малък навигационен проблем: пилотът изгуби посоката. Ясно, че той беше виновен, защото беше немислимо да се допусне, че шатрата на Азав-Варак е издигната не там, където трябва. Накрая все пак откриха палатковия лагер.

Облаците пясък се утаиха и Питър Лори отвори вратичката. Пустинното слънце грееше ослепително. Сам се хвана за ръката на

Мадж, докато излизаха от машината. Слънцето прежуряше, а пясъкът под краката им направо вреше. „Абе тия ни докараха на майната си!“

— *Айии! Айии! Айии! Айии!*

Пищяха и прииждаха *отвсякъде* араби с чалми. Вятърът подмяташе чаршафоподобните им роби като корабни платна. Питър Лори и Борис Карлоф застанаха от двете страни на Сам и го сграбчиха за ръцете, сякаш водеха животно на заколение. Мадж стоеше отпред, някак наежена да го защити, помисли си Девъро с известно неудобство. Тичащите към тях чаршафи и чалми постепенно образуваха две успоредни редици, а коридорът между тях водеше малко нагоре по склона на една дюна към най-голямата шатра. Гласът на Питър Лори се извиси над всички:

— *Айии!* Око на сокола! Гръмовержецо! Повелителю на всички ханове и шейх на шейховете!

Обърна се към Сам и изрева още по-високо:

— *На колене! Кирлива бяла хиена!*

— *Какво?* — Девъро не искаше да противоречи, просто мислеше, че панталоните му ще се подпалят от врящия пясък.

— По-добре да коленичиш — изръмжа Борис Карлоф, — ако не искаш да те набучат на кол.

На пясъка наистина беше много неприятно. И съвсем по човешки Сам се притесни за Мадж, която бе с доста къса пола. Премигна и се обърна към нея.

Напразно се притесняваше. Мадж не бе коленичила. Стоеше си права малко встрани. В малко театрална поза.

— Кучка такава — изсъска Девъро.

— Пази си главата — отвърна му тя шепнешком. — В преносен смисъл.

— *Айии!* Посрещнете принца на светкавиците и гръмотевиците!  
— изкрещя Питър Лори.

В дъното на коридора от чаршафи и чалми около шатрата започна суетене. Двама дребосъка отметнаха чергилото пред входа и се проснаха на земята с лица, заровени в пясъка. От сянката на вътрешността се появи мъж, който беше пълен антипод на големите приготовления за посрещането му.

Принцът на светкавиците и гръмотевиците се оказа един хилав, дребен арабин. От гънките на увития около телцето му чаршаф

надничаше навярно най-грозното лице, което Девъро бе виждал. Под дългия, тънък и увиснал нос, горната устна бе толкова закривена, че гъстите му черни мустаци сякаш излизаха из ноздрите. Цветът на кожата му — където се виждаше — бе светлобежов и подчертаваше тъмните кръгове под очите.

Аزاز-Варак приближаваше, стиснал устни, ноздрите му бяха наострени, главата му се полюшваше, очите му бяха приковани в Мадж. Когато заговори, в пискливия му глас се усещаше известно достойнство.

— Жените в леговицето на лъва, тези от харема де... никоя от тях не знае какви тежки отговорности лежат върху плещите ми. Искаш ли да ти подаря камила, госпожо?

Мадж поклати отрицателно глава също с достойнство. Аزاز-Варак не сваляше очи от нея.

— Две камили?... Тогава самолета?

— В траур съм — рече Мадж твърдо, но с уважение. — Заможният ми шейх се спомина, точно след като Луната изпълни последната си четвъртина. Знаеш какво повелява Коранът, нали?

Очите на Аزاز-Варак под тежките клепачи се изпълниха с разочарование. Примлясна един-два пъти с изкривените си устни, преди да отговори:

— Ах, това неприятно бреме на религията ни. Остават ти още две четвъртини от Луната, за да оцелееш. Дано шейхът ти остане при Аллах. Когато изтече срокът на траура ти, може би ще посетиш палатите ми, а?

— Ще видим. А сега придружителят ми е гладен. По волята на Аллах той ме закриля. Но няма да може да го прави, ако припадне.

Аزاز-Варак огледа Сам, сякаш на пясъка лежеше жертвено животно за курбан:

— Тогава значи изпълнява две задачи. За едната заслужава награда, за другата — презрение. Ставай, куче въшливо, да видиш шатрата на орела.

— Там ще хапнем, така ли? — Девъро се опита да пусне най-благодарната си усмивка, докато се изправяше.

— Ще споделиш трапезата ми като си свършим работата. Моли се на Аллах да свършим, преди северните снегове да са дошли в пустинята. Донесе ли гадното споразумение?

Девъро кимна утвърдително.

— А ти донесе ли телешко варено?

— *Млък!* — изкрещя Питър Лори.

— Госпожо — обърна се Аزاز-Варак към Мадж, — моите слуги ще изпълнят всяко ваше желание. Палатите ми са прекрасни, ще ви харесат.

— Изкушавате ме. Да видим къде ще съм след около месец, а? — тя намигна на Аزاز-Варак. Той облиза няколко пъти кривите си устни, после щракна с пръсти и пое към орловата си палатка.

Минутите течаха, прерастаха в четвърт час, в половин час, в час и накрая минаха два часа. Девъро искрено вярваше, че това е краят. Една обещаваща адвокатска кариера вървеше към крах чрез глад в забравена от Бога пустиня на около седемдесет мили южно от някакво място със смешното име Тизи Узу в Северна Африка.

Още по-смешен изглеждаше краят в присъствието на Аزاز-Варак, който размишляваше надълго и нашироко върху всяка дума от споразумението за ограничено партньорство на компания „Шепърд“, а десетина араби надничаха през рамото му и спореха шумно помежду си. Всяка страница се обсъждаше така, сякаш бе единствената; всяка по-завъртяна и ненужна юридическа формулировка се разнищваше до дупка за значение, каквото никой не би открил и каквото всъщност нямаше. Сам виждаше съвсем ясно парадокса: трудно разбираемият за обикновените хора юридически жаргон, с който всеки адвокат си изкарваше прехраната, сега с всяка измината минута го отдалечаваше от собственото му оцеляване.

През болния му мозък премина една налудничава мисъл: ако всички юридически документи бяха писани така, че да стават разбираеми по време на ядене и всички блюда се отменяха до постигането на устно съгласие, ефективността на правосъдието щеше да е къде-къде по-висока. А повечето от адвокатите, които познаваше, щяха да останат без работа.

Непрекъснато някой от министрите на Аزاز-Варак грабваше страница от споразумението и на перфектен английски го питаше какво означава този или онзи абзац. Дежурният отговор на Девъро бе, че това е стандартна клауза, която макар и задължителна, няма кой знае какво значение.

Щом не е важна, защо стилът е така объркващ? Само важните клаузи се вписват с неясни фрази; иначе защо ще се прикриват зад сложни изрази.

И още — добрите неща се изразяват ясно, а неприятните обикновено се прикриват зад мъгляви думи. Стандартна клауза не означава ли неизгодна клауза?

И така до безкрайност. Докато в един момент Сам не издържа и закрещя.

Нищо друго, само крещеше.

Аزاز-Варак и министрите му го погледнаха. Кимнаха едновременно, сякаш искаха да кажат: „Разбрахме те добре“. И пак се запрепираха на скапания си арабски език.

В този момент тъмна мъгла замрежи погледа му и последното, което си спомняше, бяха думите на шейха на шейховете, изречени с пискливия му глас:

— Сребърните снегове достигнаха пустинята. Тези гадни документи са като следи от камила в пясъчна буря, те нямат никакъв смисъл. Никакво значение, което би могло да предизвика гнева на Аллах или на международните власти. Като благосклонен и всезнаещ човек, ги подписах. Не че съм съгласен с ужасяващите твърдения, които трябваше да изслушам, а защото искам само да помогна за обединяването на света в любовта, куче омразно такова.

Аزاز-Варак се надигна от купчината възглавници под задника му. Няколко превити на две министри го съпроводиха до една разделителна завеса в шатрата, зад която шейхът се скри.

Питър Лори се приближи до Сам с договора в ръка. Подаде му го и прошепна:

— Пъхай го в джоба. Да не го види пак окото на сокола, че тогава — не знам...

— Соколът става ли за ядене?

Притеснено, арабчето се втренчи в него:

— Очите ти плуват в орбитите си, Абдул Девъро — рече той. — Вярвай на Корана, книга четвърта, параграф първи.

— Какво по дяволите означава това? — промълви със сетни сили Сам.

— Свети празници бяха дадени и на невярващите и те вече не бяха неверници.



— Означава ли това, че ще ядем?

— Да. Повелителят на хановете е поръчал любимото си блюдо: варени камилски ташаци, задушени в стомах от пустинен плъх.

— *Айиии!* — изпищя Девъро пребледнял и скочи от земята. Мандалото падна, отгук-нататък не му оставаше нищо друго, освен пълно самоунищожение. Краят бе съвсем близо. Разрушителни сили искаха той да свърши в ужасни мъки.

Така да бъде. Ще посрещне смъртта без колебание. Твърдо. Без да размишлява, само с неудържим гняв. Прескочи възглавниците и килимите и изскочи навън. Слънцето клонеше към залез; краят му щеше да дойде с оранжевите отражения на залязващия диск над пустинния хоризонт.

Варени ташаци! Стомах на плъх!

— *Мадж! Мадж!*

Трябваше да я намери! Тя можеше да разкаже на майка му и на Аарон Пинкър за неговата кончина. Нека знаят, че е посрещнал смело смъртта.

— *Мадж!* Къде си?!

Когато чу гласа ѝ, усети объркване, съвсем различно от усещанията на онези, които са пред умираше.

— Здравсти, сладур! Ела насам. Виж какво става. Няма да повярваш!

Сам се обърна с крака, заровени в пясъка до кокалчетата, пресъхналите му устни трепереха. На петдесетина метра няколко араби се бяха скупчили пред хеликоптера и надничаха в пилотската кабина.

Съвсем объркан, Девъро се повлече натам. Арабите се размърмориха, но му направиха място да мине. Сам се хвана за ръба на прозореца и се надигна да види какво става вътре. Беше лесно, защото машината бе затънала надълбоко в пясъка.

Само че нямаше какво да гледа, трябваше да слуша.

Непрекъснато, оглушително прашене се носеше от таблото за управление и резонираше в стените на тясната кабина. Мадж седеше на мястото на помощник-пилота, блузата ѝ бе разкопчана почти до долу.

От радиото долетя глас, от който Сам се смрази; за един миг убийствен ужас го накара да забрави и глада и изтощението.

---

[1] Да, генерале, фр. ↑

[2] Забележително, изключително ↑

## ЧАСТ ТРЕТА

*„Безпроблемното управляване на всяка корпорация зависи в значителна степен от изпълнителния състав, чиято биография и убеждения трябва да са в съзвучие с общите цели на структурата, а самоличността на кадрите е подчинена на облика на корпорацията.“*

*„Икономически закони на «Шепърд»“:  
Книга CXIV, Глава 92*

## ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

Кардинал Игнацио Кварце, чиито фини, аристократични черти говореха за няколко поколения *noblesse oblige*<sup>[1]</sup>, прекоси като фурия канцеларията си във Ватикана и стигна до огромния прозорец с тераса, гледащ към площада „Свети Петър“. Думите изхвърчаха като куршуми от едно свитите му устни, носовият му глас скърцаше като развален грамофон:

— Тоя селяндур Бомбалини вече прекалява! Чуй какво ще ти кажа. Той позори колегията, която го издигна, Господ да ни е на помощ!

Кардиналът говореше на един пухкавичък свещеник с бебешко лице, който се бе отпуснал — доколкото позволяваше физиката му — в тапициран с кадифе стол по средата на стаята. Розовите му бузки и бърнестите устни говореха за не толкова аристократичен произход, колкото на кардинала, но и за не по-малка любов към комфорта. Гласът му приличаше повече на котешко мъркане:

— Той бе и си остава само един компромис, кардинале. Нали ви увериха вече, че здравословното му състояние няма да позволи кой знае колко продължително управление.

— *Всеки Божи ден* в повече прави положението нетърпимо!

— Той притежава някои... слабости, които са ни от полза. Успири враждебно настроения печат. Хората го обичат, приходите ни от дарения по света почти достигнаха онези от времето на Ронкали.

— Моля, моля! Това име не искам да го чувам! Какво й е доброто на една хазна, която се разтегля и свива като хармоника, защото на Светия отец му текнало да субсидира когото свари! Да не говорим, че приятелски настроен печат не ни и трябва. При предишното положение нашият собствен печат крепнеше повече! Никой не разбира какво става.

— Освен мен, кардинале. Аз съм съвсем на...

— Видя ли го днес? — продължи Кварце, сякаш свещеникът не бе казал нищо. — Как нагло ме обиди! И то пред всички! Заради парите, които отпуснах за Африка.

— Явно предварително го бе замислил, за да удовлетвори онзи ужасен негър, дето все се оплаква.

— И след това разправя смешки — забележи, *смешки* — на гвардейците отвън! Навря се в музея заедно с тълпите и яде сладолед — *забележи сладолед!* — дето му го даде оная кобилеста сицилианка! Утре ще вземе да пусне една лира в мъжката тоалетна и после ще изкрадат клекалата! Какъв срам! Горките мощи на Свети Петър ще се обърнат в гроба!

— Това няма да продължи дълго, кардинале.

— И досега бе предостатъчно! Съвсем ще ошушка хазната и ще напълни курията с побеснели радикали.

— Вие ще сте следващият папа. Хората от многобройната средна йерархия също са недоволни и ви подкрепят. Мълчат си, но дълбоко в себе си крият гнева.

Кардиналът се умълча, краищата на устните му провиснаха, долната му челюст изскочи напред, докато гледаше към площада.

— Убеден съм, че делегатите ще са на моя страна. Роналдо, я ми донеси чертежите за вилата ми в Сан Винсенте. Те са единственото нещо, което успокоява нервите ми.

— Разбира се — отвърна свещеникът и се надигна от моравия стол. — Трябва да сте спокоен. А когато дойде лятото, ще се отървете от селяндурата Бомбалини. Поне шест седмици няма да мръдне от замъка Гандолфо.

— *Чертежите*, Роналдо! Много съм разстроен. И въпреки това в този ужасен хаос си оставам най-здравомислещият човек във Ватикана... Къде са чертежите, бе, травестит такъв? — изкрещя кардиналът.

\* \* \*

Щом помощникът му с вечната папка с голяма щипка излезе от стаята, папа Франческо Първи стана от тапицирания с бяло кадифе стол с висока облегалка и се премести на диванчето до дамата от списание „*Да живее чревоугодничеството*“. Още от самото начало бе поразен от красотата на гласа ѝ. Той беше топъл и гърлен. Прекрасен. И толкова подхождаше на тази здрава във всяко едно отношение жена.

Папският помощник искаше интервюто да продължи не повече от Двайсет минути. Но папата сам предложи да разговарят, докато свършат. Журналистката леко се изчерви от неудобство и Джовани реши да я предразположи, като премина на английски и я попита дали ще се продават добре канцеларски папки с големи щипки, ако на вътрешната им страна има нарисувано разпятие. Тя се разсмя, а папският помощник, който не знаеше английски, изглеждаше доста комично, застанал до вратата с притисната до гърдите папка.

„Ще трябва да го сменя“ — рече си наум папата. Беше от ония млади епископи, дето се подмазваха на Игнатио Кварце. Кардиналът действаше прекалено елементарно, пробутваше протезетата си в папските покои още преди да е започнала подготовката за погребението на папата. Но Франческо вече твърдо бе решил да не остави църквата в ръцете на Игнацио Кварце. На литургия стискаше потира така, сякаш извиваше врата на пиле.

Интервюто с Лилиан фон Шнабе от „*Да живее чревоугодничеството*“ се оказа полезно и приятно. Джовани има възможност да говори надълго и нашироко по двете си любими теми: че вкусна и калорична храна може да се приготви и от евтини продукти с обикновени подправки и сосове; и че в тези трудни дни на високи цени е израз на висша благочестивост — да не говорим за християнско съчувствие — да споделиш трапезата си със свой съсед.

Госпожа фон Шнабе веднага схвана посланието в неговите думи.

— Нещо като притчата за „самуните и рибите“, нали, Ваше Светейшество?

— По-скоро проповедите Му не са били предназначени за богатите в Назарет. Някои от неговите чудеса са се основавали на чисто психологически принципи, скъпа моя. Аз изваждам кошничката си с плодове, вие изваждате вашата със спагети и двамата ще си похапнем предоволно и спагети, и плодове. Самото прибавяне вече създава разнообразие. А разнообразието съвсем правилно приравняваме с имането, а не с нямането.

— Така и храненето се подобрява — зажима в знак на съгласие Лилиан.

— *Perfetto*. Виждате колко е просто. Съчетават се два основни принципа: хем по-евтино, хем по-разнообразно.

— Май звучи почти като социализъм, а?

— Когато стомасите са празни, а цените — високи, глупаво е да се лепят етикети. На *стоковата борса* не си падат много-много по отваряне на кошници, предпочитат да ги продават. Може би така трябва, като се има предвид естеството на техния труд. Но аз не отправям призива си към тях. Те се хранят в „Гранд Хотел“. Днес черпи един, утре — друг. И това пак е един вариант на принципа за „самуните и рибата“.

Говориха за различни рецепти, създадени по селски блюда, които папата помнеше още от детството си. Джовани забеляза колко впечатлена бе красивата дама с разкошния глас. Добре се бе подготвил за интервюто: в рецептите му имаше и въглехидрати, и белтъчини, и калории, и желязо и всякакви витамини.

Лилиан напълни половин тейфтер. Тя пишеше със скоростта, с която говореше папата, и само от време-навреме го прекъсваше, за да изясни някоя дума или фраза. Така мина почти един час и тогава тя спря и попита нещо, което Джовани не разбра:

— Кажете нещо за *личните* си предпочитания, Ваше Светейшество. Има ли ограничения или специални изисквания за ястията, които ви се сервират?

— *Che cosa?* Какво искате да кажете?

— Ами нали знаете, хората се познават по това, което ядат.

— Искрено се надявам, че не е така. Вече минах седемдесетте, скъпа моя. Прекаляването с чесън или с маслини... Но такава информация няма да свърши работа за статията ви. Хората на моята възраст съвсем естествено се стремят да регулират собствените си нужди в това отношение.

Лилиан отпусна молива си.

— Нямах това предвид, не исках да се ровя чак в такива подробности. Вие сте такъв прекрасен човек, а мен ме имат за най-добрия експерт по храненето в Америка. Мисълта ми бе за това дали кухнята тук се грижи добре за вас.

„Ааах, — мислено въздъхна Джовани Бомбалини, — *от колко ли години красива жена не е проявявала загриженост за мен? Не мога да си спомня, било е толкова отдавна! Е, имаше разни грозновати монахини и строги медицински сестри. Но толкова привлекателна жена, с такъв разкошен глас...*“

— Ами да, мила моя, тези ужасни доктори наистина настояват да поемам някои храни...

Лилиан се приготви да записва.

Разговаряха още петнайсет минути.

След което на вратата на папския апартамент се почука. Франческо стана от диванчето и се върна на натруфения стол в бяло кадифе с високата облегалка.

На вратата застана доста възбуден кардинал Игнацио Кварце. Сегиз-тогиз попиваше течация си нос с кърпичка, а от гърлото му излизаха застрашителни звуци.

— Съжалявам, че ви прекъсвам, Свети отче — извини се той на италиански като придаде малко непочтително звучене на думата „свети“, — но току-що ми казаха, че Ваше Светейшество е изразил несъгласие с инструкциите ми относно събора на Банкерите на Христа.

— Несъгласие е твърде силно казано. Просто предложих комисията да преразгледа решението. Да заемем Сикстинската капела за два дни в разгара на пролетния туристически сезон ми се струва неоправдано.

— Простете ми това, което ще кажа, но Сикстинската капела е най-почитаната и най-посещаваната от нашите забележителности. Всички по-достойни събори стават в нея.

— Да, и по този начин всяка година лишаваме хиляди хора от възможността да се насладят на красотата ѝ. Не съм сигурен, че в това има някакво достойнство.

— Ние *не сме* Лунапарк, папа Франческо.

От кардиналското гърло продължаваха да излизат странни звуци. Той издуха носа си с аристократична ярост.

— Чудя се понякога, че продаваме какви ли не дрънкулки навсякъде по света — отговори Джовани. — Знаете ли, че на една сергия видях дори броеници?

— *Моля ви*, Ваше Светейшество. Банкерите на Христа очакват да им дадете Сикстинската капела. Ще се решават много важни въпроси.

— Да, скъпи ми кардинале, запознах се с меморандума. Заглавието „Инвестиции за Христос“ е малко пресилено, според мен, но предполагам, че става въпрос за някои данъчни преимущества.

Изведнъж Джовани се сети за Лилиан. Тя учтиво бе затворила бележника си и гореше от нетърпение да си върви. Ах, колко приятно



прекара в нейната компания! И нямаше да допусне Кварце да му развали удоволствието. Той можеше да почака. Обърна се към красивата дама с гальовния глас. На английски, разбира се, защото Кварце много-много не го чаткаше тоя език:

— Какви сме грубияни! Ще ни простите, нали? Възмутеният кардинал с витлата в синусите отново е открил нещо некомпетентно в действията ми.

— В такъв случай трябва да отбележа, че на него не му достига компетентност — отвърна Лилиан, изправи се и пъкна бележника в чантата си. Погледна Джовани право в очите и продължи с нежен глас: — Мисля, че няма да е много уместно, но тъй и тъй не съм католичка, та ще ви го кажа. Вие сте един от най-привлекателните мъже, които съм срещала. Надявам се, че с това не ви обидих.

Спомени отпреди петдесет години нахлуха в главата на Джовани Бомбалини, папа Франческо и наместник на Христос. И всичките бяха хубави. В изцяло свещен смисъл, за което бе благодарен.

— А вие, мила моя, притежавате честност — колкото и погрешно да е впечатлението ви — която е обляна от лъчите на Божията доброта.

— Ако е така, то е защото учител ми бе човек, който много приличаше на вас. Макар че малко хора биха намерили нещо общо.

— Поласкан съм. Този човек... предайте му благословията на един селски свещеник.

Лилиан се усмихна. Запъти се към вратата, където Кварце подсмърчаше, развяваше носна кърпа под зачервения си нос и едва удържаше надигащия се взрив от звуци в гърлото си. Отдръпна се встрани, за да й направи път, като гледаше да не й обръща голямо внимание. Но Лилиан се спря нарочно и той ще-неще я погледна. Тя му намигна и си излезе.

Щом вратата се затвори след нея, папа Франческо зачеса кардинала направо, без милост. Едва сдържа гнева си и се разкрещя на английски:

— Да не съм те чул повече да ми говориш за Сикстинската капела, Игнацио! По-добре да си поговорим за чертежите на къщата ти в Сан Винсенте, а, какво ще кажеш? Я ми обясни какви са тези „мерки за сигурност“! *Сауната* ли имаш предвид?

\* \* \*

Хоукинс плати за две места едно до друго в първа класа на Боинг-747 на авиокомпания „Луфтханза“. Тъй и тъй щеше да му трябва пространство за работа, нямаше смисъл да притеснява друг пътник. А така на свободното място можеше да разположи папката с досиета, та да са му под ръка за бързи справки.

Нарочно избра нощен полет. По това време повечето пътници бяха дипломати, банкери и директори на фирми, свикнали на презокеански полети. Обикновено предпочитаха да летят през нощта, за да могат да се наспят, изобщо не им бе до разговори с непознати. Така никой нямаше да му пречи.

Предстоеше му да направи важен подбор. Щом пристигнеше в Цюрих, трябваше веднага да изпрати предложенията за наемане на работа.

В куфарчето му лежаха подредени личностни характеристики, от които трябваше да подбере хората си. Това бяха последните досиета, които преснима от архива на военното разузнаване. Онези, на които щеше да се падне щастието да бъдат избрани, щяха да сформират неговата бригада, личната му армия, която щеше да има честта да участва в най-необикновената операция в съвременната военна история.

И всеки от тях след операцията щеше да се върне у дома като един от най-богатите хора в своята част на света.

Защото, доколкото бе възможно, те щяха да са от различни места по света. Тъй като задължително условие за наемането им бе да не могат да разкрият нищо за другите след приключване на операцията. По-добре щеше да е да са от различни краища на Земята.

Досиетата в куфарчето на Ястреба бяха на най-изкусните двойни и тройни агенти, за които американската армия бе събрала данни. На всяка от папките имаше една и съща резолюция: „принудително пенсиониран“.

Двойните и тройните агенти не се котираха много. Професионалистите от списъка на Хоукинс от доста време бяха без работа, а за такива хора бездействието е като анатема. Това не само

уронваше престижа им сред международните престъпници, но и се отразяваше зле на стандарта им на живот.

Едва ли някой от тях щеше да устои на предложението да изкара петстотин хиляди долара. Пък и всеки един от тях си заслужаваше тази цена. Бяха най-добрите в своите специалности.

Всичко бе въпрос на подготовка. Обмисляш, *пак* обмисляш... и пак. Всяко действие трябваше да се изпипа от експерт, всяко движение да се разчете с точност до секунда.

И за това бе необходим командир, който да изисква от войниците си идеална точност. Да ги обучи така, че да достигнат върха на възможностите си. Да не е цияция, когато се налага да се достави допълнително оборудване и маскировка. Да съумее да възпроизведе възможно *най-точно условията*, при които ще се осъществи операцията. С една дума, генерал от най-висш ранг. Като него самия. *Мамка му и късмет!*

След като подбере и събере хората си, Мак щеше да разработи основната стратегия. След това щеше да даде на подчинените си възможност да направят предложения и да доизкусурят действията. Добрият командир винаги трябва да се вслушва в мнението на войниците си, но, разбира се, окончателното решение взима само той.

Слабите и силните страни щяха да се проявят по време на тренировките и всички слабости трябваше да се отстранят.

Колкото по-малко бойци, толкова по-добре, но броят им все пак не трябваше да поставя под въпрос успешното изпълнение на мисията. Поради тази причина всеки един от тях щеше да получи точно петстотин хиляди долара. Никакво допълнително възнаграждение, ако бъдат заловени. Поне не такава, каквото би им се искало. Е, *ако* хванат някого, семейството му щеше да получи известно обезщетение. Във всички армии това вече се смяташе за нормално. Войниците действаха по-добре на бойното поле, ако не ги терзаеха съмнения за бъдещето на семействата им. Хитро измислено.

Компания „Шепърд“ щеше да открие банкови сметки на тяхно име преди началото на операция „Нулева зона“, но парите от тях можеха да се теглят само след успешното изпълнение на плана.

Майка му стара! Не професионалист, а суперпрофесионалист беше той! Ако онези идиоти от Пентагона му поверяха цялата американска армия, нямаше да имат никакви проблеми с набирането

на доброволци. Но посерковците в Пентагона изобщо си нямаха понятието какво е устав. Ако един войник възприема устава такъв, какъвто е, и не се опитва да го изопачи или да търси двусмислия, зад които да се прикрие, значи уставът е един път. Непривлекателен, но полезен.

Нямаше време да мисли за посерковци. Вече знаеше разпределението на постове в бригадата. Трябваша му експерти в следните седем специалности: камуфлаж, взривни устройства, упойващи средства, ориентиране в непозната местност, летателна техника, картография и електронни системи.

Седем печени момчета. Вече отся досиетата и се спря на дванайсет души. Знаеше, че още преди да пристигне в Цюрих, ще знае кои седем от тях да търси. Трябваше само още веднъж да прочете справките и характеристиките им. Щеше да се свърже с тях от Цюрих, не от Шато Махенфелд. За да не проследят разговорите.

Дори в Цюрих трябваше да действа предпазливо. Не защото можеше да остави следи, това не бе проблем за него. Трябваше да се пази да не налети на Сам Девъро. Сам щеше да пристигне там няколко часа след него и можеше да се очаква, че ще е паникьосан яко. Полесно щеше да се оправи с него в Махенфелд.

Но пък и не трябваше много-много да се притеснява за това. За Девъро грижата имаха момичетата, а те дотук се справяха прекрасно.

Бре, тяхната верица! Да им се ненадяваш! Трябва да си страхотен късметлия, за да имаш на разположение такъв дамски квартет. Една поговорка гласеше: „Зад всеки велик мъж...“ Да, ама *зад него* имаше не една, а *четири* разкошни женички.

Други като тях не можеше да има! На Сам му излезе късмета, но май не го осъзнаваше. Ще му го каже, като се видят в Махенфелд.

Тоест утре, ако всичко върви по план.

\* \* \*

Девъро крачеше по перона и търсеше вагона си. Това му струваше доста усилия, защото се оригваше непрестанно. Тъпка се сядене по целия път от Тизи-мизи на гъза на географията през Алжир и Рим, та до Цюрих. Мадж го изпрати на летище „Дар ел Бейда“, без да

му разкрие нищо повече от онова, което му каза при срещата им в хотел „Алети“.

Но Сам реши да не се занимава повече с момичетата. Не беше психолог, познавач на женската душа, та да си блъска главата и да се чуди защо правеха всичко това за Ястреба. Други мисли го бяха налегнали.

Четиридесетте милиона долара бяха събрани. Щом се сдоби с пари, Хоукинс можеше да започне играта. Вероятно му оставаше още само до доуточни някои неща, да купи туй-онуй и да наеме личен състав.

Личен състав! *А стига, бе!*

Това копеле наистина ще вземе да отвлече папата!

Майко мила! Светът се е побъркал!

Трябваше да мисли само за едно — как да спре Макензи Хоукинс.

И за още нещо — как да отърве затвора. И да се измъкне от вездесъщата ръка на мафията, от английските лордове, от нацистите и особено от дивите араби, дето искаха да му натикат ония работи в оная работа.

Намери купето си. Съвсем същото като онова, в което пътуваха Рекс Харисън и Маргарет Локууд. Щори на прозореца и черни кадифени калъфи на облегалките. Все още го нямаше ритмичното *потракване* на колелата по железните релси, напомнящо за неизбежното приближаване на ужаса. Големи стъкла на плъзгащите се врати със завеси, иззад които най-неочаквано можеше да надникне нечие зловещо лице.

*Нощен влак*, Ориент експрес — ръка на убиец се прокрадва в мрака и бавно-бавно измъква изпод гънките на палто черен револвер. Влакът потегли.

— Ама че среща! Викам си, *не е за вярване!* Та това е *майорът!* И то къде — в мънинкия стар Цюрих!

Нямаше защо да се чуди. На *Титаничните цици* хем им беше ред, хем им се падаше.

На вратата на купето стоеше Реджайна Самървил Хоукинс Кларк Медисън Грийнбърг. Тя влезе и въздухът в тясното помещение веднага се изпълни с аромат на магнолия. Сам спокойно си седна на мястото до прозореца, учуден от собствения си непукизъм.

— Появи се тъкмо навреме. Да не би случайно да скоча от влака. Ще ти дам един съвет. Ако тръгна да слизам в Люцерн, викай с всичка сила „Изнасилват ме!“

— Какви странни работи говориш. Надявам се, че си спомняш какво стана в хотел „Бевърли хилс“, аз поне никога няма да го забравя.

— Спомените ми са без начало, без среда и без край. Светът се чука в хиляди натрошени огледалца. Самоизтезаваме се в спомена за Содом и Гомор... Я ми кажи сега как *се озова* в Цюрих? Във влака, точно в този влак и точно в този вагон?

— Ами, много просто. Мани снима филм в Женева за „Юнайтед артистс“. Такава порнография е, че май ги изгониха да снимат извън Щатите.

— Едно е Женева, друго — Цюрих. Можеше да измислиш нещо по-добро. Размърдай си фантазията де! Няма да излагаме харема на Хоукинс, нали?

— Как може да си такъв грубиян!? Ама наистина! — Реджайна подпря ръце на кръста, изпъчила срещу него огромните си гърди като две големокалибрени гаубици. — И от какво толкова се оплакваш, а? Ние сме си *вдигнали* задниците от майната си, *зарязали* сме си къщите, *влачим* се по света, а насам, а натам и все трябва *да тичаш, да тичаш, да тичаш...* да провериш всичко още веднъж... и на всичко отгоре да се грижим за теб — и за тялото, и за душата ти — да не би случайно някой да те нарани, всичко да ти е наред... О, Господи, повече от това никой не би могъл да стори! И за какво? *За да ни обиждаш!* Това е то. Гадна, мръсна мъжка неблагодарност!

Застрашителната ѝ поза изведнъж се разпадна и Реджайна се разплака. Отвори чантичката си, извади хартиена салфетка и седна срещу Сам да си бърше очите.

Имаше вид на изгубено, наранено момиченце.

— Е, хайде стига де. Не е честно.

Като повечето мъже, застанали пред плачеща жена, Сам се чувстваше безсилен.

Така хлипаше Реджайна, че огромният ѝ бюст чак подскачаше. Девъро стана и се наведе над нея:

— Хайде, няма нищо. Всичко е наред. Моля те, не плачи.

Между позатихващите вече ридания тя го погледна с благодарност:

— Значи не ме мразиш? Каж ми, че не ме мразиш.

— Как мога да те мразя? Ти си толкова хубава... и сладичка... и за Бога, моля те, престани да плачеш.

Тя долепи лице до неговото, устните и стигнаха точно до ухото му:

— Съжалявам. Но съм изтощена. Напрежението беше ужасно. Денонощно дежурях до телефона, все да гадая къде си и да се тревожа какво става. Наистина ми липсваше.

Палтото ѝ бе като меко, топло одеяло и почти изцяло обгръщаше ръцете му. Тя ги хвана и бавно ги насочи между гънките на плата към още по-меките и по-топли полукълба под копринената блуза.

— Ето, така е по-добре. Сега вече не плачи — не можа да се сети какво друго да каже и за това ѝ го каза нежно.

Шепотът ѝ в ухото му можеше да обърка целия му метаболизъм:

— Спомняш ли си онези прекрасни стари английски филми, в които действието се развиваше точно в такива влакове?

— Разбира се. Рекс Харисън спасява Маргарет Локууд от злия Конрад Вейт...

— Мисля, че можеш да затвориш вратата и да я заключиш. Има и завеси...

Девъро се изправи. Заключи вратата и дръпна перденцата. Обърна се и видя, че Реджайна е съблякла палтото си и го разстила на седалката.

Монотонното *потракване* на колелата под тях сякаш подсказваше, че пътуването ще бъде разтърсващо, особено при този неравноделен ритъм. На прозореца се редуваха картинки от швейцарския пейзаж, тънещи в лек здрач.

— Колко време имаме до Зермат? — поинтересува се той.

— Достатъчно — отвърна му тя с усмивка и започна да разкопчава блузата си. — Не можем да го отменим. Там е последна спирка.

---

[1] Благородството задължава, фр. — Бел.ред. ↑

## ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

В цюрихския хотел „Д’акор“ Хоукинс се регистрира с фалшив паспорт. Купи го във Вашингтон от агент на ЦРУ, който знаеше, че съдебните власти няма да му позволят да напише книга, след като се пенсионира. Човекът му предложи и няколко перуки и миниатюрни фотокамери, но Макензи отказа. Щом се настани в стаята, първата му работа бе да слезе долу във фоайето и да склони шефката на телефонната централа да сключи с него малка сделка: една дребна услуга срещу пари в брой. И тъй като ставаше дума за една доларова стотачка, много бързо се разбраха всички телефонни разговори и телеграми на негово име да минават само през нейното командно табло.

Качи се обратно в стаята и разстла седемте досиета (окончателно утвърдените) върху ниската масичка за кафе. Беше много доволен от избора си. Тези хора бяха най-хитрите и най-опитните *експерти* в своите области. Оставаше само да ги вербува. А Макензи знаеше, че е изключително добър вербовчик.

За четирима знаеше, че може да ги намери по телефона. На трима щеше да изпрати телефонограми.

Естествено, с телефоните работата щеше да е по-сложна, защото вероятно нямаше да намира хората от първо набиране. Но все пак, щеше да се свърже със сигурност с тях, защото знаеше различни стари кодове. Трябваше да позвъни до едно баско рибарско селище на брега на Бискайския залив, после до малко градче на остров Крит. Третият телефон бе в Стокхолм, на него отговаряше сестрата на експерт по шпионажа, който в момента се подвизаваше като духовен глава на Скандинавската баптистка църква. Четвъртият телефонен номер бе в Марсилия, тамошният човек работеше като лоцман на катер-влекач.

А какъв географски размах само! Освен Бискай, Крит, Стокхолм и Марсилия, с които имаше телефонна връзка, три телефонограми щеше да изпрати до Атина, Рим и Бейрут. Така се действа, мамка му! И директор на разузнавателна служба можеше да му завиди!



Макензи съблече якето си и го захвърли на леглото. От джобчето на ризата си извади пура. Сдъвка края ѝ колкото трябваше и я разпали. Беше точно девет и петнайсет. Следобедният влак за Зермат тръгваше в четири и петнайсет.

Седем часа. Не беше ли това добра поличба? Седем часа за наемане на седем бойци от класа.

Взе три досиета, отнесе ги до писалището и ги подреди пред телефона. Най-напред щеше да изпрати телефонограмите.

Точно в четири без двацет Ястребът затвори телефона и с червен химикал сложи отметка върху досието на човека от *Марсилия*. Това бе последният телефонен разговор. Чакаше още само два отговора: на телефонограмите до Атина и Бейрут. От Рим му се обадиха още преди два часа. Тамошният човек беше стоял без работа най-дълго от всички.

Разговорите протекоха гладко. В началото с посредници или с жени се разменяха учтиви, общи, почти абстрактни фрази. Но Макензи винаги употребяваше точните думи, тихо и поверително. Всеки, с когото искаше да се свърже, след това му се обади.

Никой от тях не му създаде спънки. Предложенията си той направи на същия общоразбираем универсален език. Словосъчетанието „*жълта планина*“ бе примамката на вдицата и означаваше най-високото възнаграждение, което някой агент можеше да получи. Точната сума в цифри и авансово плащане срещу залагане на имущество се уточняваха с израза „*ключ номер петстотин*“. „*Гарантирана безопасност*“ означаваше недостъпни банки, които не подлежат на проверка от международни финансови институции. *Факторът „време“* бе между шест и осем седмици в зависимост от „технологичните подобрения, които се налага да бъдат извършени в сложния развоен процес“. И накрая за тежест — собственото му минало на човек, който е правил огромни услуги на правителства от Югоизточна Азия, което се доказваше от няколко банкови сметки в Женева.

Добре бе проучил нещата. Всички до един горяха от желание да си копнат от „*жълтата планина*“.

Хоукинс стана от бюрото и се протегна. Денят се оказа доста напрегнат и още не бе свършил. До двацет минути трябваше да тръгне за железопътната гара. През това време трябваше да се види с

главната телефонистка и да я инструктира какво да казва на онези, които го търсят. Всъщност напътствията бяха прости и ясни: наел е стаята за една седмица, ще се върне в Цюрих след три дни. Който иска да се свърже с него, да го търси тогава или да остави телефонен номер. На Макензи не му се връщаше в Цюрих, но нямаше как — онези двамата от Атина и Бейрут бяха много печени.

Телефонът иззвъня. Беше от Атина.

След шест минути сложи червена отметка и на неговото досие.

Оставаше още един.

Ястребът премести неразопакования си багаж до вратата и подреди наново документите в куфарчето си. Досието на човека от Бейрут остави най-отгоре, за да му е под ръка. Погледна часовника си: до четири оставаха още три минути. Нямаше смисъл да чака повече. Трябваше да тръгва за гарата. Върна се до бюрото и се обади на главната телефонистка, за да ѝ каже, че иска да ѝ даде някои напътствия...

Тя учтиво го прекъсна:

— Разбира се, mein Herr<sup>[1]</sup>. Но не може ли след малко. Точно щях да ви звъня в стаята. Имате международен разговор. С Бейрут.

*Мамка му и късмет!*

\* \* \*

Сам отвори очи. През широките врати на френския прозорец нахлуваше слънце, лек бриз поклащаше завесите от синя коприна. Огледа стаята. Високи тавани, орнаментирани колони в ъглите, навсякъде ламперия от гравирано тъмно дърво — всичко това постепенно оформи в съзнанието му една-единствена дума: chateau<sup>[2]</sup>. Изведнъж всичко му се проясни. Беше в онова място — Шато Махенфелд, някъде на юг от Зермат. Отвъд масивната врата на стаята му имаше широк коридор с персийски килими върху блестящия тъмен паркет и свещници по стените. В другия му край започваше огромна вита стълба. По нея се стигаше до просторен хол с кристални полилеи, който не можеше да се използва за нищо друго, освен за балове. Там, сред безценни антики и ренесансови портрети, бе входът — гигантски двойни дъбови врати, зад които мраморни стълби водеха към алея във

формата на кръг, достатъчно широка, за да събере погребението на председателя на „Дженерал мотърс“.

Какво е *направил* този Хоукинс? И как? Ама, че работа. *Защо?* За какво му е притрябвало това място?

Девъро погледна към спящата Реджайна, тъмнокестенявата ѝ коса се стелеше на вълни върху възглавницата, загорялото ѝ от калифорнийското слънце лице бе наполовина скрито от завивките. Дори да знаеше отговорите на тези въпроси, нямаше да му ги каже. От всичките четири в Харема на Хоукинс тя бе най-хитрата. Какво ли не направи предната вечер, за да го приспи. Отчасти, но само отчасти, това ѝ се удаде. Защото го бе пленила с желязната си воля под нежната външност с дъх на магнолия. Тя бе родена за лидер и, като всички надарени с това качество, изпитваше удоволствие от лидерството си. Добродетелите си — и умствени, и физически — използваше с въображение и с дързост, пък и с доста здраво чувство за хумор. За един миг само можеше да се преобрази от строга моралистка в загубено момиченце в центъра на Атланта. Или от кокетна и предизвикателна сирена — в потайна Мата Хари, нашепваща парола на шофьор с подозрителен вид в сянката на железопътната гара в Зермат.

— *Мак Фелдман цопна по гъз в лютивата салца!*

Ако не го лъжеше паметта, точно с тези думи се обърна Джини към непознатия мъж с черната барета и със златен зъб отпред, чиито котешки очи ровеха нервно из разкопчаната ѝ блуза.

— *Така му се пада!* — отговори и онзи шепнешком. — *Като не гледа къде върви!*

След тези тайнствени думи Джини кимна утвърдително с глава, сграбчи Девъро за ръката и го повлече по една улица.

— Прехвърли куфара си в лявата ръка и подсвирквай с уста. Ще обърне ей там, в алеята, а ние ще го чакаме долу на ъгъла да докара колата.

— Какви са всичките тези идиотщини? Куфара в лявата ръка. Свиркай си...

— Други проверяват дали ни следят.

„Тия май страдат от синдрома «*Ориент експрес*»“, — помисли си Сам, но въпреки това взе куфара в лявата ръка и си заподсвирква.

— *Не това, глупчо!*

— Какво има? Свиркам си някакъв химн...

— Тук му викат „Deutschland Uber Ailes“!<sup>[3]</sup>

Тъкмо подхвана „Вековен рок“, и към Реджайна се приближи друг мъж с шлифер досуц като на Конрад Вейт, че и със същите кадифени ревери.

— *Брадавиците ви са в камиона.*

— *Какви симпатични лунички има на задника си Мак Фелдман*

— отговори тя бързо.

В този миг от тъмната алея изскочи голям черен автомобил и те се качиха в него.

Така започна изнурителното двучасово пътуване. Безкрайни завой и стръмни изкачвания през швейцарските планини и гори. Тук-там клоните на дърветата пропускаха призрачната лунна светлина върху пътя. Накрая стигнаха пред някаква масивна градинска врата. Каква ти врата — направо *крепостна порта*. А зад нея — *ров с вода*.

Истински ров! Пълен с вода. Преминаха по мост от здрави дървени греди и поеха по друг стръмен път. След няколко остри завоя излязоха на широка алея във формата на кръг пред огромна къща, каквато Сам не бе виждал от посещението във Фонтенбло със скаутите от „Куинси Бой“. Но във Фонтенбло нямаше парапети. А тук имаше — високи и каменни, с орнаменти, които напомняха за „*Айвънхоу*“.

Хубаво местенце е това Шато Махенфелд. При това, го видя през нощта. Колебаеше се дали му се иска да го види на светло. Самата мисъл за тази огромна къща го плашеше, особено като се има предвид, че в съзнанието си я свързваше с един тип на име Макензи Хоукинс.

Но какво бе мястото на имението в цялостната схема? За какво бе наето то? Ако онзи идиот Хоукинс смяташе да го използва за команден пункт, защо не е наел Фенуей парк? За поддържането на сградата щяха да са необходими външни хора, а те не винаги са способни да пазят тайна. Питай някой от съда в Нюрнберг и ще разбереш.

Виж, Реджайна нямаше да каже нищо. (Тя, разбира се не бе външен човек, в никакъв случай). И все пак, той се опита да изкопчи нещо от нея. През целия път от Цюрих — е, не непрекъснато — и през половината от нощта в Махенфелд — а може би и по-малко от половината — но тъй или иначе, направи каквото можа, за да разбере онова, което тя знаеше.

Надлъгваха се двамата с неясни фрази, избягвайки категоричните твърдения, за да не би случайно другия да стигне до някакво заключение. Тя си призна — защото вече нямаше как — че с останалите момичета се съгласили да се появяват в определено време и на определени места, за да правят компания на Сам и да го предпазват от изкушения, каквито може да се очакват по време на такова дълго делово пътуване. И за да има до него сигурен човек, който да му предава съобщения. И за да се грижат за него. И всъщност какво лошо има във всичко *това*? По дяволите! Къде щеше да намери толкова грижовни дами, взели така присърце изпълнението на всяко негово желание? Ами кой следеше да не закъснее за среща или за самолет?

А тя знаела ли е каква е целта на това *пътуване*?

О, Господи, не! Не е питала. Другите момичета — също.

Защо не?

Но, *скъпи*! Ястребът им казал да не задават въпроси.

Не са ли си направили... някои изводи? Майка му стара, пътното му разписание не изглеждаше да е на търговец на обувки от Нова Англия.

*Сладуран!* Когато били омъжени за Ястреба — всяка поотделно, разбира се — той винаги се занимавал със свръхсекретни военни работи, за които добре знаели, че не трябва да питат.

Но той сега не е *армията*!

Лошото на *армията* било, че щом някой *хлътнел по нея*, оставал *сгоден за цял живот*.

И така до изнемога.

Тогава му стана ясно. Реджайна не беше някоя тъпа кокошка. Всъщност това се отнасяше и за останалите три. И определено не бяха *портаджийки*. Ако Джини, Лилиан, Мадж или Ан знаеха нещо конкретно, нямаше да се издадат. Ако усетеха, че ги гледа с подозрение, изключваха напълно, сякаш слагаха капаци и излизаше, че всяка от тях е действала самостоятелно, без каквато и да било връзка с останалите. Някоя нямаше да обели дума пред *него*.

Освен лудостта на Хоукинс, имаше и нещо друго — Сам наистина харесваше момичетата. Причините да са на страната на Хоукинс можеше да са и най-идиотските, но всяка от тях притежаваше своя индивидуалност и — Бог да му е на помощ — честност, която му се струваше обнадеждаваща. Ако им разкажеше това, което знае, те

щяха се превърнат в съучастници. На една *конспирация*. Не е необходимо да си адвокат, за да знаеш това.

Но Сам *беше* адвокат и знаеше, че те бяха чисти. Е, не кристално чисти, но от гледна точка на обстоятелствата можеше да се твърди, че всяка е действала, без да знае какво правят другите. Така че нямаше конспирация.

*„Благодаря ви, г-н защитник. Комисията смята, че трябва да си поискате обратно таксата за обучение от факултета по право.“*

Сам се измъкна на пръсти от огромното легло със смешно дантелено покривало отгоре. Долните му гащи лежаха на пода на половината път от леглото до големия френски прозорец, към който се бе запътил. За миг се замисли защо са толкова далеч от леглото. После се сети и споменът го накара да се усмихне.

Но сега беше сутрин, начало на нов ден и всичко щеше да е по-различно. Джини все пак му съобщи нещо важно: Хоукинс трябваше да пристигне в този ден — късно следобед или привечер. Дотогава можеше да се опита да научи повече за Шато Махенфелд. Или по-точно — какви планове кроеше Ястребът и каква роля се отреждаше на имението в тази афера с папа Франческо, наместника на Христос.

Време беше да изгради своята стратегия за противодействие. Хоукинс си го биваше, по това нямаше спор. Но и той — Сам Девъро от бостънското отбрано общество, също не лапаше мухи. Самоувереност! Мак я имаше, имаше я и той.

Докато нахлузваше гащите, се сети с какво ще започне контранастъплението му. Не ясно като бял ден, ами направо заслепяващо! Такова необикновено място — къща, имение, сервизни помещения, нивите наоколо — като Махенфелд трябваше непрекъснато да се снабдява с продукти и с всичко необходимо, за да може да се живее в него. А доставчиците са като външните хора: виждат, чуват и могат да свидетелстват. Склонността на Ястреба към големите мащаби можеше да се окаже най-уязвимата част от плановете му. Нарушаването на снабдителните връзки бе една от основните цели, за които Сам си мислеше. Той дори нямаше представа колко логично разсъждава от военна гледна точка. Може би само с това щеше да реши всичко в своя полза.

Щеше да пусне слухове, по-опасни и по-невероятни от самото имение Махенфелд. Щеше да започне от слугите, после сред

доставчиците, след туй на всеки, който се появи в околността, докато всички избягат надалеч. Тогава ще може да се справи с изолирания и обезкръвен Хоукинс и да... *този шум пък какъв е?*

Изприпка през френския прозорец на малкия балкон, който бе откъм гърба на къщата. От тази страна нямаше алея за паркиране, а градини с пролетни цветя, с чакълени пътечки, ниски оградки и няколко вирчета, облицовани с камък. Отвъд градините се простираха зелени ниви, които се сливаха с още по-зелени гори, а в далечината се виждаха божествените Алпи.

Тази гледка се нарушаваше от продължаващия шум. От начало, заслепен от слънцето, не можа да прецени откъде идва. Премигна няколко пъти и веднага съжали, че го направи, защото можа да види причината за шума.

Една, две, три... пет, шест... осем, девет! Девет *странно* подобрани превозни средства бавно се спускаха по пътя, разделящ имението от нивите, и напредваха бавно на юг към близката гора.

Най-отпред се движеха две дълги черни лимузини, следвани от булдозер и доста големичък багер с вдигната нагоре кофа, а след тях... ама че работа... ами да, не грешеше — и пет мотоциклета!

Не бе необходимо голямо въображение, за да се сети човек за какво става дума. Ястребът щеше да прави маневри. Беше си купил своя *папска моторизирана колона!* И техника, с която да може да променя релефа на местността, така че да отговаря на действителния маршрут, по който ще мине истинската папска моторизирана колона!

Та той още не бе пристигнал в Махенфелд! Как е възможно вече да... ами *това* какво, мамка му да...?!

Побеснял и объркан, Сам се вкопчи в парапета на балкона и заклати неистово глава, без да откъсва очи от невероятната гледка на петдесетина метра от него.

На плочника пред две разтворени врати, които явно водеха към голяма кухня, стоеше едър мъжага с готварска шапка на главата, който правеше отметки в дебело тесте листове. Пред него се издигаше планина от консерви, картонени кутии и кашони, висока поне пет метра!

Снабдителни връзки ли? Ай, сиктир, бе!

Това копеле Хоукинс сякаш бе изкупил Европа. С тази камара можеха да се нахранят половината гладуващи по долината на Ганг!

Кучият му син бе осигурил прехраната на цяла армия поне за двегодишно лагеруване в швейцарските планини.

Лимузини, мотори, булдозери, трактори, храна за целия Чуждестранен легион! Първото действие от стратегията на Сам отиваше по дяволите заради тези шибани девет машини и някакъв скапаняк с готварска шапка на главата.

В обозримото бъдеще просто нямаше да има нужда от доставки, независимо от вида им. Изолацията бе предвидена.

Оставаха значи само външните хора. Десетината души обслужващ персонал, които бяха необходими за поддържане на живота в Махенфелд. Кухнята, градините, нивите (навярно имаше обори и животни в тях) и поне трийсет или четиридесет стаи, които трябваше да се чистят и подреждат, да се бърше праха по мебелите, да се мият коридорите... Ама, разбира се! Дори двайсет души бяха необходими за тази работа!

Ще започне веднага. Например от шофьорите на деветте машини, ще ги убеди да си плюят на петите и да зарежат проклетата техника насред имението, преди да е станало късно. След това ще започне да обработва прислугата група по група. Ще им обясни с най-ужасяващи думи — в случая правните формулировки щяха да свършат най-добра работа — че за тяхно добро е да се разкарат колкото може по-бързо от Махенфелд, преди ливадите около къщата да са почернели от агенти на Интерпол.

Дори да купи всичката храна в Швейцария, Ястребът пак нямаше да се оправи, ако нямаше кой да поддържа имението. А няколко добре подбрани изрази, като „нарушения на международни закони“, „лична отговорност“ и „доживотен затвор“ щяха да подкарат моторите и лимузините навън през портала, далеч от това опасно място.

Сам така се вдълбочи в новата си стратегия, че не забелязваше как долните му гащи непрекъснато се смъкваха надолу и все трябваше да ги придържа с една ръка. Сега обаче се усети, защото се хвана с две ръце за парапета и те паднаха около кокалчетата на краката му. Побърза да възстанови приличния си вид и с известно самодоволство си помисли, че любовните игри с Джини Грийнбърг предната вечер трябва да са били доста весели. Но сега не бе време за приятни спомени, имаше работа да върши. Часовникът му показваше единайсет, не можеше да повярва, че е спал толкова дълго — явно тия



игрички са не само весели, но и изтощителни. Имаше на разположение само пет-шест часа, за да разкара всички от имението. Хората не бяха малко и сигурно щеше да им трябва време, за да съберат личните си вещи. Може би щеше да им е необходим транспорт, което беше малко по-сложно. Но едно трябваше да е сигурно: чупят ли се веднъж от Махенфелд, вече и да не помислят да се върнат. Независимо по какви причини. Трябваше да разберат, че Махенфелд е заплаха за всеки, който остане, така че най-добре е всички да се изпаряват.

*Евакуация!*

Дим да ги няма!

И какво тогава щеше да прави Макензи? Ами, ще си дъвче пурата, нищо друго не му остава!

Всичко беше само въпрос на подготовка и изпълнение.

*Майка му стара!* Подготовка и изпълнение! Започваше да мисли като Ястреба! И увереността му бе също като неговата! А така! Я, по-смело! Без шест-пет! Хващай съдбата за ташаците и...

*Ама, че шибана история!* Най-напред трябваше да се облече. Втурна се в стаята. Джини се размърда, измънка нещо насън и зарови лице още по-дълбоко под завивката. Сам изсули скъсаните гащи и на пръсти изтича до куфара си, който лежеше на едно кресло до облицованата с велур стена.

Куфарът беше празен.

Нищичко нямаше в него.

Огледа се за гардероб.

Имаше четири.

Празни. Ако не се смятаха роклите на Джини. *Ха сега де!*

Без да вдига шум, отиде до вратата и я отвори.

На отсрещния край на коридора седеше онзи тип с черната барета и със златния зъб отпред, котешките му очи този път изучаваха карантиите на Сам. С изненада, която вероятно бе разбираема. За разлика от усмивката.

— Къде са ми дрехите!? — шепнешком попита Девъро, като притвори зад себе си вратата.

— Отидоха за *бране*, майн хер — отвърна черната барета с акцент, придобит в швейцарски кантон, с който някога се е разпореждал Херман Гъоринг.

— Всичките ли?

— Безплатна услуга от Шато Махенфелд. Бяха мръсни.

— Какви са тия щуротии!? — Сам се опитваше да не повишава глас, за да не събуди Джини. — Никой не ме е питал...

— Спяхте непробудно, майн хер — прекъсна го черната барета с усмивка, която трябваше да покаже колко е вътре в нещата. — Бяхте съсипан.

— Хубаво, сега пък съм бесен! Искам си дрехите обратно. Веднага.

— Няма да стане.

— Защо?

— *Бералнята* има почивен ден.

— Какво? Защо тогава си ги занесъл там?

— Нали ви казах, майн хер. Бяха мръсни.

Сам се втренчи в котешките очи в дъното на коридора. Онзи ги бе присвил злобно, стиснатите му устни скриваха златния зъб. Сам се прибра в стаята и затвори вратата. Трябваше да измисли нещо. И то бързо. Както казваше Мак, най-напред да прецени вариантите. И да се измъкне.

Нямаше слава на побойник, но и не се страхуваше от тупаници. Имаше снажно телосложение и въпреки онова, което Лилиан му каза в Берлин, се чувстваше в добра форма. Въпреки всичко обаче черната барета в коридора можеше да му съдере задника от бой. А пък и не вървеше да избяга гол по стълбите.

Значи първият вариант отпада.

Оставаше прозорецът, по-точно — малкият балкон пред френския прозорец. Грабна гащите си от пода, намъкна ги и стисна здраво с ръка скъсания ластик. Промъкна се тихо на балкона. Стаята беше на третия етаж, но точно под нейния балкон имаше друг. С чаршафи или пердета, навързани на въже, щеше да успее, при това без големи рискове.

Значи вариант две беше приложим.

Влезе обратно в стаята и заоглежда пердетата. Както обичаше да казва майка му в Куинси, пролетни пердета. От тънка коприна, която не бе от най-здравите. Вариант две май отиваше на кино. Ами чаршафите? Тръгна към леглото, без да обръща внимание на прелестите на спящата Реджайна, която съвсем се бе отвила. Ако увие

чаршафите с пердета, можеше да се получи издръжлива комбинация. Вариант две пак се появи на хоризонта.

Бойно облекло?

Е, това щеше да го озори. Нямахме под ръка нищо, освен рокли.

Така че, дори вариант две да успееше, трябваше да обмисли вариант три и четири. И като ги обмисли, го присви стомахът. Да тръгне из Махенфелд по долни гащи, които постоянно се смъкват, или да се намъкне в някоя от роклите на Джини с надеждата, че ципът ще издържи.

Едва ли някой щеше да погледне сериозно на мъж по скъсани долни гащи или в парижки тоалет, хукнал да вдига тревога. Може да се появят в допълнение варианти пет и шест: да го затворят или да го изнасят.

*Има си хас!*

Трябваше да разсъждава трезво, да се вземе в ръце и да започне да мисли здраво. Бавно. Не можеше да допусне такава дребна подробност, като някакви си дрехи, да попречат на евакуацията. Какво щеше да направи Ястребът на негово място? Използваше един шибан термин, ама какъв беше?

А, да — *сили за поддръжка!* Точно така.

Сам пак се втурна на балкона. Онзи идиот с готварската шапка продължаваше да брои кашоните и консервите и да ги отмята в списъка. Май с това щеше да се занимава цяла седмица.

— *Пссст! Пссст!* — надвеси се Девъро над парапета и за малко да забрави да си придържа скъсаните гащи. — Ей, ти! — подвижна шепнешком.

Леко стреснат, мъжът извъртя нагоре глава, но щом го зърна, се усмихна приветливо.

— *Bonjour, monsieur! Ca va?*<sup>[4]</sup> — отвърна той.

— Шшшт! — Сам изшътка с пръст пред устните си и му махна да се приближи.

Готвачът тръгна към балкона с листовете в ръка и дори по пътя си отбеляза още нещо.

— *Oui, monsieur?*<sup>[5]</sup>

— Държат ме затворен! — прошепна Девъро с тържествена тревога в очите и с доста авторитет в гласа. — Взеха ми дрехите. Трябват ми *дрехи*. А като сляза долу, искам да събереш в кухнята

всички, които работят тук. Имам да ви казвам нещо много важно. Аз съм адвокат. *Avocat*.

Онзи само поклати глава:

— *Je ne comprends pas, monsieur. Désirez vous le petit déjeuner?*<sup>[6]</sup>

— Кой? Не, бе. Искам дрехи. Виждаш ли? Всичко, което имам, са тези шорти — Сам опъна напред гащите, така че да се покажат между перилата. — Трябват ми панталони, *пан-та-ло-ни!* Веднага. Моля те!

Онзи го загледа с подозрение. А може би дори с погнуса и омраза.

— *Vos sous-vêtements sont très jolis*<sup>[7]</sup> — пак поклати той глава и си тръгна при кашоните и консервите.

— Чакай! Чакай малко, бе!

— Главният готвач е французин, майн хер, но не *чак* дотолкова французин.

Този глас дойде отдолу, от балкона под неговия. Беше на огромен, плешив мъж с рамене като трикрилен гардероб.

— Мисли, че му правите непристойни намеци. Мога да ви уверя, че не е такъв човек.

— *A tu* кой си?

— Името ми е без значение. Напускам имението в момента, в който пристигне новият господар на Махенфелд. Дотогава всяко негово нареждане е закон за мен. За дрехите ви не ми е казано нищо.

Ах, как му се искаше на Девъро да си пусне гащите да паднат и да повтори онова, което Хоукинс направи на покрива на дипломатическата мисия в Пекин! Но се сдържа. Онзи на долния балкон беше доста якичък. А изобилието от мускули обикновено компенсира липсата на чувство за хумор. И вместо това Сам се наведе над парапета и конспиративно му пошепна:

— Хайл Хитлер, бе лайнар!

Лайнарът веднага опъна напред ръка и удари токове:

— *Jawohl! Sieg heil!*

— Да ти го начукам в ушичките! — Сам се обърна и си влезе в стаята. Толкова беше побеснял, че изрита смъкналите се гащи някъде настрани. Погледна ги отдалеч и нещо му се видя подозрително. Не изглеждаха като скъсани.

Наведе се и ги вдигна от пода.

А така! *Игрички ли?*

Ластикът бе прерязан на три места! Личеше си много добре, че не е скъсан, а *срязан*. При разкъсване има раздърпани нишки и разпран плат. Някой беше срязал ластика на проклетите гащи с остър предмет. Умишлено. За да му върже ръцете. По-най простия възможен начин!

\* \* \*

— Господи! Какъв е този шум? — Реджайна Грийнбърг се запрозява и срамежливо придърпа завивката върху огромните си гърди.

— Ще ти кажа аз какъв е този шум, кучко проклета! — рече Девъро със спотаен гняв. — Ще ти разгоня фамилията!

— Какво има, сладурчо?

— Не ми сладуркай, южняшка крава такава! Сега не мога да изляза от тук!

Джини се протегна и спокойно занарежда:

— Знаеш ли, веднъж Мак ми каза нещо, което цял живот ми е било от полза. Като западат около тебе снаряди, вика ми, и положението изглежда трагично — а да знаеш, изпадала съм в много тежки ситуации, наистина — мисли си за добрите неща, които си направила, вика ми, на кого си помогнала, на кого си доставила радост. Не мисли за грешките и за тъжните неща, това само те подтиска още повече. А потиснатото съзнание не може да се възползва от обстоятелствата и да те измъкне от ада. Всичко е въпрос на психическа нагласа.

— И какво общо имат тези глупости с факта, че съм оставен без дрехи?

— Почти нищо, предполагам. Просто ми се стори, че си подтиснат. И не е хубаво да се изправиш пред Ястреба в такъв вид.

Сам понечи да ѝ тегли една дълга майна. Но забеляза искреността в очите ѝ и промени намерението си:

— Чакай, чакай. Да се изправя пред Ястреба, викаш. Да не би да искаш да се опълча срещу него? Да го *спра*?

— Това си решаваш ти, Сам. Аз искам само всички да са добре.

— Ще ми помогнеш ли?

Джини помисли малко и отговори твърдо:

— Не, няма да го направя. Не по начина, който ти искаш. Твърде много съм задължена на Макензи.

— Жено проста! — избухна Девъро. — Ти имаш ли *представа* с какво се е захванал този кретен?

Госпожа Хоукинс номер едно го погледна така невинно, та чак му идеше да се разплаче:

— Един лейтенант не задава въпроси на генерала, нали така, майоре? От него не се очаква да разбере тънкостите на командването...

— Тогава за какво говорим?

— Ти си умно момче. Ястребът нямаше да те издигне толкова, ако не ти сечеше пипето. Единственото, което искам, е да има кой да му даде най-добър съвет. Така че да може да свърши по най-добрия начин онова, което иска да направи. Ох, как ми се спи... — и Джини се сгуши под завивката.

А Девъро забеляза нещо на нощното шкафче до главата ѝ.  
Ножици.

---

[1] Господине, нем. — Бел.ред. ↑

[2] Замък, фр. — Бел.ред. ↑

[3] Нацистският химн — Бел.ред. ↑

[4] Добър ден, господине! Как сте?, фр. — Бел.ред. ↑

[5] Да, господине?, фр. — Бел.ред. ↑

[6] Не разбирам, господине. Искате ли закуска?, фр. — Бел.ред. ↑

[7] Вашето бельо е много хубаво, фр. — Бел.ред. ↑

## ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

— Съжалявам за тая история с дрехите — рече Ястребът в просторната гостна, докато Сам пристягаше шнура от перде, с който бе препасал около кръста копринена кувертюра. — Ще кажеш, че за пералнята трябва да има повече от един ключ, нали? Да, ама на такива места нямат вяра никому, сигурно защото често си патят от непочтени гости.

— Хайде стига по тоя въпрос — измърмори Девъро и реши за по-сигурно да стегне още един възел, защото проклетият плат все се изплъзваше изпод шнура. — Перачката *ще дойде* утре заран, надявам се.

— Сигурно. Тя е една от малкото тук, които се прибират да нощуват у дома. В селото. Това няма да продължи така. Всъщност ще настъпят доста промени.

— Ако ме зарадваш с *една-единствена* промяна, готов съм дори да вечерям с Азав-Варак.

— Стига, приятелю, мислиш само за едно. Я да говорим за нещо друго. Сигурен ли си, че не искаш да ти услужа с риза и панталони? Ей сега ще изтичам догоре... — Хоукинс простря ръка покрай цяла редица натруфени кресла по посока на коридора.

— *Не!* От тебе нищо не искам!... Всъщност, оттеглям си думите. Искам само едно: да зарежеш тая идиотска работа и да ме пуснеш да си вървя у дома!

Макензи отхапа сдъвкания край на пурата си и го изплю на пода между краката на едни рицарски доспехи.

— *Ще си отидеш* у дома, обещавам ти. Веднага, щом централизираш капиталите на компанията и направиш няколко превода по сметки, които могат да бъдат замразени при определени условия. Свършиш ли тая работа, сам ще те закарам до летището. Честна генералска.

— Глупости на търкалета! Имаш ли представа какво искаш от мен? Не говорим за кълцана карантия, а за четиридесет милиона долара. Това означава да си подпиша сам доживотната присъда!

Веднага ще ме вкарат в списъците на Интерпол и във всяко полицейско управление в цивилизования свят ще се любуват на снимката ми, закачена на видно място! Сложат ли името си под трансфер за *четиридесет милиона*, значи да се простя с адвокатската професия. Веднага ще се разчуе.

— Няма такова нещо и ти го знаеш добре. В швейцарските банки умеят да пазят тайна.

Девъро се огледа да не би някой наблизко да го чуе.

— И така да е, все някой ще оплеска работата, щом... бъде направен онзи опит да се хване... онзи човек в Рим! И с това ще се свърши! Ще бъде само опит! И без това си се оплел здравата. След оная история в Китай сигурно следят отблизо с кого се срещаш и името ми ще излезе наяве заедно с шибаните *четиридесет милиона* в Цюрих и... *майната му* на всичко!

— По-спокойно, момко, я не се спичай! Това вече е зад гърба ни. Твоята работа свърши. Или по-точно ще свърши, щом се погрижиш за парите. Измиваш си ръцете и излизаш *по-чист* и от пресен сняг.

— Не е вярно — Девъро чак се задави от шепота си и придърпа нагоре кувертюрата. — *Казах ти вече: сбарат ли те, и аз съм в кюпа!*

— За какво? Да речем, че стане така, както казваш — което е малко вероятно — в какво ще те обвинят? Че си помагал във валутните операции на ветеран от армията, който ти е казал, че събира пари в подкрепа на организация, посветила се на разпространяването на религиозно братство? Едно въпросче, господин адвокат, може ли? Ще признаете ли под клетва, че сте извършил закононарушение?

— Абе ти съвсем си *откачил!* — прекъсна го Сам, направи крачка напред и оплете крака в кувертюрата. — Нали ми каза?! Че ще отвличаш... — изведнъж млъкна и продължи с жестове да показва кръст и нещо, което мята на рамо.

— Ех, *мама му стара*, момко, учен човек си, пък не разбираш, че има *клетва* и *клетва*. Пък и говорим за нещо, което я стане, я не. Ама по-възможно е изобщо да не стане.

Сам затвори за миг очи, вече знаеше какво е да си мъченик. И продължи да шепне, възбудено, но не истерично:

— Да, ама нали аз излязох с шибания ти куфар в ръка от архива на военното разузнаване?



— Това са военни работи — успокой го Макензи. А никой от нас не се е занимавал с армията. Други въпроси?

Девъро се умисли.

— Ами какво ще кажеш за парите. Няма един легален банков превод.

— Това е субективно тълкувание — отвърна Хоукинс и дори поклати глава в знак на потвърждение. — Никой не е излъган, никого не сме насилвали. Няма кражба, няма заговор. Всичките пари са дадени доброволно. А ако методите *изглеждат* необикновени, всеки отделен инвеститор е в правото си да мисли така, стига да не пречи на останалите. Има и още нещо. Ти сам ми каза, че основното задължение на адвоката е да служи на своя клиент, а не на някакви морални дилеми.

— Аз ли съм го казал?

— А не — баба ми.

— Не звучи лошо...

— Даже никак. Истинско умотворение. Златни уста имаш, момко.

Сам се вгледа в Ястреба, искаше да разбере какво се крие зад това лукавство. Но лукавство нямаше, Хоукинс говореше съвсем сериозно. И щом бе настъпил момент за откровения, Сам реши също да е откровен.

— Слушай какво ще ти кажа. Да предположим, че извършиш тази... тази лудост — да, това е точната дума. Отвлечаш папата и се скатаваш на завет. Дори само за няколко дни. Знаеш ли какво може да стане? Какво можеш да предизвикаш?

— Разбира се. Четиристотин милиона зелени гущерчета ще излязат от джобовете на четиристотин милиона балами и ще допълзят при мен. С това не искам да обидя никого.

— Ама че си бунак! Светът ще се побърка! На *обвиненията* за похищението ще има *контраобвинения*! Правителства ще си разменят *ноти и обиди*. Президенти и министър-председатели ще загреят телефоните. И накрая някой малоумник ще вземе да извади от черната кутия тайния код за ядрено нападение, щото му писнало да слуша глупостите на друг малоумник. И ето ти, Мак, Трета световна война!

— *Мама му стара*, копеле, досега все за това ли си мислил?

— Абе щеше ми се да не мисля какво може да стане.

Хоукинс захвърли пурата в камината и разпери ръце, в очите му се четеше разочарование.

— Ех, момко, хич не си наясно по тия въпроси. Войната вече не е каквато беше. Няма я тръпката. Няма фанфари и барабани, няма мъже, готови за подвизи, няма я омразата към врага в лицето на други мъже. Всичко това е безвъзвратно отминало. Сега има само бутони и премигващи като зайци политици. Размахват ръце, но и това не помага да ги разбереш какво искат да кажат. Мразя войната. Не съм и предполагал, че мога да кажа такова нещо, но ето — казвам го и го осъзнавам. Няма да позволя да започне война.

Девъро гледаше Макензи право в очите.

— Защо да ти вярвам? Всичко, което правиш, говори точно за обратното. Защо ли пък войната ще те спре?

— Защото, млади момко — промълви Ястребът, без дори да мигне от втрещения му поглед, — току-що ти казах истината.

— Добре. Но да предположим, че предизвикаш война, без да искаш?

— Ааа, по-спокойно, мой човек, къде ме търсиш, а! — Макензи направи няколко крачки от камината до втори комплект от рицарски доспехи, изправен от дясната ѝ страна до стената. Забралото на шлема беше вдигнато и той го хлопна с трясък надолу. — Дадох почти четиридесет години от живота си на шибаната армия, за да ме прекарат накрая някакви канцеларски дрисльовци! Приказвай си ги тия колкото искаш! За себе си не съжалявам, защото зная какво правя и нося отговорност за това. Но не ме карай да отговарям и за глупостта на *другите*! Няма да стане!

Е, свърши се с откровенията, помисли си Девъро. И те, като вариантите едно, две, три и четири от тази сутрин, отидоха на кино. Този път — след изблик на самооправдание. Явно трябваше да се търси друг начин. Сам вярваше, че все ще се открие друга възможност. Ястребът имаше още много работа, преди светият отец да благослови еделвайса в Махенфелд. А вариант седем — след като пет и шест се разминаха — вече се оформяше в главата му. Засега трябваше само да успокои Макензи и в никакъв случай да не изгуби доверието му. Пък и беше прав. От юридическа гледна точка.

Сам наистина беше чист. Пред закона. Иначе бе затънал в лайната до гуша. Но откъм доказателствената страна съвсем не бе

лесна плячка за следователите.

— Добре, Мак, няма да споря с теб. Прекараха те наистина, признавам го. И ти вярвам. Че мразиш войната. Може би това е напълно достатъчно. Не знам вече. Личното ми желание е да си отида у дома в Куинси и ако прочета името ти във вестниците, ще си спомня думите, казани от доблестния войник в тази стая.

— Е това е приказка, момко! Чак ме просълзи.

— Щом казваш, че няма нищо опасно, ще свърша това, което искаш. У теб ли са документите за банката?

— Не искаш ли да разбереш сумата, която съм заделил за твоето участие в операцията? Ама че хубава дума — „заделил“, нали съм президент на корпорация, няма да се излагаме с разни селски изрази, я.

— Впечатлен съм. Каква е вноската?

— Кое?

— Заделената сума, бе. Уж си финансов магнат, пък...

— Хитро копеле си ти — прекъсна го Ястребът. — Какво ще кажеш за половин милион, а?

Какво да каже Сам, като онемя. Видя ръката си, която трепереше от почуда, гледаше я и не можеше да повярва, че е негова. Неговата си беше, защото за проверка реши да размърда пръстите си и те помръднаха.

Половин милион долара.

Какво толкова имаше да му мисли? Ненормална работа, като всичко останало. Включително фактът, че не можеха да го обвинят в нарушение на законите.

Сега бе моментът да поиграе на „Монопол“. Я да купим тая уличка и онова паркче.

*Стоп.* Отиваш в затвора.

Защо да се тревожи?

Полза никаква.

— Това е разумен... хонорар — рече той.

— Само това ли ще *кажеш*? С парите, дето съм ти внесъл в банка в Ню Йорк, ще можеш да наемеш на работа оня евреин — как му беше името — и ще ти е благодарен за това — Макензи явно остана разочарован. Май очакваше Девъро пак да вдигне олелия до бога.

— Ще падна от щастие, чак като видя сумата вписана в банковата ми сметка в Бостън и чуя майка ми да се оплаква от

обслужването в Копли Плаза.<sup>[1]</sup> Разбра ли?

— Знаеш ли — промърмори Хоукинс, опитвайки се да избегне погледа му, — малко си странен.

— И малко съм... — Девъро не довърши. Нямаше смисъл.

От коридора долетя отчетливо и равномерно потракване на високи дамски токчета. През сводестия вход на гостната влезе Реджайна Грийнбърг. Беше в бежов костюм с панталон, закопчаното сако покриваше изцяло титаничните ѝ цици. Изглеждаше съвсем делова. Хвърли бегла усмивка на Сам и се обърна към Хоукинс:

— Разговарях с персонала. Пет души ще останат. Трима няма да могат. Налагало им се да живеят в селото, а аз им обясних, че това е неприемливо.

— Надявам се, че не са се обидили. Джини се разсмя свойски:

— Едва ли. Разговарях поотделно с всеки, а на тримата платих за два месеца напред.

— Останалите схванаха ли условията? — Макензи бръкна в джоба на ризата си за нова пура.

— Напълно. Особено след като им съобщих размера на премиите — отвърна Джини. — Най-малко три месеца няма да мърдат от тук. Роднините им ще казват, че са се хванали на сезонна работа във Франция. Няма да досаждат с въпроси.

— Досуц като на служба отвъд океана — коментира Ястребът и поклати глава. — Но заплащането е къде-къде по-добро, отколкото на военния, при това няма ни оръжие, ни стрелба, ни Господи помилуй.

— Данните им също са в твоя полза — продължи Джини. — Само двама от тях са женени. И доколкото разбрах, не са очаровани от това. Така че, нито ще липсват на съпругите си, нито ще тъжат за тях.

— Ще ни трябват и няколко жени — отбеляза Макензи. — Ще огледам наоколо за удобно място за палатките, разбира се по-далеч от маневрите. А юридическият ни съветник ще отиде до Цюрих да се погрижи за някои финансови въпроси. Как мислиш, Сам, колко време ще отнеме тая работа?

Девъро се стресна, трябваше му време да осмисли какво го питат. Направо бе поразен от властта, която Ястребът имаше върху Джини. Доколкото си спомняше, разводът им е бил преди повече от двайсет години, а тя му докладваше като ученичка на поправителен изпит.

— Не те чух какво каза — измънка Девъро, за да спечели време и да помисли.

— Колко, викам, ще се бавиш в Цюрих?

— Ден, ден и половина, ако няма засечки, разбира се. Всичко ще зависи от разплащането по сметките. Мисля, че преводите са кодирани през Женева, но може и да се лъжа.

— Възможно ли е „засечките“ да се отстранят, ако бутнем някой и друг долар?

— Вероятно. В случая добра работа може да свърши един отказ от получаване на лихви. Периодът от време е малък, но сумите са тлъсти. Банките ще получат няколко хиляди, и то на хартия, не в брой. И това може да накара писарите да си размърдат задниците.

— Евалла, синко, така те искам. С такъв спец като теб мога само да се гордея!

— Елементарно счетоводство. Съдебните процеси с банките са много полезни за всеки адвокат. Тия мошеници — банкерите де — се лъжат помежду си, лъжат и другите по хиляди начини още от времето, когато е била направена първата търговска размяна. Добрият адвокат просто подбира лъжите, за които знае, че ще му свършат работа в даден случай.

— Чуваш ли го, Джини? Това момче е истинско съкровище!

— Страхотен си, Сам. Признавам. Между впрочем, Мак, щом като майорът е толкова оправен, може ли да отида в Цюрих с него — за компания?

— Жестока идея! Как не се сетих пък аз?

— И аз това се чудя — промърмори Девъро. — Направо ще ме просълзите.

\* \* \*

От всички краища на света започнаха да пристигат бойците на Ястреба. На гарата в Зермат ги посрещаше шофьорът с баретата, златния зъб и котешките очи, чието име бе Рудолф. През тези два дни на въпросния Рудолф направо му се взе здравето.

Пръв пристигна човекът от Крит. Без проблеми. Което ще рече, че успя да мине митниците без спънки (но с фалшив паспорт) въпреки

строгия контрол на летищата и чак на гарата в Зермат започнаха бедите му. Защото Рудолф отказваше да го признае за този, за когото се представяше, въпреки отличителните белези по дрехите и не искаше да го качи в италианското си такси.

По неизвестни причини в нито един от докладите на военното разузнаване за него не бе упоменато, че е чернокож. Но това си бе факт. Човекът от Крит беше висококвалифициран инженер-летец, симпатизиращ на Съветите дотолкова, доколкото му плащаха, двоен агент с докторска научна степен и съвсем черна кожа. Макензи три доста сол на главата на Рудолф, който му се обади по телефона от Зермат, и накрая тъпа нарът му с тъпанар пусна *наемника* да се качи отзад в колата.

Момчетата от Марсилия и Стокхолм пристигнаха заедно от Париж, след като предната вечер се засекали в „Ле Калавадос“ на булевард „Жорж Пети“ и си припомниха старото приятелство от времето, когато и двамата крънкаха мангизи едновременно и от съюзниците, и от Оста. Много се зарадваха, като разбраха, че са се запътили към една и съща „жълта планина“ в Зермат. С тях Рудолф нямаше проблеми, защото те го откриха, преди той да ги е забелязал, и дори го посъмряха, че не се е прикрил добре.

Човекът от Бейрут не пристигна с влака от Цюрих, ами с наета линейка. Имаше си основателни причини за това, свързани с няколко опита на полицията в Цюрих да го хване в миналото за контрабанда. Ето защо той пристигна със самолет в Женева. Там нае автомобил на името на известен богаташ-травестит, остави колата в Лозана и се свърза с болницата „Две дечица“ в Монтрьо. Представи се за сърдечно болен, който искал да прекара последните си дни в Зермат, и нае линейка да го откара до там. Всички тези предпазни мерки бяха изчислени във времето така, че да може да пристигне в Зермат заедно с влака от Цюрих. И всичко щеше да мине гладко, ако не бе Рудолф. За зла участ Рудолф спуска гума на планинския път недалеч от Махенфелд и в бързината да навакса закъснението и да стигне навреме до гарата направи лека катастрофа на паркинга. Удари се в линейката.

От задната врата на белия автомобил изскочи крайно нервиран тежко болен, който започна да му крещи какъв е идиот, кретен и баламурник. В негово лице Рудолф трудно можеше да познае този, за когото всъщност бе пратен в Зермат.

Той обаче не се впечатляваше вече чак толкова. От известно време подозираше, че новият господар на Махенфелд не е съвсем с всичкия си. Както и гостите, които посрещаше на гарата.

А прекрасният обект на неспокойните му сънища — сладката едрогърдеста фройлайн, замина нанякъде. И нещата в имението вече не бяха същите.

Посрещането на човека от Рим мина направо блестящо. По влака му бяха затрили някъде багажа. Суетнята около откриването на трите куфара и дългият разговор на Рудолф по телефона с Махенфелд съвсем изнервиха деликатния римлянин. Затова Рудолф се смили и му разреши да пътува на предната седалка.

Юначагата от Бискайския залив прекали с предпазните мерки. След като показва тайния знак за самоличност (чифт бели ръкавици с избродирани черни рози на тях), той се извини, че трябва да посети мъжката тоалетна. И се измъкна от там през прозореца. Мина половин час и нетърпението на Рудолф прерасна в любопитство. Любопитството пък бързо премина в паника, щом видя, че тоалетната е празна. Опита се да не привлича много вниманието, докато проверяваше чакалнята и багажното отделение. Бискаецът го следеше през цялото време отдалеч. И чак когато от съседната телефонна будка дочу, че Рудолф е решил да вдигне Махенфелд под тревога, се увери, че този е човекът, който трябва да го посрещне.

Бискаецът пътува на задната седалка, а Рудолф не обели дума през целия път до Махенфелд.

Последен пристигна наемникът от Атина. Бискаецът беше подозрителен, ама този направо страдаше от мания за преследване. Като за начало дръпна аварийната спирачка на влака и го принуди да спре малко преди гарата, точно пред товарния кантон. Докато кондуктори и техници търчаха насам-натам из вагоните, за да разберат какво е станало, той скочи от влака и през коловозите незабелязано се промъкна до перона на гарата и там се скри зад една колона. Веднага забеляза Рудолф, но не му се обади.

Накрая влакът влезе в гарата. Рудолф напрегнато се взираше във всеки от слизащите пътници, атинянинът забеляза колко е притеснен. Когато на перона не остана никой, освен един-двама железничари, той се приближи към Рудолф изотзад и го потупа по рамото. Показа веднага знака за разпознаване и с жест му каза да го последва.

След което атинянинът изтича до края на перона, скочи долу на релсите и хукна към товарния парк. Бързо взе голяма преднина на Рудолф и започна да си играе с него на „Фигаро — тук, Фигаро — там“ между вагоните.

Накрая неуморимият наемник забеляза, че Рудолф е на ръба на пълното отчаяние и прекрати гоненицата. Опита се да успокои шофьора, докато заедно вървяха към таксито.

\* \* \*

Макензи Хоукинс наблюдаваше колата, която пъплеше по пътя към Махенфелд и сам се похвали за високия си професионализъм. Само седемдесет и два часа след първия телефонен разговор от стаята на хотел „Д’Акор“ всичките му бойци бяха налице в казармата.

*Мамицата му на папата!*

\* \* \*

Опирайки се на неписаното правило, че подкупът може да те отведе далеч напред в bankerството, Сам си свърши много бързо работата в Цюрих, по-точно в „Щаатс банк“, където събра в една сметка целия капитал на компания „Шепърд“. Можеше дори да се върне в Зермат с ранния следобеден влак. Реджайна Грийнбърг пък се беше запиляла из магазините, затова ѝ остави бележка в хотел „Д’Акор“: „*На боулинг съм. Ще се прибера късно*“.

Искаше във влака да е сам, за да може да помисли добре. Вариант седми придобиваше все по-ясни очертания с всеки изминал час. Най-вече заради книгата, които му тикна в ръцете изпотеният от напрежение банков попечител, станал значително по-богат след срещата си със Сам.

Документите бяха четиринайсет. Четири от тях удостоверяваха превеждането на парите от Женева, Каймановите острови, Берлин и Алжир, като се изключваха лихвите (ясно защо); в друг формуляр се описваха общите авоари на компания „Шепърд“, тайните кодове за достъп до тях и номера на банковата сметка; имаше и документ за



банкова сметка на името на семейство Девъро (Сам не обясни нищо на чиновника, а и той подмина този въпрос, сякаш такава сметка не съществуваше); и осем отделни документа, предвиждащи осем различни попечители на сметките, отбелязани в тях.

Сумата в едната бе по-голяма, а парите бяха разпределени по равно в четири отделни депозита; явно бяха предназначени за четирима души. Девъро лесно се досети кои са те: бившите госпожи Хоукинс Едно, Две, Три и Четири.

Оставаха още седем депозита с еднакви суми.

Седем.

*Бойците* на Ястреба.

Макензи бе наел седем мъже да отвлекат папата. (Сам не можеше да допусне, че сред тях има жени; четирите му бивши съпруги бяха способни на всичко, за което се изискваха женски умения.) Тези седмината щяха да са неговите... как им викаше той?... а, да — подофицери. Макензи даде да се разбере, че ги очаква много скоро да пристигнат в Махенфелд.

— Какво имаш предвид, като казваш „подофицери“? — попита го тогава Девъро.

— Войската, синко, войската! — отговори му Ястребът с блеснали от възторг очи.

— Какво ще рече „много скоро“?

— В първа степен на бойна готовност сме. Това, момко, означава, че всички постове са попълнени, чакаме само хората да се появят.

— До няколко дни, така ли?

— Не се знае, може и по-рано. Всичко зависи от контрамерките на врага. Войниците ни ще трябва да прекосят вражеската територия, за да стигнат до базовия лагер.

— Гъза да си съдера, не мога да включа какви ги дрънкаш.

— И без това тия работи не те засягат. Твоята работа е да оправиш финансите в Цюрих. Преди първия инструктаж на бойната група искам подофицерите ми да разберат как командният център се е погрижил за техните интереси. Това ще им даде стимул, ще ги сплоти; това винаги е било грижа на началството.

Това бе другата причина Сам да размишлява все по-усилено върху Вариант седми. „Оправи финансите... преди първия

инструктаж... командният център се е погрижил за техните интереси.“ \_

Това означаваше, че Ястребът е наел хората си, без да им каже какво точно ще се иска от тях. От военна гледна точка в това нямаше нищо необичайно, но като се имат предвид ресурсите на бъдещия враг, а именно — целия свят, няколко добре формулирани фрази, като: „*Ама вие знаете ли, че този маниак иска да отвлече папата?*“, или „*Имате си работа с освидетелстван луд*“, или „*Тоя нещастник взе, че отнесе ташаците на един паметник в Китай*“... и други от този род можеха много лесно да разколебаят наемниците и да ги накарат да търсят друго поле за изява.

Трябваше да се действа навреме. И да се уцели психологическия момент. Ако правилно бе разбрал, Хоукинс възнамеряваше да удари подофицерите си от две страни: с подробно, стратегически издържано описание на отвлечането и достоверните документи от „Щаатс банк“ в Цюрих, които гарантираха на всеки от тях голямо състояние, *независимо от изхода на операцията!* Трудно можеше да се противодейства на тази тактика, но нали именно за това бе Вариант седми.

Сам щеше първи да се докопа до подофицерите. Ще извади тежката артилерия на съмнението и ще се опита да ги убеди колко откачен е Ястребът. За криминалните типове нямаше нищо по-страшно от това шефовете им да са неуравновесени. Неуравновесеността означава неспособност за правилно преценяване на обстоятелствата, независимо от това колко добре се прикрива. Липсата на правилна преценка можеше да доведе до десетарка, дваисетарка или доживотна присъда, а в този конкретен случай най-вероятно — въже и чувал на главата.

Дори в Европа престъпните елементи трябва да са чули за побъркания генерал, когото изгониха от Китай. Не беше чак толкова отдавна. И като свърши с всичко това, Сам щеше да извади силния си коз.

Силен ли? Най-силният беше този коз. Направо смазващ.

Защото така, както си пътуваше във влака, той щеше да прегледа документите от „Щаатс банк“ и щеше да запише номерата и кодовете на тайните банкови сметки.

Тези данни щеше да запише на седем отделни листчета и да ги предаде на всеки от наемниците.

Така те можеха да си оберат крушите от Шато Махенфелд, да отидат в Цюрих и... *да си изтеглят парите.*

Всеки подофицер можеше да спечели състояние! Без да е направил абсолютно нищо. Страхотно!

\* \* \*

Джовани Бомбалини излезе в любимата си градина, за да остане насаме. Не искаше да вижда и да разговаря с никого. Беше ядосан на света, на своя си свят, а когато човек е ядосан, най-добре е да остане сам и да размисли.

Въздъхна. Ако трябваше да бъде искрен пред себе си, всъщност се сърдеше на Бога. Каква нелепост! Вдигна очи към следобедното небе и от устните му се отрони една-единствена дума:

— *Защо?*

Сведе глава и продължи по пътеката. Лилиите цъфтяха, поздравяваха живота.

Който той трябваше да напусне.

Току-що лекарите му представиха общото си заключение. Жизнените му сили намалявали много бързо. Не му оставали повече от шест-седем седмици.

Самата смърт не бе тежка. Добри боже, тя дори представляваше облекчение! Борба беше този живот. Но борба или не, той не укрепил силите, необходими за довършване на своята и на Ронкали работа. Трябваше му още време; трябваше му влиянието на високия пост, за да сближи противоборстващите групи. Как Бог не разбираше това?

*„О, мили Боже! Защо? Само още малко време, а? Обещавам да не изпускам нервите си. Няма да обиждам онзи сопотив... пардон,... кардинал и неговата банда от крадци. Шест месеца ще ме устроят идеално. След това с благодарност ще се оставя в ръцете на Христос. Може и пет месеца, а? Много неща могат да се свършат за пет месеца...“*

С цялото си сърце Джовани се опита да долови небесен ответ. Ако имаше, навярно бе твърде слаб, за да го усетят изтощените му

жизнени сили.

„Ами ако говориш със Светата Дева? Тя може да намери по-красноречиви слова в моя полза. Казват, че жените са по-убедителни в такива случаи...“

Пак нищо. Само слаба болка в коленете, което означаваше, че тежестта е вече непосилна за старите му кокали и няма да е лошо да поседне за малко. Какво му каза онази прекрасна журналистка? Имало някакви упражнения...

*Basta!* Само това оставаше — да се гътне, докато прави лицеви опори. Игнацио Кварце щеше да изгъркаля тялото му под някое легло и кой знае кога щяха да го намерят. А дотогава кардиналът ще си оплете кошницата.

Папата стигна до любимата си бяла пейка и се отпусна на студения мрамор. Лек бриз повя откъм градинския зид и разклати клоните на дървото над главата му. Не беше ли това знак? Ветрецьт *наистина* бе освежаващ. След малко той спря и се върна застоялият въздух, а вместо шумоленето на листата се чуха стъпки.

По пътеката към него приближаваше новият папски помощник. Млад, чернокож свещеник от Ню Йорк, блестящ ученик, който свърши много добра работа в Харлем. Франческо умишлено назначи именно такъв човек за свой помощник въпреки силното противопоставяне на някои. Това беше малка част от един по-голям замисъл.

— Ваше Светейшество?

— Да, синко. Изглеждаш развълнуван. Какво има.

— Мисля, че направих голяма грешка. Но бях объркан, а вас ви нямаше в покоите и нямаше какво друго да направя. Съжалявам.

— Добре, добре, но не можем да разберем колко голяма е белята, ако не ми разкажеш какво всъщност е станало. Да не би случайно да си открил Игнацио Кварце скрит в килера ми и да си повикал гвардейците?

Чернокожият свещеник се усмихна. Кардиналът отдавна му бе дал да разбере, че не одобрява назначението му за помощник. Франческо използваше всеки удобен случай да омаловажи обидното поведение на Кварце.

— Не, Ваше Светейшество. Чух личния ви телефон да звъни. Онзи, в чекмеджето на нощното шкафче — не спираше да звъни.

— И така трябва да бъде, синко — прекъсна го папата. — Неговата линия не минава през централата на Ватикана. Та значи ти се обади накрая. Кой беше? Само няколко стари приятели знаят този номер. Та кой звънеше?

— Някакъв монсеньор от Вашингтон, свети отче. Беше много разтревожен...

— А-а, монсеньор Патрик Денис О'Гилигън! Да, той често се обажда. Играем с него шах от разстояние.

— Беше много развълнуван и ме взе за вас. Не ми даде изобщо възможност да отговоря. Говореше като картечница и не можах да го прекъсна.

— Да, такъв си е Пади; има си и той проблеми. Пак ли онези двама Беригънс...

— Не, свети отче. Още по-лошо. *Президентът* му се обадил. Искал да си смени *религията*!

— *Che cosa? Madre di Dio!*

— Не е само това, Ваше Светейшество. И шестнайсет служители на Белия дом искали да познаят Христа веднага. При определени условия за привилегии и нещо, на което му викали християнски имунитет.

Джовани въздъхна. Имаше толкова *много* работа.

Поне четири месеца, мили Боже, а?

---

[1] Търговски център в Бостън — Бел.ред. ↑

## ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

Сам забеляза, че непознатите лица в Махенфелд си приличаха по едно нещо. Всичките бяха с мускули, надути до пръсване. Сякаш цял живот са пренасяли огромни камъни под зоркия поглед на затворнически пазачи. Като стана дума за поглед, очите им също бяха еднакви. Изглеждаха някак сънливи, с полупритворени клепачи. Но само на пръв поглед. Ако се взре в тях, човек щеше да види неспокойното им шарене във всички посоки, почти нищо не оставаше незабелязано.

Единият от тях бе висок, рус мъж, сякаш излязъл от телевизионна реклама за скандинавски пури. Имаше един чернокож, който за щяло и за нещяло поклащаше мълчаливо глава, а когато имаше да каже нещо, говореше с английски акцент, ошлайфан из университетските аудитории. Третият имаше тъмна кожа и остри, северни черти на лицето и говореше като хората от персонала на хотел „Савоя“. Двама бяха французи и май се занимаваха с лодки. Дългокос мъжага с тесни, впити панталони пристъпяше гордо и си въртеше задника, сякаш танцуваше танго — явно бе италианец. Седмият бе грък, имаше дивашки поглед и червена кърпа на врата. Все разправяше вицове, които останалите не можеха съвсем да разберат.

Разговаряха помежду си с някаква задушевна учтивост и с маниери, каквито могат да се научат само във висшите богаташки среди. Единствено в очите им се четеше недоверие. Но в гостната на Шато Махенфелд те се чувстваха като у дома си. Ястребът събра всички там преди късната вечеря.

Бяха заедно, но от съображения за сигурност нямаше запознанства. Никакви имена.

Сам се върна в имението в седем. Щеше да стигне поне един часа по-рано, но се наложи да върви пеша последните пет мили от пътя до Махенфелд, защото се оказа, че на такситата в Зермат е забранено да пътуват извън определени граници в тази посока. Рудолф го нямаше никакъв. Опита се да открие телефона на имението в едно бюро за информация, но там му казаха, че такова място не съществува.

Това можеше съвсем да го обезсърчи, ако не беше Вариант седми. Той знаеше кога едно дело може да бъде спечелено.

Макензи го посрещна със смесени чувства. Беше доволен, че се е върнал толкова скоро с финансовите документи, но окачестви постъпката му по отношение на Реджайна като крайно некавалерска. Момичето си го биваше, а сега Сам нямало да може да се сбогува с нея.

Защо?

Защото багажът ѝ бил изпратен на летището. Джини си заминавала за Калифорния. Щяла да мине през Рим да поразгледа музеите.

„Значи, чао, Джини“ — помисли си Девъро. Това леко го натъжи, но трябваше да мисли за своя Вариант седми. Времето за действие май бе настъпило.

Макензи му каза, че първата вечер няма да се говори за работа. Щяха да си побъбрят, да се разходят из градината, по един коктейл, вечеря, бренди и — толкоз. Защо ли? Защото на момчетата щеше да им трябва време да се преценят един друг, да проверят стаите си за микрофони, да смажат оръжието си и изобщо да се уверят, че Махенфелд не е някакъв капан на Интерпол. Да не се притеснявал Сам, ако чуе шумове през нощта — повечето от бойците щели сами да излязат на разузнаване. И това щяло да е от полза, защото като се натъкнат един на друг, щели да разберат, че не са събрани случайни хора и че им предстои сериозна обща работа.

На сутринта, когато всички са отпочинали, Ястребът щял да им направи първия инструктаж. Преди това обаче сигурно щял да се сбогува със Сам. Естествено, щял да тъгува за младия си приятел. Но трябвало да удържи на генералската си дума, това сплотявало бойците.

Девъро си бил свършил работата. Рудолф щял да го откара до Зермат, за да хване сутрешния влак за Цюрих, а от там привечер имало самолет за Ню Йорк.

Но Сам трябвало да знае едно нещо, за да не се изненадва и притеснява. Около месец двама сътрудници на първия инвеститор на компания „Шепърд“ — г-н Делакроче, щели да поддържат с него тесни връзки. Казвали се май Железният пръст и Месарят. Това била временна уговорка, нищо опасно нямало.

Да. Сам разбираше. Не беше необходимо да му се обяснява повече.

Девъро сметна разговора за приключен. Каза, че ще се обръсне, ще вземе душ, за да свали потта от тялото си след петкилометровата разходка в планината, и ще слезе за коктейла.

В стаята си Сам откри ножиците, с които Джини преряза ластика на долните му гащи и с тях разкрои лист хартия на седем еднакви лентички — десет на три сантиметра. На всяко написа един и същ текст:

„Жизнено важно е да се видим в моята стая — на третия етаж, откъм гърба на къщата, последната врата вдясно на северния коридор. Точно в 2 часа през нощта. От това зависи животът ви. Аз съм ваш приятел. Не забравяйте — в 2 часа!“

Грижливо сгъна листчетата, така че да могат да се скрият в дланта му и ги прибра в джоба на сакото. От куфарчето извади картончетата с номерата на банковите сметки и кодовете за теглене на суми от тях и ги пхна в джоба на панталона. Това бяха върховните му козове. Неустоимите!

После слезе в гостната и пусна в действие всичко от етикецията на общуването, на което го бяха възпитавали в елитния Бостън. Здрависа се с всички.

И предаде на всеки поканата си.

\* \* \*

Към един и половина се приготви да ги чака. Първи се появи италианецът, ръцете му бяха скрити в лъскави, тесни черни ръкавици, на краката имаше балетни обувки с гумени подметки с грайфери. След него един по един дойдоха и останалите в не по-различно облекло. Всички бяха с ръкавици и с меки обувки или маратонки, тъмни или черни пуловери, тесни панталони с широки колани, по които висяха още по-широки ножове, малки кобури с една-единствена каишка върху миниатюрните пистолети и няколко навивки тънка жица.



„Заедно представляват съвсем професионална група от психопати“ — мислеше си Сам, докато им обясняваше с леко наставнически тон, че могат да се отпуснат, да се настанят удобно и който иска, да пуши.

Всички се бяха отпуснали и повечето вече пушеха, та това не му се стори добро като начало. Но обикновено нещата, които започваха зле, накрая стигаха до най-добрия възможен край.

Затова продължи. Отначало — спокойно. С това как в древни времена племенният човек обръщал поглед към небесата в деня преди решителна битка, за да потърси утеха от онова, което не можел съвсем да разбере. Защото намирал успокоение в примитивната вяра. Природните явления имали структура, имали някаква организация и това означавало, че трябвало да съществува сила, разум или всезнаещ интелект, който да разбира всичко наоколо. И в същото време да остава неразбираем.

Имало красота в тази липса на разбиране, защото хората се стремели да надминат своите възможности, да се доближат до всевиждащата и всезнаеща сила, *създа*ла земята, тях самите, която ги *познавала* и *обичала*.

Без този стремеж човекът бил най-обикновено животно. С него той се извисявал и съчувствието станало част от него.

Сам обясни, че символите и имената сами по себе си не са от значение, защото всички религии са свързани помежду си. Важното било разграничаването на доброто от злото. Но символите и титлите носели мистицизъм и спокойствие за милиони хора по света. Вярата. Бедните и потиснатите се молели на тях, чакали от тях съчувствие и надежда. И за милиони хора тези символи били единствената топла светлина в техните нескончаеми зими от мрак.

Тук Девъро направи пауза. Време беше да повиши малко тона:

— Джентълмени, от вас се иска да извършите такова ужасно престъпление, че всяко зло пред него бледнее, престъпление, което е *твърде възможно и да не успее* и може само да приближи всеки от вас до смъртта, или до присъда, с която ще бъдете обречени на мизерно вегетиране зад решетките до края на живота си. Защото между стените на тази къща живее човек, който ще ви лиши от най-ценното! *От свободата! От живота ви!* Той си мисли, че може да извърши *невъзможното*. Нездравият му разум е убеден, че може да преодолее

бързата и ужасяваща реакция и да избегне отмъщението на целия свят! Той иска да ви поведе към лакомите лапи на забравата. Исква да отвлече главата на римокатолическата църква! С една дума — *луд човек!*

Сам спря. По ред започна да изучава лицата им. Цигарите им горяха нахалост във въздуха, зяпнали бяха от почуда, очите им щяха да изскочат от напрежение, ако не беше парализиращата сила на шока.

А така! Шашна ги! Правосъдието лежеше в дланта му! А думите, които току-що изрече, ги връхлетяха като гръмотевици!

Време беше да ги довърши с най-силните козове. Неустоимите цифри — номера и кодови думи, с които всеки от тях щеше да стане богат. Много, много богат. Без да са направили нищо, ако не се смята желанието им да се предпазят от вечната забрава.

— Джентълмени, разбирам, че сте покрусени и ме боли да ви гледам такива. Боли ме, че аз трябваше да ви причиня това. Както заявил великият римлянин Марк Аврелий, „Трябва да правим каквото трябва тогава, когато съдбата изисква да го направим“. А пък индийският пророк Бага Нишяд отбелязал: „Кофите изплакани сълзи могат да се изсипят върху семената и оризът ще роди зърна като диаманти“. Аз нямам диаманти, джентълмени, но за всеки от вас съм запазил по едно богатство. Заслужена награда. Пари, които ще облекчат болката ви и ще ви върнат към свободата, където няма страх, няма забрава. Ето. Давам ви тези малки картончета. Всяко от тях е паспорт към личното ви благоденствие. Позволете ми да ви обясня. И Сам взе, че им обясни.

А седмината подофицери разглеждаха картончетата и си хвърляха по някой поглед.

— Говорите ли френски? — попита го единият от французите.

Девъро се разсмя, при това с доста леко сърце:

— Хабер си нямам...

— Благодаря — рече французина и се обърна към останалите. —

*Vous parlez tous français?*<sup>[1]</sup>

Всички кимнаха утвърдително.

И започнаха да си приказват на френски.

Тихо. Бързо. Накрая седемте глави пак кимнаха утвърдително. Сам беше трогнат, сигурно обсъждаха как да му благодарят, мислеше си той.

Затова остана като гръмнат, когато двама от тях го сграбчиха, обърнаха го с лице към пода и започнаха да овързват китките на ръцете му с жица.

— Какво правите, бе? Защо ми връзвате ръцете? Ама какво е това? — викаше той, и въртеше глава към гръка, който свали червената си кърпа от врата и я навиваше на лента.

— Ами това? Какви са тия работи, бе?

Около него се чуваха странни металически прищраквания, точно както при проверяване на оръжие преди стрелба.

— Ние имаме съчувствието, за което говорехте, мосю — рече му французинът. — И затуй на всеки разрешаваме да си завърже очите, преди да го ексукутираме.

— *Каквооо!?*

— Смелост, синьоре — обади се италианецът. — Добре си знаем занаята. Или приемаме залозите, или не участваме в играта.

— Уха! — изрева викингът. — Т'ва е игра, брато. Едни печелят, други губят. Ти изгуби.

— *Каквооо!?*

— Носете го долу на плочника — нареди вторият французин. — Ако някой ни срещне, ще кажем, че тренираме.

— *Мак! Мааак! Маааак!*

Поведоха го по коридора. Няколко чифта ръце запушваха устата му. Сам започна да ги хапе.

— *Хоукинс! Къде си, твойта мама да... ъх... ъх...*

Ръцете пак се стовариха върху лицето му. Групата напредваше доста бързо по коридора към стълбището. Девъро отново успя да отвори уста и впи зъби в плътта пред нея. Ръцете инстинктивно се отдръпнаха. Сам ритна с крака назад и за миг се освободи.

Преди да са го сграбчили отново, хукна напред и се хвърли презглава по извитата стълба надолу. Докато се търкаляше, виковете му огласяха цялата къща:

— *Хоукинс! Излез, копеле мръсно! Тия идиоти ще ме убият.*

Подмяташе се той надолу по стъпалата, главата му се удряше в стената, с рамене поемаше лашкането в стената при всеки завой на стълбите. Виковете му ставаха все по-нечленоразделни, но цялостното им съдържание не можеше да се сбърка:

— Лай-на-ри! Го-ве-да! Ох! Патлаци! Ох! Твойта мама, скапаняк такъв! Ъх! Ох! Хоукинс! Ааа! Главата ми! Ох!

На края на стълбите приличаше на денк с мръсни дрехи. Откъм гостната, под сводестия вход се появи Ястребът с пура между зъбите и свитък карти в ръката. Погледна към Сам на пода и после към подофицерите си горе.

— Мама му стара, момче! Това променя всичко!

\* \* \*

Пак му взеха дрехите. Този път обаче в гардероба нямаше дори парцал. Рудолф му носеше храна.

Ястребът му обясни, че с много зор успял да убеди хората си да не го убиват — накрая се съгласили, макар това да не им харесвало.

— Честно казано, за малко да избухне метеж, преди да сме си разпределили цветовете — рече му Хоукинс на другата сутрин.

— Преди какво? Всъщност, няма значение, не ми казвай.

— Истина ти казвам, синко. Бях принуден да взема строги мерки и трябваше да им припомням, че при подобни случаи — независимо от консенсуса — ничия заповед не може да е над тази на командващия генерал. По едно време бяха готови да зарежат всичко и да си тръгнат, но аз знаех как да се оправям с такива вироглавци. Очите им говорят, синко. Винаги очите ще гледаш.

— Не мога да разбера — призна си откровено Девъро. — Говорих толкова ясно. Разнищих всичко от игла до конец. Как се е стигнало дотук, какви са мотивите. Ами с парите! Като се сетя само! В ръцете ми бяха!

— Било ти е в ръцете на баба ми хвърчилото — отговори му лаконично Ястребът. — Допуснал си две големи грешки. Първо, предположил си, че такива изискани офицери като тях ще приемат пари, без да са ги заслужили...

— Аа, само не това! — прекъсна го с рев Девъро. — Не ми ги пробутвай тия глупости за благородните престъпници! Каквото и да е, не вярвам на такива приказки!

— Мисля, че грешиш, момко, но щом казваш, тогава остава втората ти грешка.

— И каква е тя?

— Един от най-старите капани на Интерпол се състои в следното: открива се солидна банкова сметка и се пуска някой да я наблюдава. Изненадан съм, че не го знаеш. Ти, приятелю, откри седем сметки наведнъж.

Сам се шмугна под одеялото и се зави презглава. За жалост, не можеше да обори с нищо думите на Макензи.

— Виж, Сам, животът е низ от клетки, някои са свързани, повечето обаче са си отделни. Отвреме-навреме свързаните трябва да доказват целесъобразността на връзката между тях. Ти, значи, ми спаси живота в Пекин. Събра всичките си знания и опит и ме спаси от оная забрава, за която така пространно си говорил. Снощи, в Швейцария, аз ти спасих живота. Като използвах моя опит и моите знания. Квит сме. Клетките ни по това направление вече не са свързани. Така че, не се разстройвай, синко. Повече не мога да поемам отговорност, честна генералска.

\* \* \*

Към края на втората седмица Сам вече не се съмняваше, че ще откачи напълно. Самата мисъл за дрехи го побъркваше. През целия си живот бе смятал дрехите за неизменна част от всекидневието — понякога доставяха радост или задоволяваха егоистични чувства — но никога не бяха обект на мисли в продължение на толкова много дни.

*„Я, какво хубаво сако. И цената е нормална. Вземи си го. Ризи ли? Майка му го съветваше да си купи ризи. Какво им е на тия? Не съм прокурор, а адвокат. Добре, добре. Ризи и сиви фланели. Ами чорапи? По неизвестни причини в чекмеджето на бюрото му винаги имаше чифт чорапи. И долни гащи и носни кърпи. Костюми купуваше много рядко, един-два пъти в живота си, за разни специални случаи. Но така и не се изкуши да си ушие поне един при шивач. А в шибаната армия държеше цивилните си дрехи винаги да са му под ръка, не за друго, а защото бяха по-различни от омразната униформа. Дрехите никога не са били важен фактор в живота му.“*

Сега бяха.

Но неволята бе майка на изобретателността. И в случая едва ли можеше да има по-добро доказателство за правотата на тази поговорка. И Сам изобретяваше, като основната цел на изобретенията му бе свързана с коренната промяна на положението му.

Това трябваше да става постепенно, чрез налични други възможности. След като бе толкова *тясно* свързан с дейността на компания „Шепърд“, след като, така да се каже, се бе накиснал до уши в тази престъпна тиня, и вече всички пътища за излизане от нея бяха отрязани, какъв смисъл имаше да се бори още? Животът май наистина бе низ от клетки и той бе заключен в една от тях с табелка Макензи Хоукинс и с четиридесет милиона долара закуп, които бяха доста мангизи.

Вероятно, само вероятно, отрицателното му отношение бе разрушаващо. Може би, само може би, трябваше да насочи енергията си към по-продуктивни действия, да намери области, в които можеше да помогне. В края на краищата имаше една неизменна последна възможност. Компания „Шепърд“ можеше да хвъркне във въздуха и тогава доста осколци щяха да проникнат и в скривалището на втория и единствен щатен служител на фирмата според регистрационните документи.

Това бяха хипотезите, които в началото на третата седмица той започна да формулира с думи — първоначално, като спираше насред изречението — при всекидневните посещения на Макензи. Но скоро разбра, че само споменаването им не бе достатъчно убедително. Ястребът трябваше да разбере, че мозъкът му работи, да забележи сам преобразяването му.

В сряда вече стигна до следното:

— Мак, мислил ли си за правните аспекти след... как да ти кажа, след...

— Операция „Нулева зона“ е разработена без грешка. Какви правни аспекти? Мисля, че ти се справи блестящо в тази област.

— Не зная. Бая оплетени случаи съм оправял с пазарлъци. От Бостън до Пекин.

— За какво говориш?

— Нищо. Помислих си само... ама, нищо де. Но в четвъртък му сервира друго:

— Може да има някои последици... след тази „Нулева зона“... за които навярно не си се сетил. В ръководството на компанията може да се появи тумор, който да я разяде отвътре.

— Изразявай се по-ясно, момко.

— Ами... Я по-добре да говорим за друго. Това са само хипотези. Каква беше тази дандания следобед? Звучеше много внушително.

Ястребът го изгледа продължително, преди да отговори:

— Уха! Голяма патаклама падна. Няма нищо по-хубаво от точността във военните маневри! Чак сърцето ми се разтуптя! Какво беше това, дете ми го разправяше? За тумора де.

— А-а, забрави го. Старият ми мозък си търси с нещо да се занимава. Маневрите наистина ли са толкова... жестоки?

— Да — Хоукинс претърколи пурата между зъбите си от единия до другия край на устата. — Мисля, че вървят много добре.

В петък:

— Как беше практиката днес?

— Практика ли? Абе, момче, това не е практика? Това са маневри.

— Извинявай. Та как минаха маневрите?

— Малко вяло. Имаме някои малки затруднения.

— Съжалявам. Но вярвам, че ще се справиш.

— Ммм, да... — Ястребът кръстосваше пред леглото му, пурата в устата му съвсем се скашка. — Май ще се наложи да наема и няколко души за отвлечане на вниманието. Не повече от трима. Да, бях разсеян днес. И мама му стара, Сам, досега да съм на бойното поле, ако не бяха твоите номера.

— Казах ти вече. Наистина съжалявам за всичко. Аз се бях разсеял...

Макензи спря и го погледна изпитателно:

— Искрен ли си?

— Да — отговори Девъро бавно, но уверено. — Първото нещо, което трябва да знае един адвокат, е, че трябва да работи с факти, с неоспорими доказателства. Абсолютно доказани, не само донякъде и отчасти. Аз забравих това. И искрено съжалявам.

— Няма да се правя, че разбирам нещо от тия глупости, но ако наистина се чувстваш така, както схващам от думите ти, какви ми ги

плещеше вчера? И онзи ден? За някакви последици след операцията „Нулева зона“?

„Ааа, падна ли ми!? — както казват в Бостън“ — рече си на ум Девъро. Но по лицето му не трепна нито едно мускулче. Беше пак хладнокръвният адвокат, взел присърце интересите на клиента си.

— Добре, ще ти обясня. Знам ги тия попечителски сметки. С изключение на голямата, която предполагам, че е твоя, седмината ти подчинени (или техни пълномощници) могат да теглят от тях до триста хиляди с първия секретен код. Вторите секретни кодове са записани в други документи. На тези документи е необходим твоят подпис, за да бъдат освободени влоговете. Мисля, че ще изпратиш подписа си в Цюрих, преди да потеглиш към „Нулевата зона“. Прав ли съм дотук?

— Доста мислих върху това попечителство. Какво не му е наред?

— Нищо. Засега. С вторите секретни кодове всеки от седмината ще получи общо петстотин хиляди, нали така? Толкова е хонорарът им. Половин милион за операция „Нулева зона“. На всички по равно.

— Не е малко за шест седмици работа.

— Но трябва да се помисли и за друго. Договарянето с полицията по принцип може да включва и още много неща, освен имунитет. И не само чрез написване на книга, въпреки че доколкото знам, в последно време много пари се прехвърлят на доносници посредством издатели.

— За какво говориш? — Ястребът смачка фасата на пурата в таблата на леглото.

— Какво ще попречи на подофицерите ти да се обърнат чрез посредници, разбира се, към властите и да сключат отделни сделки? След свършен факт. Прибират ти парите, измъкват се от преследване, защото оказват сътрудничество. Не забравяй, че става дума за един от най-големите удари в историята. Освен това, което са взели от теб, защо да не натрупат още няколко хиляди, а?

Присвитите очи на Макензи се поотвориха с облекчение. И със самодоволство. Усмихна се победоносно и го попита:

— За това ли си се притеснил, приятелю?

— То не е за пренебрегване...

— В никакъв случай. Не го пренебрегвам изобщо. Никой от хората ми няма да направи такова нещо. Защото ще искат да изчезнат



като горски зайци от настъпващ пожар. Няма да посмеят да изскочат на открито, за да не се сблъскат *един с друг*.

— Сега пък *аз* не разбирам за какво говориш — измърмори Сам, покрусен от самоувереността му.

Ястребът приседна на леглото му.

— И за това съм помислил, синко. И то ти ми даде тази идея. Ще се сбогувам с всеки един от тях поотделно, насаме. И на всеки ще дам открит чек за още половин милион. На всеки ще кажа, че *само той* получава допълнително възнаграждение. Защото като всеки добър командир, съм разбрал, че мисията е нямало да успее, без неговия изключителен принос в стратегията и тактиката на операцията. И така ще ги обвържа. При това, двойно. Никой няма да посмее да съобщи за престъпление, което не би било възможно, *без неговата професионална помощ*, особено пък като става дума за още половин милион. Освен това никой няма да иска останалите да разберат, че е бил награден с половин милион повече от другите.

— Майко мила! — Сам не можа да сдържи възхитата си.

— Клаузевиц показва, че не можеш да се биеш с берберските племена така, както с драгуните на краля. Въпрос на приложна тактика. Чат ли си?

Девъро пак бе поразен от размаха, с който действаше Ястребът.

— Божичко, но ти говориш за три и половина милиона долара! — възкликна той почти шепнешком.

— Браво, много бързо смяташ. И по милион за момичетата, това прави още четири милиона. Плюс първоначалните три и половина милиона за офицерите. А за твое сведение, въпреки че смятах да премисля отново, имам още един открит чек за теб. С него хонорарът ти ще се закръгли на един милион.

— *Какво?*

— Мисля, че от самото начало не можа да разбереш целта на онези четиридесет милиона начален капитал. Тази цифра не ми е щукнала ей така, изневиделица. Тя се оформи след много внимателни проучвания. Купих си едно книжле от Комисията по ценните книжа и борсите. В нея се обяснява към какво да се стремиш, за да гарантираш печалба на корпорацията си. Виж сега, преди фирмата ни да представи услугата си на пазара, трябваше да осигурим предварителни разходи за заплати от близо 15 милиона, след това имаше разходи по събирането

на капитала под формата на пътни, дневни и джобни... ммм, малко те попритесних по това перо, но всичко бе за твое добро. Освен това — разходи за недвижимото имущество на корпорацията и за оборудване...

Тук слухът на Сам съвсем се разстрои. През бученето до ушите му долитаха само откъслечни фрази, като „самолетче за пет милиона“ и „късовълнова релейна система за връзка на стойност един-два милиона“, „ремонтни работи и подsigуряване на хранителни запаси“, „допълнителни канцеларии за компанията“. Но и те му бяха достатъчно, за да се замисли къде се намира. Чисто гол под чаршафосано одеяло някъде в Швейцария, или напълно облечен в директорски кабинет в сградата на „Крайслер“. За нещастие на бедния му стомах всичко му се събра накуп с краткото обобщение на Ястреба.

— В онази книжка доста подробно се описваше ликвидността на авоарите, които трябва да бъдат запазени като резервен капитал. Препоръчваше се те да бъдат между двайсет и пет и трийсет процента. След това проверих как е в нормалната търговска практика при споразумения за ограничено партньорство и открих, че обикновено са между десет и петнайсет процента. Това ми се стори недостатъчно. Поотпуснах му малко края и реших да заделя поне двайсет и пет процента. И ето какво се получи: прогнозираният бюджет възлизаше на трийсет милиона, взимаме го като базова стойност и прибавяме поне двайсет и пет процента от нея, което се равнява на десет милиона. Всичко четиридесет милиона — точно толкова, колкото събрах. Какво да се прави, това го изискват икономическите закони, а при тях отклониш ли се, разказва ти се играта, да знаеш.

Девъро беше онемял. Мозъкът му работеше бясно, но устата му бе като вдървена. Униформеният перко Макензи изведнъж се бе превърнал в мастития финансист Хоукинс. И това бе по-страшно от всички ужасни неща, които му бяха минавали през акъла. Желязната военна дисциплина (или липсата на такава), съчетана с безмилостните икономически закони (каквито вече и без това нямаше), образуваха военнопромишлен комплекс. Ястребът бе един вървящ военнопромишлен комплекс!

Ако преди Сам смяташе за наложително да спре Макензи, то сега просто бе длъжен да го стори на всяка цена.

— Ти си непобедим — промълви накрая Девъро. — Оттеглям всичките си предишни съмнения. Дай ми възможност да се включа, ама наистина да се включа в работата. Нека си заработя честно милиончето, а?

---

[1] Говорите ли френски?, фр. — Бел.ред. ↑

## ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

Всеки офицер получи обозначение с цвят на френски език. Не защото всички говореха френски, просто думите за цветовете бяха по отчетливи на френски, отколкото на други езици.

Американския негър от Крит нарекоха, естествено, *Ноар*. Викингът от Стокхолм получи името *Гри*, французина от Бискай кръстиха *Бльо*, а сънародника му от Марсилия — *Вер*. Тъмнокожият от Бейрут възприе името *Брюн*, римлянинът — *Оранж*, а атинянинът се нарече *Руж*, заради червената кърпа, неизменно вързана на врата му. За да има ред и дисциплина, Ястребът настоя да използват обръщението „капитан“ пред новите си имена.

Това разграничение на властите и на самоличността се налагаше и от факта, че при нападението в „Нулевата зона“ всичките щяха да са маскирани с чорапи на главите. Косите трябваше да са ниско подстригани, никакви бради или мустаци, пудра или боя щеше да уеднакви цвета на лицата им до среднокавказки тен.

Мъжете приеха заповедта без излишни въпроси.

Защракаха ножици, забръмчаха електрически бръснар-ки — никой не искаше да се отличава от колегите си. Анонимността означаваше сигурност, всички го разбираха добре.

Ученията навлязоха в четвъртата седмица. Горският път, който обикаляше в кръг имението Махенфелд, беше преобразен така, че да прилича колкото може повече на „Нулевата зона“. Изкорениха се дървета, канари се преместиха, цели храсталаци бяха презасяти. Още едно място — виещ се, тесен път зад къщата, който се спускаше по стръмен склон и потъваше в гората — също бе прочистено и префасонирано.

При променянето на релефа на тези две площадки мъжете се ръководеха от увеличени снимки — 123 на брой, ако трябва да сме точни — изпратени от услужлива туристка в Рим на име Лилиан фон Шнабе. Госпожа Фон Шнабе обаче, изглежда, не държеше много на тези снимки. Всъщност тя изпрати филмите непроявени. Двама пратеници, които не се познаваха помежду си, ги донесоха и предадоха

на сащисания Рудолф във Зермат. Бяха скрити в кашончета с дамски превръзки. Рудолф прибра странната пратка в багажника под инструментите — в края на краищата и той имаше някакво мъжко достойнство.

На третия ден от четвъртата седмица Ястребът реши да възпроизведе първото цялостно разиграване на операцията. Налагаше се обаче да спират и да започват отново, тъй като трябваше да изпълняват и предполагаемите действия на врага. Ръмжаха мотоциклети, хвърчаха лимузини, маскирани мъже скачаха от скали и залягаха в храстите. С хронометър в ръка Макензи засичаше времето за изпълнение на всяка фаза от нападението. Беше разработил общо осем фази — от началото до края на операцията. И в интерес на истината, офицерите му усвояваха действията много бързо. Те разбираха много добре, че пълният успех на замисъла зависеше от успешното изпълнение на всяка тяхна роля във всяка от осемте фази. Не можеше и дума да става за провал.

Именно заради това капитаните единодушно се възпротивиха срещу тактичeskото нововъведение на Ястреба да не се носят никакви оръжия. Един добре скрит нож винаги можеше да им свърши добра работа в подобни нападения и често можеше да е решаващ за изхода от тях. Но Макензи бе непоколебим — трябваше да е абсолютно сигурен, че косъм нямаше да падне от главата на папата, докато не се получи откупа. Всички пистолети, ножове, въженца за душене, летящи звездички, метални нокти и дори обикновени оловни боксове бяха разчистени. Забраняваше се и ръкопашен бой на равнище по-високо от обикновено джудо.

В крайна сметка те се съгласиха с всички ограничения.

— В Швеция има поговорка, която гласи: „За едно волво в гаража си струва цял живот да се возиш със скандинавските железници“. Ще се подчиня на командира — заяви капитан Гри.

— *Точно така* — съгласи се капитан Бльо, французинът от Бискай. — За тези пари, ако трябва ще им пея и гасконски приспивни песни докато не заспят.

Но до приспивни песни нямаше да се стигне. Приспиването щеше да стане с едносантиметрови подкожни игли, съдържащи содиев пентотал. Всеки от капитаните щеше да получи патрондаш с няколко такива игли, подредени в гумени калъфчета, точно като патрони. Лесно

и бързо се вадеха от там. Приспивателното вещество започваше да действа след секунди, ако бъде вкарано в радиус от три сантиметра около последния вратен прешлен. Номерът беше само да се обездвижи жертвата за няколко мига, докато веществото започне да действа. Това не бе трудно за тях, а и машините щяха да бръмчат, така че и да извикаше някой, едва ли щеше да се чуе надалеч.

И така, убедени от мъдрите слова на Гри и Бльо, офицерите се съгласиха с изискванията на Ястреба. Това донякъде представляваше предизвикателство за тях, пък и никой не проявяваше интерес към доживотно пътуване със скандинавските железници. Не и след операцията, когато всеки от тях щеше да има пари за цяла флотилия волва.

Разчиташе се на тясната специализация на всеки капитан. Гри и Бльо бяха майстори на камуфлажа и бързото изтегляне от бойното поле. Капитан Руж беше специалист по детонациите, взривил сам шест пристана в Коринтския проток, когато се пусна слух, че идвали американците. Упоителната медицина бе специалност на англичанина, капитан Брюн, който в Бейрут бе хванал доста стабилен тен и се интересуваше от всякакви лекарства и наркотици. Авиотехниката и електрониката бяха поверени на блестящи професионалисти. За първото имаше грижата капитан Ноар, чиито постижения в Хюстън и в Москва бяха направо забележителни. Второто бе от компетенцията на капитан Вер, който в Марсилия се видя принуден да разработва необикновени системи за радиовръзка. Това международно пристанище гъмжеше от „слушалки“ на Интерпол.

И накрая, ориентирането на място бе запазено за капитан Оранж, който познаваше Рим като пръстите на вечно жестикулиращата си ръка. Той трябваше да направи описания на осем различни комплекта от облекла, които по нищо да не се различават от местната всекидневна мода. Освен това трябваше да уреди четири отделни начина за пътуване до „Нулевата зона“. Защото в последните дни на четвъртата седмица всеки от капитаните трябваше да отиде до Рим и лично да огледа мястото.

С летището в Зараголо нямаше проблеми — щяха да се съгласят. Нямаше да е трудно да прехвърлят хеликоптера в „Нулевата зона“. Това щеше да стане в нощта преди нападението. Гри и Бльо обещаха да го маскират така, че никой да не го открие.

„Бре, мама му стара“ — помисли си Макензи, когато след осмата фаза на тренировката стрелката на хронометъра се закова на двайсет и една минути. Още ден-два и щяха да достигнат оптималното време от осемнайсет минути. Гордост изпълни генералските му гърди, по които някога висяха медали. Създаденият от него отряд бе на път да стане най-страхотната миниармия, каквато нямаше и във военните учебници.

Дори тримата редници (наети за отвличане на вниманието) бяха превъзходни. Единствената им работа се състоеше в това да лежат неподвижно и да пицят. Както си му беше редът при войници от такъв нисък ранг, те си нямаха и хабер за какво става дума. Капитан Брюн ги нае от маковите ниви в турските планини, където щяха и да се върнат веднага след приключване на операцията. Съгласиха се да свършат работата срещу фиксирано възнаграждение и не искаха да знаят нищо. Настаниха ги в отделно помещение и те не се хранеха в столовата с офицерите.

Наричаха ги просто редници Едно, Две и Три.

След края на тренировката офицерите се скупчиха около Ястреба до голямата черна дъска, която бе монтирал на стойка в полето. През маскировъчните им чорапи избиваше пот. По-прилежните ги свалиха внимателно и ги огледаха за евентуални повреди. От джобовете заизскачаха цигари и кибрити. Никой не ползваше запалка, защото по нея оставаха отпечатъци.

Тримата редници, естествено, застанаха настрана. На такова разстояние, че да се виждат, но да не чуват какво се говори около дъската. Низшите чинове в армията не се допускаха на такива обсъждания. Така си бе по устав.

Анализът започна. Въпреки че бе безкрайно доволен, Хоукинс изобщо не спомена добрите страни, а направо ги подхвана за грешките. Драскаше с тебешир по дъската така авторитетно, че офицерите гледаха гузно, като сгълчани деца.

— Точност, джентълмени! Изключителна точност във всичко! Дори за секунда не трябва да си отвличате вниманието. Капитан Ноар, закъсняваш с придвижването от първа фаза към поста си в шеста фаза. Капитан Гри, нещо не се оправяш добре с расото върху униформата. Тренирай бе, човек! Капитани Руж и Брюн, пета фаза направо я

проспахте! Извади го това радио бе, неговата мила родна майка! Какво ми се кумиш! Капитан Оранж, твоят пропуск беше най-сериозният!

— *Che cosa?* Аз не правя грешки!

— Седма фаза, капитане! Ако седма фаза не бъде изпълнена както трябва, цялата мисия отива на кино! Това е *размяната*, бе! Разбери, ти си този, който знае италиански най-добре. Слагам Фрескобалди в колата на папата и взимам папата. А *ти* къде беше през това време, бе?

— На позицията, *генерале!*

— Да, ама на противоположната страна на пътя! Ами ти, капитан Бльо, уж си експерт по камуфлажа, а главата ти стърчеше като пъпеш на стобор в четвърта фаза. *Крий се*, бе! Тия храсти за какво са? Сега по въпроса за изтеглянето от „Нулевата зона“ в осма фаза. Някои от вас смятат, че трябва да се чупим с два хеликоптера, а не с един, както го тренираме. Помислете, джентълмени, за радарите. Един малък „бръмбар“ с италиански опознавателни знаци може да мине незабелязан, ако лети ниско. Но с два радарите ще ни надушат. Я си помислете как ще се чувствате, ако във въздуха ви сгащи италианската въздушна охрана. Къде ще бягате, а? Не се обиждайте, капитан Оранж.

Капитаните се спогледаха. Явно бяха обсъждали помежду си осма фаза и някои са изразили недоволство от факта, че хеликоптерът взема само Ястреба, папата и двамата пилоти. Но командирът май знаеше по-добре. Маршрутите за изтегляне от „Нулевата зона“ бяха разработени старателно от Гри и Бльо. Те не само бяха най-добрите в тази работа, ами също щяха да използват тези пътища. По всичко личеше, че изтеглянето по суша ще е по-сигурно.

— Оттегляме възраженията си — обади се капитан Вер.

— Добре — отвърна Макензи. — Тогава да видим как...

До тук успя да стигне. Защото в далечината, на другия край на полето се появи бягащата фигура на Сам Девъро, нахлузил шорти и подвикваш в такт:

— Едно, две, три. Защо на *джогинг* си? Четири, пет, шест. От болки да се отървеш! Седем, осем девет. Шкембето ми къде е? Четири, три, две, едно! *Няма го! Няма го!*

— *Mon Dieu!* — възкликна капитан Бльо. — Тая откачалка е неуморима. Пети ден се бяхти.



— Още преди да сме станали сутрин и през почивките вика под прозорците! — добави Гри.

Другите закимаха или замърмориха в знак на потвърждение. Те приеха решението на генерала идиотът да не се разстрелва, но имаше някои възражения срещу това да му бъде разрешено да излиза извън стаята и да прави гимнастика. Но страстите се успокоиха, когато стана ясно, че навън ще го охраняват двама от обслужващия персонал в Махенфелд. Смотанякът му със смотаняк не можеше да избяга никъде само по едни шорти на него, не можеше и да прескочи високата телена ограда, отвъд която се простираше недостъпната гора на швейцарските планини. Те обаче категорично отхвърлиха всякаква възможност клоунът да бъде включен в операцията „Нулева зона“.

И ето го сега — тича неуморимо, опитва се да ги впечатли с физическата си форма. Като слаб атлет, който никога няма да бъде приет в отбора, но не иска да се откаже и тренира.

— Добре, добре — рече през смях Хоукинс. — Ще поговоря с него и ще го успокоя. Не разбирате ли, че заради вас го прави. Искане да е с големите батковци.

\* \* \*

Побъркваше ги и така трябваше. Разбира се, понякога имаше чувството, че ще падне от изтощение и никога няма да стане повече. Но продължаваше, защото знаеше, че идиотските му номера имаха желанието от него ефект. Всичко го избягваха, някои даже хукваха да се скрият, щом го зърнеха. Налудничавото му поведение се превърна в неприятна, дразнеща гротеска. Трите кучета, които бяха докарали кой знае откъде да пазят пред стаята му, вече ги нямаше. Свалиха ги долу в сервизните помещения, защото не спираха да лаят. Сам не забравяше да минава всеки ден от там, за да се полюбува на приглушеното им ръмжене — толкова бой бяха изяли за лая си срещу него, че вече не смееха да отворят уста, като го видят. Само повдигаха глава и го гледаха с омраза как подтичва покрай оградата.

Подобно бе отношението на обслужващия персонал и на офицерския състав. Девъро беше щурчо, но номерата му поизвехтяха. За него обаче имаше значение фактът, че го приемаха като нещо

нормално. И след някой и друг ден той щеше да се възползва от това пренебрежение.

Въпреки че не му се разрешаваше да се храни с Мак и с останалите психопати от неговата компания, Ястребът бе достатъчно разумен да не пропуска всекидневните си визити при него късно следобед, когато го прибираха в стаята и му вземаха шортите. Девъро знаеше защо. Хоукинс търсеше отдушник за ентузиазма си. И без да иска, се изпусна пред Сам, че ден-два него и офицерите няма да ги има, защото ще ходят на разузнаване в „Нулевата зона“. След това щели да се върнат за евентуални последни промени в тактиката.

Но Сам не трябвало да се притеснява. Няма да е сам в Махенфелд. Охраната, обслужващият персонал и кучетата щели да останат.

Сам се подсмихна. Защото когато Ястреба и неговите скапаняци се разкарат от имението, идваше ред на неговата „Нулева зона“. От известно време подготвяше пазачите си — онзи Рудолф с бесния поглед и един стопроцентов убиец без име. Постепенно приучваше Рудолф и Безименния да седат наред полето и да го наблюдават как тича в кръг. Това не беше трудно, защото така и те си спестяваха излишните физически усилия. Седяха си кротко на тревата с насочени към него патлаци, а той си бягаше на воля, като от време-навреме спираше за разпускащи упражнения. Всеки път постепенно увеличаваше разстоянието между себе си и тях. Така този следобед се отдалечи на почти двеста и петдесет метра от грозните черни дула в ръцете им.

Друго може да не научи в армията, но поне знаеше, че пистолетите не ги бива много при стрелба на разстояние, по-голямо от трийсет метра. Не че губеха точността си — причините за разсейване на стрелбата бяха други, но все пак можеше да се разчита на късмет. Възпирането на Ястреба бе от онези цели, които по време на война правят от страхливия войник герой. Какво казваше Макензи? — „Убеденост му е майката, момче. Нищо не може да я замени. Дори всичките боеприпаси в света, взети заедно...“

Сам беше убеден. С всеки изминал ден опасността от Трета световна война нарастваше.

Планът му бе прост... и относително безопасен. Голямо беше изкушението му да номерира вариантите, но провала на предишните

му опити в тази насока го възпря. Ще излезе да бяга в южната част на моравата, както правеше напоследък. Там съседната гора бе най-гъста, а тревата — най-висока. Ще се отдалечи неусетно от пазачите си, както сега, и ще спира за разпускащи упражнения, между които и лицеви опори. Това щеше да му даде възможност да се сниши до земята и да се скрие в тревата.

В удобен момент ще изпъзри по най-бързия начин до горските храсталаци и след това бежешком до телената ограда. Но нямаше да я прескочи, ами ще свали шортите — предварително разпрани, където трябва — и ще ги хвърли от другата страна. Ако всичко вървеше, както го бе предвидил, Рудолф и Безименния щяха да се разделят да го гонят в две посоки. Сам ще извика, уж че се е наранил и след това — дим да го няма. В най-гъстата гора.

Рудолф и Безименния ще изтичат до мястото. Като видят гащите, веднага ще предприемат необходимите действия: единият ще прескочи оградата, а другият ще хукне обратно към къщата да вземе кучетата.

Сам ще чака, докато чуе лая им. Тогава ще се върне в Махенфелд, ще влезе вътре и ще си открадне дрехи и някакво оръжие. Вземе ли автомобил от паркираните на алеята пред къщата и пистолет за сплашване на пазача на портала, вече нищо нямаше да го спре.

Трябваше да успее!

Нямаше начин да се провали.

Да не си мисли Ястреба, че е единственият, който разбира от стратегия. Ще му даде да разбере кога си е имал работа с бостънски адвокат от кантората на Аарон Пинкърс!

Викове прекъснаха хода на мислите му. Беше стигнал до място, откъдето се виждаше тренировъчния полигон с някакви странни пътни знаци и автомобили. Рудолф и Безименния крещяха по него да се връща. Естествено, ще се подчини. Не му разрешаваха да наблюдава маневрите.

— *Съжалявам, пичове!* — извика им той задъхано и обърна посоката. — Я да опънем един тегел до портала и стига за днес!

Рудолф и Безименния се намусиха. Рудолф му показва среден пръст, а Безименния — палец между показалеца и средния.

Сам никога не забравяше да приключва бягането със спринт до портала. Така можеше да разгледа подробно района, което щеше да му е от полза при бягството. Нищо чудно да се наложи сам да задейства

механизма за отваряне на вратите, това ще зависи от степента на паниката в момента. Ако тя бъде максимална (както би се изразил Макензи), може и да ги забравят отворени.

Тъкмо разсъждаваше по тази възможност, галопирайки по дървения мост над рова с вода, и зърна гледка, от която едва не му прилоша. През портала минаваше дълга, черна лимузина, край която пазачът с угодническа усмивка се кланяше като японец. Колата се закова точно пред Сам, замръзнал на място и готов да скочи в рова.

— Чудо на чудесата! — извика от шофьорското място Лилиан Хоукинс фон Шнабе. — Сам Девъро по *спортен екип*! Всесилни Боже, послушал ме е! Стягаш съборетината, а?

И ако до този момент обмисляше дали да не се удави в рова, то вторият глас, който чу, го хвърли директно към парапета на моста.

— Направо си муци, не като в Лондон! — провикна се Ан от Санта Моника, г-жа Хоукинс номер четири с полегатите, но непослушни цици. — Малкото ти пътешествие явно те е освежило!

## ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

Планът за бягство на Девъро не се провали, както вариантите от едно до четири. Нито отпадна, както вариантите пет и шест. Нито пък предизвика гръм и трясък и насилие върху Сам, както седмия вариант. Но, поне за известно време, изпълнението му се отлагаше.

Изведнъж трябваше да мисли как да се справи с още двама пазачи. Макензи толкова се изненада, като видя едната, колкото Сам от появата на двете. Ястреба сам си го призна. Ей така, между другото, без това да наложи промяна в граfiците му. Просто използва реалната ситуация, за да укрепи собствените си позиции, превръщайки един дълг в авоар.

— Ани има проблем, съветнико — рече той на Девъро. — Мисля, че можеш да измислиш някоя юридическа дяволия. Виж, направи там нещо, като мине тази история.

— Всички проблеми стават незначителни, когато...

— Не и нейните. Гле'й сега, роднините на Ани — да им го начукам на всичките — са живели повече в затвора, отколкото на свобода. Досиетата на баща ѝ, майка ѝ и братята заемат половината от архива на детройтската полиция.

— Не съм ги виждал, в моите оперативни справки ги нямаше — за миг Девъро се разсея от собствените си грижи.

Този път Макензи не се опитваше да го подхлъзне. В очите му не играеха палави огънчета, само тъга имаше в тях. И истинност. Но в досието на Ан не се споменаваха нищо за роднините-престъпници. Доколкото си спомняше, там пишеше, че единствена дъщеря на двама отвеяни учители от Мичигън, които съчинявали поезия на френски език. И двамата — покойници.

— Ами! Няма нищо такова — обясни му Ястреба. — Аз ги измислих тия работи заради армията. Пък и заради всички ни, най-вече заради нея. Това много я потискаше — Макензи снижи гласа си, сякаш трябваше да признае нещо болезнено, но все пак реално и неизбежно. — Ани беше проститутка. Тръгнала по лошия път, който хич не ѝ подхожда, още като момиче. Бачкала на улицата. Толкова ѝ бил акълът

тогава. Няма нормално семейство, у дома не се и задържала. Когато не ловяла клиенти, отивала в библиотеката и разглеждала лъскавите списания, опитвала се да си представи как изглежда един свестен живот. Все гледала как да се усъвършенства. Знаеш ли, тя и сега не престава да чете. Винаги иска да научи нещо повече. Защото под външността ѝ се крие много нежна душа. Всъщност, винаги е била такава.

Сам си припомни хотел „Савоя“ и Ан, настанила се удобно в леглото с книгата „Жените на Хенри Осми“. И после — думите, които изрече в антрето, преди да се облече. Те означаваха много за нея. Девъро вдигна очи към Ястреба и ги повтори тихо:

— Не променяй много външността, за да не промениш и вътрешността — ти си ѝ го казал, така ли?

Макензи изглеждаше смутен. Явно не бе забравил нищо.

— Много ядове си имаше тя. Както ти казах, душата ѝ бе много нежна, ама тя не знаеше. Да ме убие Господ, но аз я открих. Всеки на мое място щеше да го стори.

— Какви са ѝ проблемите със закона?

— Тоя келнер, съпругът ѝ, да го шибат анадолците. От шест години се влачи с него, помогна му да израсне от плажен вирипишко до собственик на ресторанти. Тя ги *построи* тези ресторанти. И толкова се гордее с тях! Пък и харесва сегашния си живот. Обича да гледа морето, лодките, красивите хора по крайбрежната улица. Сега живее сносно и най-важното — *сама го постигна*.

— Добре де, карай по-накратко.

— Оня пръдльо иска да я разкара. Хванал ри е друго гадже и не иска нищо от Ани. Само тих развод и — чупката!

— А тя не иска развод, така ли?

— Как ще иска бе? Нали ще загуби ресторантите? Въпросът е принципен, Сам. Те са всичко за нея.

— Не може да ѝ ги вземе ей така. Има си закон за уреждане на имуществените спорове, а в Калифорния той е най-непоклатимият.

— Досуц като него. Отишъл в Детройт и изровил полицейското ѝ досие.

Сам помълча известно време.

— Е, това вече е сериозен проблем.

— Ще поработиш по него, нали?

— Не може да се направи много. Това е остра конфронтация, не може да се действа с хитрост. Трябва да намерим контраобвинения — Девъро щракна с пръсти, адвокатската му *находчивост* явно откри блестящо решение. — Виж какво. Пусни ме оттук и отлитам директно за Калифорния! Ще наема един от най-добрите частни детективи в Ел Ей<sup>[1]</sup> — като в кримките — и ще го сбараме тоя курльо.

— Добре си го намислил, приятелю — похвали го Ястреба и чак зацъка с език. — Харесва ми тази твоя агресивност. Гледай да я запазиш още известно време. Да речем месец-два.

— Ама защо *не сега*? Мога да...

— Опасявам се, че няма да можеш. Просто въпросът не подлежи на обсъждане. Засега трябва да останеш тук. Но през това време поговори с Ани. Проучи фактите по-подробно. Лилиан също може да помогне, много я бива за тия работи.

С тези думи Макензи се освободи от дълга си и го превърна в авоар. Така хората, натоварени да пазят Сам, се увеличиха с още двама. Рудолф и Безименния лесно можеше да ги преметне, но бившите госпожи Хоукинс бяха друго нещо.

Но само няколко часа след пристигането им Сам разбра, че Лилиан няма да има много време за него. С обичайната си енергичност тя се развихри из къщата, вземайки под свое командване двама души от обслужващия персонал. Работа закипя още на сутринта, веднага щом бойният отряд потегли на маневри.

Горе. В стаите на последния етаж.

Започна едно чукане и стържене на триони. Мебели се качваха и сваляха по дългите вити стълби, по-големите се спускаха и вдигаха с въжен механизъм отвън. По каменните саксии на терасите се насадиха цветя, декоративни храсти и малки дървета. Толкова можа да види отвън, тъй като не му разрешаваха да се качва от третия етаж нагоре. Всеки ден Лилиан и двамата и помощници мъкнеха нагоре четки, бои и дървени плоскости за облицоване на стени. Сам вече не можеше да се прави на учтиво разсеян и я попита какво прави.

— Малък ремонт, нищо особено.

Накрая пристигнаха няколко варела с трошени камъни и чист чакъл, две-три мраморни пейки и (ако не се лъжеше, пък нали е от Бостън, там ги знаят тия работи) малък молитвен олтар — също от мрамор.

Чак тогава Девъро се сети с каква задача е натоварена Лилиан. От последния етаж на Шато Махенфелд трябваше да направи папска резиденция! С апартаментите му, с градините, че и с *олтар*!

*Мили Боже! Папска резиденция!*

Ан обаче прекарваше повечето време с него. Тъй като Хоукинс сметна за неуместно двете да се хранят в офицерската столова (за да не разсейват бойците преди битката), сервираха им храната в стаята на Девъро и докато те бяха там, Сам се гушеше под одеялото на леглото. Но Лилиан рядко се появяваше, почти през цялото време беше горе — да ремонтира и подрежда.

Така обстоятелствата сближиха Сам и Ан. И то изцяло платонически, за тяхна обща изненада. В интерес на истината Сам не пожела да се възползва от случая, пък и тя не показва желание за физическа близост. Сякаш и двамата разбираха лудостта, която ги заобикаляше и не искаха да ангажират другия с истински чувства. Колкото повече разговаряше с нея, толкова по-ясно му ставаше на Сам какво имаше предвид Макензи, когато му говореше за нея. Тя бе най-изключителният човек, когото познаваше. Докато останалите жени на Хоукинс бяха стигнали някакъв връх и знаеха стойността си, тя не се задоволяваше с постигнатото. Около нея витаеше някакво необяснимо усещане за целенасоченост, което сякаш крещеше така, че целият свят да чуе колко много *може* да се развие тя, колко много опит *може* да натрупа. Но от всичко това на човек хич не му ставаше тъжно.

Девъро осъзнаваше непосредствената беда: можеше не на шега да си отклони вниманието. Започваше да си мисли, че от петнайсет години търси точно тази жена.

Но сега *не биваше* да мисли за такива работи. В главата му се оформяше нов план. Железен.

В същия ден, в който Хоукинс и неговата бригада от откачени капитани заминаха за „Нулевата зона“!

\* \* \*

В залата отекнаха последните сладниково-горчиви акорди на оркестъра. Гуидо Фрескобалди няколко пъти излиза на сцената за поклони, изтривайки по някоя сълза в окото. Трябваше едновременно



да раздава изкуството си и да мисли за всемогъщи неща. Трябваше също да побърза да се преоблече и да заключи гримьорната.

Най-после се обади! Тръгваше за Рим! Щеше да прегърне братовчед си, най-обичания от всички папи — Джовани Бомбалини, Франческо, наместника на Христос! Майко мила! Каква беше тази благословия! Да се съберат отново след всичките тези години!

Но не можеше да се похвали. *На никого*. Такава бе уговорката. Така искал папа Франческо, а никой не би се противил на желанието на такъв мил човек. И все пак Гуидо малко се позачуди. Защо Джовани настояваше да излъже ръководството на трупата, че отивал да навести роднина в Падуа, а не в Рим. Дори приятелят му, режисьор-постановчикът, му намигна, когато му каза това.

— Може би ще склониш *роднината* да се помоли на Свети Петър да пусне отгоре някоя свещена лира, а, Гуидо? Този сезон съвсем го закъсахме с приходите в касата.

Откъде беше разбрал? И кога?

Джовани не си падаше по тайните работи. Но пък и кой бе той — някой си Фрескобалди — та да се съмнява в мъдростта на любимия си братовчед, папата.

Гуидо влезе в тясната гримьорна и започна да сваля костюма. На закачалка на стената висеше костюмът, с който ходеше на църква в неделя. Щеше да пътува с него. Изведнъж го налегна срам и се почувства като неблагодарник.

Джовани се отнесе така *добре* с него. Как изобщо можеше да се *съмнява* в намеренията му.

Журналистката, която им уреди срещата, му поиска мерките. Всички до една. Попита я за какво са ѝ и тя му обясни. И тогава сълзи рукнаха от очите му.

Джовани искал да му купи нов костюм.

\* \* \*

Ястреба и хората му се върнаха от Рим. Последната проверка на „Нулевата зона“ мина гладко, не се налагаха промени.

Всички разузнавателни данни бяха събрани и обработени. С помощта на основни шпионски похвати, приложими на чужда

територия, Хоукинс се сдоби с вражеска униформа (в случая черен костюм и бяла свещеническа яка) и с пропуск за Ватикана. Намери си и карта за самоличност, удостоверяваща, че е йезуит, който прави проучване на дейността на хазната. Така си осигури достъп до всички календари и лични програми за пътувания и срещи.

Всички събрани данни потвърждаваха предвижданията на Ястреба.

Папата щеше да тръгне за замъка Гандолфо в същия ден, който бе избрал и предишните две години. Той бе организиран човек, при него времето винаги бе разчетено правилно според нуждите. Замъкът Гандолфо го очакваше и той щеше да отиде там.

Папата щеше да пътува със същия неголям моторизиран конвой. Той не бе надут човек и не обичаше разхищенията. Един мотоциклет за отцепление, два отпред и два отзад на кортежа от две коли. В едната щеше да пътува той с най-близките си помощници, другата бе за секретари и по-незначителни свещеници, които се грижеха за работните му документи и за книгите.

Щяха да минат по панорамния път, за който папата винаги се сещаше с умиление, щом станеше дума за Гандолфо. Казваше се Виа Апиа Антика и минаваше през живописни хълмчета и каменни останки от древен Рим.

Виа Апиа Антика. „Нулевата зона“.

\* \* \*

Двата малки самолета бяха доставени в Зараголо. Летището се използваше най-вече от богаташи. За турците капитан Ноар купи малък фиат от името на етиопското посолство. Паркира го в денонощно охраняван гараж съвсем близо до едно полицейско управление — район, в който нямаше почти никаква престъпност.

Гуидо Фрескобалди вече пътуваше към Рим. С него щеше да се оправя Реджайна. Щеше да го настави в *пансион* на Виа Дие Мачели и да се грижи добре за него до деня на нападението. Още рано сутринта в този ден трябваше да го наблъска с тиопенталов разтвор, така че да е в приповдигнато и опиянено състояние поне дванайсет часа.

Ястреба смяташе да го вземе с фиата на път за „Нулевата зона“. Разбира се, преди това Реджайна щеше да го облече подходящо.

Оставаше да се уреди само още едно нещо. Двете лимузини, използвани в маневрите, трябваше да се откарат на някакво място, наречено Валтурнанче, на десетина километра северозападно от алпийския град Шамполюк. До едно рядко използвано летище. Лимузините бяха записани на имената на двама несъществуващи гърци. Но и швейцарският продавач не си направи труда да иска паспорти на гърци, които можеха да си позволят да вземат такава кола.

Лилиан щеше да се погрижи за прехвърлянето им. Можеше да използва за тази работа двамата, които помагаша в ремонта и обзавеждането на папските покои. Откарат колите на позицията и изчезват заедно с Лилиан. Разбира се, че за тази работа Мак ще им плати отгоре.

Щом се върнат от операцията и папата бъде настанен невредим на горния етаж в Махенфелд, щеше да освободи Рудолф и оня — как му беше името? Готвачът трябваше да остане. Дори и да разбере за кого готви, нямаше нищо страшно. Готвачът бе френски хугенот, издирван от полициите на шестнайсет държави.

Оставаше Ан. Е, и Сам.

Със Сам щеше да се справи. Нямаше проблем с него. Обаче Ани го тревожеше. Какво целеше? Защо не си тръгваше? Защо използва собствената му клетва срещу него?

— Ти ни обеща тържествено, че ако някоя от нас дойде при теб с молба за помощ, няма да ни откажеш. Че няма да позволиш да се отнасят несправедливо с нас. Ето ме сега — тук съм, нужна ми е помощ, извършена е несправедливост. Няма къде другаде да отида. Моля те, нека да остана тук.

Ами какво да се прави? Един генерал трябваше да държи на думата си.

Но *защо*? Да не би Сам?

*А стига бе!*

\* \* \*

И така, щеше да умре в Гандолфо.

„Има къде-къде по-лоши места“ — мислеше си Джовани Бомбалини и зяпаше през прозореца на кабинета си. Преди половин век можеше да се надява само на гробище на Златния бряг с опело на смесица от латински и куа и безброй мухи, кръжащи около главата му. Гандолфо без съмнение бе за предпочитане.

Там щеше да работи и по-спокойно. Да използва оставащите му седмици, за да оправи личните си работи, които не бяха много, и да направи всичко възможно, за да укрепи необратимостта на започнатите от него промени в църквата. Щеше да вземе със себе си неколкостотин анализа от най-мощните епархии в света и щеше да подпише безброй нови повишения в длъжност. Назначенията щяха да дадат предимство на младия, напорист дух. Който често нямаше нищо общо с младостта.

Трябваше да има балансиран подход, не трябваше да забравя, че не може да обиди старата гвардия, пък и не биваше. Старите бойни коне бяха минали през църковни битки, за които повечето от тези, дето крещяха за реформи, дори не знаеха. Как да промениш философията на цял един живот? Но добрите стари бойни коне знаеха кога да отстъпят встрани и да си пасат в ливадата, готови да дадат безстрастен съвет, когато потрябва. Другите — такива като Игнацио Кварце — трябваше да се понастъпят.

Папа Франческо реши да изложи тези свои виждания и препоръки в нещо като дисертация за последна почит, която да бъде прочетена пред курията<sup>[2]</sup> след смъртта му и след това съдържанието ѝ да стане обществено достояние. Тази идея можеше да се стори на някои малко нагла, но ако Бог не желаше тя да се осъществи, можеше да го призове при себе си винаги, когато си поиска.

Започна вече да пише дисертацията, като диктуваше на младия си чернокож помощник. А до всички служби във Ватикана разпрати меморандум, с който назначаваше младия свещеник за изпълнител на неговите функции, в случай че бъде призован в прегръдките Христови.

Разказаха му как Игнацио Кварце повръщал цял час, след като прочел меморандума. Носните му кухни сигурно са заприличали на валдхорни.

— Ваше Светейшество? — през вратата на спалнята излезе младият чернокож свещеник с куфар в ръка. — Не мога да открия миниатюрната шахматна дъска. Няма я в чекмеджето при телефона.

Джовани помисли известно време, после се прокашля през смях:

— Май я забравих в банята, отче. Откакто монсеньор О’Гилигън реши проблемите си със смяната на вярата, като разяснил на желаещите какво представлява самобичуването, ходовете му станаха много хитри. Нужна е голяма концентрация.

— Да, сър — свещеникът се усмихна и остави куфара. Ще я сложа в пътната чанта.

— Привършваме ли вече със стягането на багажа? Всъщност, защо „ние“, като ти свърши цялата работа?

— Почти, свети отче. Лекарствата ви са в моето куфарче.

— Няма да е лошо да вземем и малко хубаво бренди.

— Погрижих се и за това, Ваше Светейшество.

— Добре, че Бог ми прати теб, синко.

---

[1] Лос Анджелис — Бел.ред. ↑

[2] Папският двор — Бел.ред. ↑

## ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

RIGIRATI! COSTRUZIONE!<sup>[1]</sup>

Голямата метална табела бе закрепена здраво по средата на дървената бариера, преграждаща изцяло тесния път.

Изглеждаше съвсем официална, абсолютно истинска — до последния малък светлоотражател и емблемата на градската управа на Рим. Съвсем официално тя отклоняваше движението от Виа Апия Антика по заобиколен път през гората, малко по-надолу по хълма. В този участък пътят бе най-тесен и шофьорите нямаха друга възможност, освен да свърнат по отклонението, освен ако не бяха с най-малкия от всички фиати. Отклонението не можеше да избегне дори фиатът, който Ястреба докара от гаража до полицейското управление и който сега лежеше преобърнат в подножието на хълма.

По-големите автомобили не можеха дори да обърнат и да се върнат. А на заден ход трябваше да се кара повече от миля през безброй дупки и остри завои. Другата възможност бе да се мине през ливадите покрай пътя, но из тях имаше големи камъни, баирчета и долчинки и дори каменни основи на стени, строени в древността. Законът забраняваше да се кара през полета, но това тук бе достатъчно опасно, за да помисли изобщо някой да влезе в него.

Подобни мисли се рееха в главата на капитан Ноар, който лежеше неподвижно в храстите под равнището на пътя след бариерата. Черното му лице под маската бе здравата напудрено. Вече дочуваше ръмженето на приближаващите мотоциклети.

Всичко бе готово.

Настъпи моментът за операцията.

Мястото беше избрано идеално. Наоколо имаше само дървета, поля и хълмове. Генералът си знаеше работата. Отвлечането можеше да се извърши на това пусто място дори без да се отклонява движението, но поради ред причини отбивката се оказваше най-важната част от операция „Нулева зона“. Колите можеха да обърнат

назад, но сложните маневри за това нямаше да са по вкуса на шофьорите и те щяха да предпочетат да заобиколят по горския път.

Ако евентуално решаха нещо друго, капитан Ноар щеше да свирне с високочестотната свирка в ръката му. Този сигнал означаваше, че Първа фаза с позиции от Едно до Три на план А се отменя и автоматично в действие влиза план Б, фаза Двойна нула, позиции от Сто и едно до Сто и десет. Което означаваше отвличането да бъде извършено по-надолу по Виа Апия Антика.

На завоя като огромен диамант, отразяващ италианското слънце, проблясна синият шлем с бял кръст отпред. Носеше го първият униформен моторист от кортежа, който караше по-напред от другите. Отцеплението, както му викаше генералът. Караше с умерена скорост, по-бързо по този разбит път не можеше.

Мотористът забеляза голямата, съвсем автентична табела и спря малко преди нея. Капитан Ноар притаи дъх. Униформеният слезе от машината, изтупа прахта от ботушите си и се приближи още няколко крачки. Гледаше учудено бариерата, надникна зад нея да види дали се работи по пътя. Накрая изръмжа нещо.

Обърна се и вдигна ръце. Първият автомобил бе на около стотина метра преди бариерата.

Отцеплението се върна при мотора си, качи се, завъртя кормилото, върна се до първата лимузина и започна енергично да обяснява на хората вътре какво е положението.

Задната врата се отвори и от нея излезе свещеник в черно расо. Заедно с моториста отидоха пешком до бариерата, като оглеждаха пътя надолу по хълма, по който бе отклонено движението.

Набързо размениха няколко фрази, които капитан Ноар не можа да чуе. Ръкомаханията им показваха, че не могат да решат какво да правят. Свещеникът запретна с две ръце дългите поли на расото си и изприпка покрай първата кола до папската лимузина.

Капитан Ноар не можеше да види добре какво става, но вятърът довя напрегатите гласове, които разговаряха още по-оживено. Преглътна слюнката в устата си и стисна свирката в ръка.

След малко с облекчение дочу смях. Свещеникът се върна при първия автомобил, кимна с глава на моториста да кара по отбивката и се шмугна в колата.

Генералът добре познаваше врага, който току-що взе рисковано решение.

Кортежът пое вляво след моториста. Шофьорите караха много бавно, като внимателно избягваха неравностите. Когато двата мотора, движещи се отзад, се скриха зад първия завой, капитан Ноар изскочи от храстите, изтича до бариерата, извъртя я така, че да затвори отбивката и отлепи надписа, под който имаше друг:

DINAMITE! FERMA! PERICOLO!<sup>[2]</sup>

\* \* \*

„Успя бе! Разказа им играта! Избяга от Махенфелд и сега пътуваше за Рим. И ако всичко вървеше по план, нямаше да открият бягството му чак до сутринта! Но тогава вече ще е твърде късно! Ястреба ще е тръгнал за «Нулевата зона».“

Нямаше как да разберат, че се е чупил. Освен ако не разбият вратата на стаята му, което едва ли ще стане, като се имат предвид обстоятелствата. Ан не разговаряше с него, беше се заключила в стаята си в южното крило. Така я разсърди в един спор, че виковете ѝ се чуваха чак на Матерхорн, а от псувните ѝ можеше да се изчерви и дърт докер. Сигурно ги беше научила от пандизчийското си семейство.

Рудолф и Безименния не искаха изобщо да си имат работа с него. Да не говорим пък за пряк контакт. След скарването с Ан той се оплака пред двамата си пазачи от внезапни, остри болки в слабините. Превиваше се одве и пъшкеше като пред умирачка.

— Господи, Боже мой! Това е кувейтски енцефалит — викаше им той. — Видях го преди пет седмици в алжирската пустиня. Мамка им на тия манафи мръсни! Прихванал съм го от тях! Олеле, майко мила! Какво ще правя сега? Ташаците се подуват като баскетболни топки, само че стават по-тежки! Ох, не ми се мисли! Трябва да отида на лекар! Повикайте ми лекар!

— Никакъв лекар! Никакви контакти с външния свят, докато не се върне господарят на Махенфелд — Рудолф бе несломим.

— Тогава се пазете — плашеше ги Сам. — Заразно е!

И след това предупреждение припадна, стиснал с две ръце карантите си в шортите. Съвсем объркани, Рудолф и Безименния без



да искат се отдръпнаха до стената на гостната. Сам се посъвзе малко, но все още превит се завлачи нагоре по стълбите. За да посрещне своя Създател в мир и с подути ташаци.

Рудолф и Безименния го следваха до стаята му на почтено разстояние и изчакаха да затвори вратата. След малко я пооткрехна и забеляза пазачите си далеч в дъното на коридора. Бяха увили лицата си с кърпи и пръскаха наоколо с дезинфекциращ препарат.

Пътят беше чист! За хубаво, хитричко измъкване от Махенфелд!

Лилиан и двамата ѝ помощници трябваше да откарат лимузините към някакво летище на юг. Дочу как Ястреба обясняваше на бившата си съпруга, трета по ред, откъде да минат. Стигало се за четири часа и било много важно да остави колите на някакъв път край западната писта на летището.

Летище ли?!

Ами, да! Самолет! До Рим можеше да стигне със самолет. И дори да не искат да го вземат, имаше телефони, имаше радио...

Планът му изведнъж се избистри. Ще се вмъкна в багажника на втората кола, която щеше да кара един от мъжете. Нищо работа бе да блокира ключалката на задния капак, докато се сбогуваше с Лилиан и ѝ помагаше да натовари куфарите си.

Щом пазачите му потънаха в аерозолни облаци от дезинфекциращ спрей, Сам завърза един за друг три чаршафа, смъкна се по тях на земята, изтича до лимузината, паркирана на алеята, и се намъкна в багажника ѝ.

Като се настаня вътре, уви чаршафите около тялото си, щастлив, че не се сетиха да му вземат шортите, и зачака. Разчиташе на природните нужди да му помогнат да изпълни плана си и не се излъга в очакванията си.

Лимузините изфучаха през портала и започна едно пътуване — не ти е работа. Три часа и половина се изкачваха, спускаха, подмятаха, пропадаха и клатушкаха из швейцарските планински пътища. Накрая Сам чу желаното припряно изсвирване на клаксона. От другия автомобил му отговориха със същия сигнал. Колата намали и спря. Шофьорът изскочи бързо навън. Девъро чуваше стъпките му. След миг чу онова специфично плющение на струя, което не можеше да сбърка с никой друг звук.

Отвори багажника, измъкна се навън и халоса пикаещия швейцарец с един гаечен ключ.

За нула време свали от него панталоните, якето, ризата и обувките. Навлече само панталоните и якето — това бе достатъчно, за да изглежда като другия в тъмнината на нощта — и скочи на мястото на шофьора. Натисна клаксона два пъти, което бе сигнал, че могат да продължат.

Лилян му свирна в отговор и веднага потегли.

На летището във Валтурнанче (така пишеше на табелата) можеше да има проблеми, но това бързо бе компенсирано с огромната сума пари, която Сам намери в джоба на якето. Пет хиляди долара. Американски! Ястреба май им бе дал хонорари.

Това за миг само роди нов план в главата на Девъро. Невероятен, жесток финал!

Имаше начин да спре Ястреба, без помощта на полицията! Без намесата на властите! Ще го спре най-хладнокръвно, ще разбие операция „Нулева зона“ и ще разформирова бригадата му — и всичко това наведнъж. Без разстрели, палачи или доживотни присъди! Разкошен план! Без грешка, ти казвам!

При западната писта на летището пътят правеше голям завой. Сам намали скоростта и щом предната кола се скри зад завоя, той спря, изключи двигателя, грабна ризата и обувките, изскочи навън и се свря в гората.

Така почака известно време да се случи неизбежното. Колата на Лилян се връщаше на заден ход. Двамата с придружителя излязоха и хукнаха назад към изоставената лимузина.

— Това минава всякакви граници! — възмущаваше се тя. — В последния момент се измъкна това копеле неблагодарно! А Мак му даде пари. Ама какво се учудвам и аз? Хванало го е шубето. Хайде, качвай се. Почти стигнахме.

Час по-късно, навлечен с кожено яке и с панталони с няколко номера по-широки от необходимото, Девъро брой две хиляди и петстотин долара на един онемял пилот, който не можеше да повярва, че този изпадник ще има пари да плати за спешен, нередовен полет до Рим. Сам си го избра тоя пилот, като гледаше да е някой по-дребен и по-хилав от него. Обикновено на такива сделки се навиваха хора със съмнителен морал.

Важното е, че успя! Вече летяха. Преди изгрев слънце щеше да е в Рим. И тогава Сам Девъро, най-добрият млад адвокат в Бостън, щеше да направи най-добрата пледоария в кариерата си.

\* \* \*

Облечени в полицейски униформи, капитаните Гри и Бльо стояха прави и неподвижни зад стволите на две акации, разположени една срещу друга от противоположните страни на пътя. Не помръдваха с изключение на десните си ръце, които нервно попипваха върховете на спринцовките в кожените калъфчета от дясната им страна.

Както предвиждаше командирът, двамата мотоциклетисти, които иначе караха пред лимузините, сега бяха принудени от тесния път да изостанат назад и се движеха точно пред двамата от ариегарда. Правилно се оказа и предвиждането на Хоукинс, че шумът от моторите ще е много силен.

Една по една машините ги отминаваха. Щом последните двама мотористи стигнаха между акациите, Гри и Бльо изскочиха на пътя, всеки халоса своя човек с лявата ръка по главата, а с дясната му заби спринцовката във врата.

След броени секунди онези двамата не мърдаха.

Гри и Бльо спуснаха моторите им в плитката канавка от страни на пътя и замъкнаха двете тела в храстите. После хукнаха направо през гората, за да се придвижат до мястото на следващата задача. Там бяха скрити и двете раса, които трябваше да облекат върху униформите.

Капитаните Оранж и Вер лежах по лице един срещу друг от двете страни на пътя, скрити във високите бурени. Позициите им бяха в началото на втория завой по стръмния склон. През стъблата на тревите забелязаха — с голямо задоволство, разбира се — че последните двама мотористи ги няма. Другите двама бяха заети с трудната задача да задържат машините си изправени и пъплеха след втората лимузина.

Капитан Оранж се прекръсти, когато папският автомобил минаваше покрай него.

Капитан Вер се изхрачи. От тия тъпи италианци скоро *французин* нямаше да се дореди да стане папа.

Вторият автомобил навлезе в последния стръмен завой от пътя. Оранж и Вер скочиха и изпълниха светкавично многократно тренираните действия срещу двамата мотористи.

Папската лимузина бе вече долу, в подножието на хълма. Оставаха броени секунди до експлозията от Четвърта фаза и запалването на димките в преобърнатия фиат. Оранж и Вер се втурнаха към следващата си задача, най-престижната от всички Седма фаза. Пета и Шеста, включващи обезвреждане на системата за връзка и упояване на папските приближени, вече можеха да започнат.

Седма фаза бе поантата на операцията „Нулева зона“. Тогава трябваше да стане размяната. Гуидо Фрескобалди на мястото на Джовани Бомбалини.

\* \* \*

Взривовете от фиата бяха страхотни, турците се разкрещяха, като пуяци. Ястреба се усмихна. Ех, че хубава гледка! Мама му стара! И филмов режисьор нямаше да го направи да изглежда така автентично. Пушеци, викове и паника.

Кортежът спря, от двете коли се чуваха угрижени гласове. Бяха само две коли и един мотоциклетист на пуст селски път, заобиколен от стръмен хълм откъм юг и гъста гора от север.

„*Оптимална ситуация*“, помисли си Ястреба, докато се опитваше да задържи изправен Гуидо Фрескобалди, скрит в храстите.

\* \* \*

Капитан Ноар достигна поста си и сигнализира на капитаните Руж и Брюн. Те дебнеха на десетина метра един от друг, готови всеки момент да изпълнят Пета фаза: обезвреждане на техниката за свързка.

Моментът настъпи.

Полицаят от Ватикана скочи от мотора си и хукна към димящия фиат с крещящите отвътре турци. Всички врати на лимузините се отвориха, наизскачаха и шофьори и свещеници, размахваха ръце и си

нареждаха един на друг какво да правят, след малко всички вкупом се юрнаха към преобърнатата кола.

*Сега!*

Преоблечени като свещеници, Ноар, Руж и Брюн изскочиха от скривалищата си. Брюн и Руж скочиха на предните седалки в първата кола и започнаха да късат под таблото всяка жица, която зърнеха. Ноар изтича до втория автомобил, в който пътуваше папата, и се хвърли през отворената врата към радиоапарата.

Внезапно една длан се пресегна от задната седалка и го сграбчи за врата, а цяла ръка се спусна под брадата му и го притисна към седалката. Под бялото расо и двете ръце бяха *черни!*

А хватката, която държеше Ноар за врата, му беше добре позната. Така действаша по улиците на Харлем!

Ноар въртеше глава и се опитваше да я измъкне от капана, в този момент пред лицето му се появи лицето на негов брат-чернокож!

*Негър* в бяло църковно расо!

Ноар не обичаше да причинява болка на свои братя, но в този случай се налагаше. Този печен католик явно не бе успял да мине отвъд Сто тридесет и осма улица и Амстердам. Ноар стисна мекото месо между палеца е показалеца му и започна да го извива. Чернокожият свещеник изрева и освободи главата му, Ноар веднага се пресегна и го изтегли до кръста върху облегалките на предните седалки. С тъжна въздишка му нанесе саблен удар в тила. И без да губи време се залови с работата си: късаше жици и трошеше копчета наред. Дебеланкото в бяло расо — „*нашият човек*“, помисли си Ноар — внимателно изтегли тялото на негъра обратно на задната седалка, като придържаше главата му, сякаш бе тежко ранен.

— Нищо му няма, чичо. Не зная при вас как е. Но аз такова нещо — никога! Баптистите държат *ритъма!* Вие пък — ченгетата...

\* \* \*

„Мръсен педераст! Само това му липсваше! И какво ли още го очакваше на римското летище «Леонардо да Винчи» — един Бог знае! Направо кошмар посред бял ден, като смяташе и това, че не бе спал цяла нощ.“

Проклетото джудже-пилот от Валтурнанче настоя самолетът му да бъде прегледан от инспектор по наркотиците! Пълна глупост! Никой не даваше и пет пари дали ще кацне самолет, натоварен с крадено злато или с недекларирани диаманти, но ако на борда има само една цигара марихуана, са готови да ти спукат гъона! Но протестите му не помогнаха, дори напротив — влошиха нещата. Инспекторът реши да го съблече и да го обискира основно.

— Per favore, signore.<sup>[3]</sup> Къде са ви долните дрехи? Къде сте ги оставили?... Я прегледайте още веднъж самолета!

— Ама това на нищо не прилича — крещеше Девъро. — Как може заради чифт шорти да...

— Che cosa?<sup>[4]</sup> — попита с подозрение капитанът.

— Шорти, бе! — Сам очерта с ръце къде са му гащите. — Къде ще скрия...

— Ахааа — прекъсна го капитанът. — Швейцарецът от планината носи гащи до колената. С джобчета и финтифлюшки. И с много копченца. Копчетата сигурно са кухи!

— Не съм швейцарец! Американец съм! Капитанът вдигна вежди и снижи глас:

— Ахаа... Мафия, а, синьоре?

И разговорът вървеше все в този дух, докато накрая Сам не се разтовари с десет стодоларови банкноти, което пък съвпадна с края на смяната на капитана и Девъро бе освободен.

— Откъде да взема такси?

— Първо си обменете парите, синьоре. Никой шофьор на такси няма да може да ви върне ресто от стодоларова банкнота.

— Не ми останаха стотачки. Имам само по петстотин долара.

— Тогава сигурно ще повикат полиция. Такива банкноти едва ли са истински. Ще ви трябват лири.

„Ох, да ви пикая на страната“ — помисли си Сам. В никакъв случай не му трябваха нервни таксиджии и полицаи. С тях нямаше да може да се осъществи грандиозния финал с отстраняването на Ястреба.

Та така си загуби още почти час на опашката пред бюрото за обмяна на валута, само за да му кажат, че банкноти с такава номинална стойност задължително се проверяват на спектограф.

— Благодаря, синьоре — рече му след малко мустакатата служителка. — Проверихме ги на четири различни машини. Истински са. Ето ви лирите. Имате ли си празен куфар за тях?

Девет и четиридесет и пет. Имаше още време! С такси до Рим щеше да стигне за един час, дори движението да е натоварено. После вероятно ще му трябва още половин час да стигне до южните предградия, откъдето да поеме по Виа Апия.

Не повече от двайсет минути по Виа Апия и щеше да е там. Щеше да разпознае мястото по знаците, които успяваше да зърне по време на маневрите. Щеше да стигне в „Нулевата зона“ половин час преди началото на акцията!

Ще спре Ястреба, ще предотврати Третата световна война, ще отърве доживотния затвор и ще се прибере в Бостън с истинска швейцарска банкова сметка!

Мама му стара! Ако имаше две пури, щеше да ги запали едновременно!

Изтича през чакалнята към изхода, над който думата „такси“ беше изписана на три езика. Но щом изскочи на циментовата площадка, дъхът му секна.

Цялото свободно пространство пред аерогарата бе задръстено от коли, натоварени с багаж. Шофьорите се бяха скупчили на групички и така гневно разговаряха помежду си, сякаш подготвяха бунт.

Сам се приближи до един турист:

— Какво става?

— Стачка обявиха, тяхната мамка жабарска!

Сам се дръпна настрана. Джобовете му бяха нафрашкани с няколко милиона лири. Все на някой от паркингите ще намери човек, който да го качи.

Намери го. В единайсет без двайсет. И му предложи пари. Колкото по-бързо кара, толкова повече хилядарки щеше да получи. Мъжът се съгласи.

Единайсет и трийсет и две! Щеше да успее!

Трябваше!

От това зависеше бъдещето му! Ами! Какво има да се залъгва? Животът му зависеше от това!

\* \* \*

Гри и Бльо затегнаха вървите около расата. И двамата бяха на колене, скрити във високите бурени под извитите клони на храстите край стария път в подножието на хълма. Готови бяха да изскочат от храсталака и да започнат изпълнението на Шеста фаза — обезвреждането на кортежа. Преобърнатият фиат лежеше точно пред тях и бълваше черен дим във всички посоки. Петимата помощници на папата, двамата шофьори и мотоциклетистът тичаха наоколо и се опитваха да достигнат вревящите вътре турци.

Броят им не представляваше проблем. Като се включат в обгърнатото от дим меле, Гри и Бльо ще действат бързо, стараейки се да увеличат бъркотията. Номерът бе да ги упояват един по един. Руж щеше да помага от западния фланг. Той дебнеше някой да не усети каква е работата и да хукне към колите.

*Сега, хайде!*

Гри и Бльо изхвъркнаха от храстите и се гмурнаха в суматохата от дим, крясъци и размахани ръце. Полите на расата им се вееха, ръцете им стискаха готови за действие спринцовки.

Един по един хората от антуража на папата се свличаха на земята с щастливи усмивки на грейналите им лица.

— Връзвай ги, връзвай ги! Дай малко въже! — крещеше Гри на турците, които изпълзяха от колата.

— Не много здраво, бе, идиоти такива! — сопна им се Бльо. — Не чухте ли какво каза командирът?!

— *Mon Dieu!* — стреснато извика той, сграбчи Гри за рамото и с глава посочи нагоре по склона. — *Qu'est-ce que c'est ca?*<sup>[5]</sup>

Проснат по гръб, точно на половината път от тях до лимузините, лежеше Руж, вдигнал право нагоре едната си ръка с чупка в китката, сякаш бс застинал при изпълняване на пирует. Чорапената маска не можеше да скрие олимпийското спокойствие на лицето му. В бързината, изглежда, се бе препънал и забил извадената игла в стомаха си.

— Бързо! — ревна Гри. — Антиотровата! Генералът е помислил за всичко!

— Това му е работата — промърмори Бльо.



\* \* \*

— *Хайде!* — нареди Ястреба, сграбчил с две ръце Гуидо Фрескобалди, който се разпя на висок глас.

Мак видя на отсрещната страна на пътя Оранж, който се прекръсти, преди да изскочи от храстите и да се втурне към папската лимузина. „Излишно е“ — помисли си Хоукинс, папата няма дори да се опита да избяга. Той остави чернокожия си помощник да лежи на задната седалка и в момента излизаше от колата с почервеняло от гняв лице.

Ястреба хвана Фрескобалди за ръката и го повлече към колата.

— Добра среща, господине — поздрави той папата.

— *Animale!*<sup>[6]</sup> — прогърмя гласът на светия отец. — *Uccissore! Assassino!*<sup>[7]</sup>

— Какво казваш? Не те разбрах.

— *Basta!* — изпепеляващ гняв струеше от очите на Франческо, очи на великан в тяло на простосмъртен. — Убий и мен! Щом убиваш чедата ми! Чедата на Бога! Убиваш невинни! *Убий ме де!* Прати ме при Христос! И нека Бог се смили над душата ти!

— Абе я си... глей работата и млъквай! Никой никого няма да убива.

— Нали виждам с очите си! Чедата божии са мъртви.

— Виждаш — грънци! Няма им нищо и никой няма да пострада.

— Всички са *мъртви* — вече по-нерешително проплака Франческо, докато оглеждаше наоколо с тревога.

— Толкова са мъртви, колкото и ти. Щяхме ли да ги завързваме, ако не бяха живи? А кажи де! Оранж! Насам!

— *Si Generale!*<sup>[8]</sup> — Оранж се приближи, заобикаляйки автомобила отзад, като не преставаше да се кръсти.

— Вади цветнокожия от колата. Сигурно е гостенин на папата.

— Той е *свещеник!* Мой личен помощник!

— Айде бе? Внимателно, Оранж — обърна се той към италианеца, който измъкваше младия свещеник от автомобила. — Сложи го в храстите и поразхлаби малко яката на расото му. Ще заври с това пончо. Я, глей каква жега е.

— Значи, искате да кажете, че всичките са живи? — попита Джовани, все още учуден.

— Разбира се, че са живи — отвърна Хоукинс и даде знак на Вер да приготви Фрескобалди за размяната. Двойникът на папата седеше умислен.

— Не вярвам! Убихте ги! — упорстваше папата.

— Абе няма ли да млъкнеш! — това не бе въпрос.

— Чуй ме добре. Не знам ти как се справяш с командването, но предполагам, че можеш да различиш жив от умрял човек, нали?

— *Che cosa?*...

— Капитан Гри! — Макензи помахна на маскирания скандинавец, който тъкмо овързваше един свещеник на земята до първата лимузина. — Вдигни го тоя и го донеси насам!

Гри изпълни заповедта. Хоукинс хвана папата за дясната ръка и му рече:

— Ето. Допри си пръстите до врата му. Виждаш ли? Има ли пулс, а?

Папата присви очи, вторачен съсредоточено във върха на пръстите си.

— Сърцето... да, бие. Значи истината казвате. Ами другите? И техните ли сърца туптят?

— Вече ти дадох дума — отвърна сухо Ястреба. — Трябва да те порица, господинчо. Командирите на противника не лъжат, когато са сигурни, че ще те пленят. Ние не сме животни. Хайде, че нямаме много време — Ястреба даде знак на Вер да доведе упоения Фрескобалди. — Извинявам се, но ще трябва да ти сменим дрешките. Аз ще...

Макензи изведнъж замлъкна. Папа Франческо не свалеше очи от Фрескобалди. Той веднага позна оперния певец, който избръснат гладко и без мустаци, приличаше на Джовани Бомбалини много повече, отколкото самия Бомбалини.

— Та това е Гуидо! Гуидо Фрескобалди! — светият отец така извика, че го чуха сигурно чак в пристанището на Неапол. — Гуидо от моята кръв! От моята плът! *Madre di Dio!*<sup>[9]</sup> И ти ли си с тия еретици!?

Синьор Гуидо Фрескобалди се подсмиваше.

— *Che gelida... manina... a rigido esanime... ah la-la... la-laaa...*

— Той е наистина, само че от тази сутрин малко се е шеметосал. Така ще е известно време. Хайде сега да свалим някои нещица от теб и

да му ги сложим на него. Капитан Оранж! Капитан Вер! Помогнете на господин Франческо.

— *Я го вижте!* — Ястреба говореше гордо, като генерал, превзел вражеска крепост. А всъщност държеше ухиления Фрескобалди, вече преоблечен. — Много му отива, нали?

Потресеният Франческо не можа да се сдържи и извика:

— *Jesus et Spiritus Sanctus!*<sup>[10]</sup> Грозният Фрескобалди на мое място! Господ наистина е чудотворец!

— Като два снаряда от един калибър сте.

Светият отец едва събра сили да попита:

— Слагате... Фрескобалди... на *трона* на Свети Петър?

— Само за около два часа, ако е рекъл Господ и ако изчисленията ми са верни.

— Но *защо?*

— Нямам нищо против теб лично. Доколкото знам, не си лош човек.

— *Защо* тогава? Кажете, за бога, *защо?* Това не е отговор.

— Не съм и мислил да ти отговарям — отвърна Ястреба. — Само не викай повече, че с тоя глас ще ме капичнеш. Откъде ги вадиш тия децибели, бе?

— Тогава докато не се капичнеш ще викам, ако не ми кажеш... Айииии!...

— Добре де! *Добре!* Отвличаме те. За откуп. Не се притеснявай, косъм няма да падне от главата ти, честна генералска.

Капитаните Гри и Бльо притичаха до тях и дадоха знак на Макензи:

— Районът е чист, генерале — изрева Гри.

— Всички са упоени — добави Бльо. — Готови сме да тръгваме.

— Браво! Тогава какво чакаме? Хайде, *бойци!* Измитаме се от района! Готови за изтегляне! Под строй! *Напред!*

Като по сигнал на около петдесетина метра от тях забръмча хеликоптерът, скрит в една горичка.

Но в същия момент дочуха и друг звук. Идваше от пътя горе по хълма. Изскърцаха спирачки на автомобил.

— *Спрете!* — викаше някой с пресипнал с глас. — За бога, *спрете!*

— *Какво?*

— *Mon Dieu!*  
— *Che cosa?!*  
— *A стига бе!*  
— *Tokig!*  
— *Bakasi!*  
— *Мамка му!*

По черния път надолу по склона тичаше Сам. Носеше се с такава скорост, че не може да вземе последния завой и падна на едно коляно.

Джовани Бомбалини гледаше учудено; по навик реши да благослови коленичилиия мъж:

— *Deus et figlio...*

— Млъкни, бе! — изръмжа му Макензи. — *Мама му стара, Сам! Какво правиш тук? Нали беше болен бе...*

— *Слушайте, всички!* — прекъсна го Сам. — Всички се съберете тук! — той се изправи, но капитаните не помръднаха от местата си и гледаха някак безучастно. — *Бягайте! Спасявайте си живота! Оставете го той сам! Това е капан! Махенфелд падна! Сноци! Пълно е с ченгета от Интерпол...* — долната му челюст увисна за миг, като видя изражението на Ястреба. — *К'во рече?*

— *Що не се гръмнеш, бе, бастун такъв! Уважавам напъните ти, ама хабер си нямаш от бойни действия — Макензи разкопча якето си и измъкна отвътре кожен калъф. — Хич може ли да тръгнеш в нападение, без да имаш постоянна връзка с командния пункт, абдал с абдал? Ти знаеш ли, че съм предавал по релейка от Ли Сол в Камбоджа чак в долината на Меконг?*

— *Какво?*

— *Такова, магаре недно! Високочестотна радиовръзка. Осъществява се във фиксиран час, едновременно приемаш и предаваш. Насра се, Сам! Само преди час в Махенфелд всичко беше спокойно. Не зная как си успял, но добре, че си дошъл до тук сам... Иначе щеше да направиш голяма глупост... Както и да е... Хайде, момчета! Продължаваме с Осма фаза!... Ти също, Сам. Идваш с нас, ще те повозим малко. И този път внимавай! А си решил пак да се правиш на много хитър, отварям вратичката на хеликоптера и те пускам от седемстотин метра да си летиш на воля!*

— *Мак, недей! Помисли за Третата световна война!*

— А ти си помисли за свободното падане, без парашут, право в чиния със спагети!

В този момент до тях достигна друг звук. Този път тревожен. От билото на хълма. От Виа Апия Антика.

Капитаните и турците замръзнаха на местата си. Ястреба въртеше глава ту надолу към тях, ту нагоре към пътя.

Светият отец рече само:

— *Carabinieri.*<sup>[11]</sup>

Виеха полицейски сирени. Приближаваха към тях.

— *Мама му стара! Не може да бъде! Какво е станало, Сам?* Мамичката ти ще...

— Господи, *не съм аз, Мак! Как бих могъл...*

— Мисля, че малко сте се объркал, синьор — рече спокойно папа Франческо.

— *Какво? Какво съм объркал?*

— Кортетът трябваше да спре в едно селце — то дори и селце не е — казва се Тускабондо, на около миля след *инсценираната* ви отбивка.

— Исусе!

— Той е милостив, синьор генерале.

— Тия копелета сега ще плъзнат по хълмовете, по полето. Ама че се насадихме!

— И във въздуха, генерале — обади се Оранж, изпод маската му се стичаха струйки пот. — *Карабинерите* имат *хеликоптери* да те заринат. Те са *razzi*<sup>[12]</sup> във въздуха!

— Исусе Христе!

— *Figlio di Santa Maria, figlio di Dio* — Той е спасението, генерале.

— Абе нали ти казах да не се обаждаш?! Я, внимавай! Проверете си картите! Бързо! Гри и Бльо, преценете пътища за изтегляне Е-осем и Е-дванайсет! Предишните бяха по-бързи, но не осигуряват прикритие. Давам ви една минута! Оранж и Вер! Дайте ми Фрескобалди! Заминавайте с другите! Сам, ти оставаш тук!

Воят на сирените приближаваше. Гънейки се като сварен макарон в ръцете на Хоукинс, Фрескобалди запя още по-високо.

— Синьор — Джовани Бомбалини направи крачка към Макензи — Казахте, че държите на генералската си дума, нали така?

— Какво? А, да, разбира се. Мисля, че и с вас е така. Да си командир е голяма отговорност.

— Точно така. А истината е дясната ръка на отговорността — папата огледа още веднъж безжизнените тела на хората от кортежа му, изпълнали се на тревата в удобни пози, без дори драскотина по тях. — И, естествено, съчувствие.

Ястреба не го слушаше. Крепеше Фрескобалди, трябваше да държи под око Девъро и изчакваше решението на Гри и Бльо.

— За какво ми говорите?

— Твърдите, че не желаете да ме нараните лично.

— Разбира се. Кой ще ни даде откуп за труп?

— А Фрескобалди е здрав като бик — продължи тихо да говори той, но повече на себе си, отколкото на Макензи, разглеждайки полузаспалия Гуидо. — Такъв си е той, синьор генерале. Ако се съглася да дойда с вас, без да ви създавам пречки или усложнения, така да се каже, в духа на сътрудничеството, ще ми направите ли една малка услуга? Като командир на командир.

Ястреба запремига насреща му.

— И каква е тя?

— Да драсна една бележчица, само няколко думи, естествено, на английски. И да я оставя на помощника си. Разбира се, ще можете да я прочетете преди това.

Макензи извади от вътрешния джоб на якето си боен полеви тефтер, скъса един лист, отвори херметичната химикалка и ги подаде на Франческо:

— Имате петнайсет секунди.

Папата сложи листа върху багажника на лимузината и бързо написа нещо на него. Върна го на Ястреба.

„Жив съм, нищо ми няма. С Божията благословия ще се свържа с теб така, както О’Гилигън се свързва с мен да играем шах.“

— Ако това е някакъв код, нещо много мижав ми изглежда. Няма значение, пъхни му го в джоба на черния. Хареса ми, дето си писал, че си о’кей.

Джовани изтича до помощника си, пхна бележката под расото му и се върна при Ястреба.

— Не губете време, генерале!

— Какво?

— Пъхайте Фрескобалди в колата! Бързо! Вътре има едно куфарче. В него са ми лекарствата. Дайте ми го, ако обичате.

— *Какво?*

— Ако винаги така се туткате, няма да ви вземат и в курията. Къде е *elicottero*?

— Хеликоптерът ли?

— Да.

— Ей там. На една поляна.

Капитаните Гри и Бльо приключиха съвещанието си. Гри му извика:

— Инструктирахме хората, генерале. Тръгваме! Среца — на Зараголо!

— *Зараголо ли?* — възкликна светият отец. — Летището на Монти Пренестини, нали?

— Да — отговори Ястреба и някак втренчено го загледа. — Защо? Какво има?

— Кажете им да заобиколят от север Роко Приора. Там е пълно с полиция.

— Това май се пада на изток от Фраскати...

— Да!

— Чухте го, нали, капитани! Заобикаляте Роко Приора! *Хайде, чупката!*

— *Не!* — изкрещя Сам, който хвърляше погледи към билото на хълма. — Всички сте полудели! Откачили сте! Ще ви спра! Всичките!

— Млади човече! — Джовани зае най-авторитетната си папска поза. — Няма ли да млъкнете най-накрая и да изпълнявате заповедите на генерала, а?!

От горичката се показа Ноар:

— Машината е готова за излитане, генерале! Небето е чисто.

— Ще имаме още един пътник. Трябва да приберем юридическия съветник. Няма да е лошо да му боцнеш една игличка, ако можеш.

— С най-голямо удоволствие — отвърна Ноар.

— Една доза, капитане!

— Що толкова малко, бе, неговата мамка!?

Така Джовани Бомбалини, главата на римокатолическата църква, и Макензи Хоукинс, двукратно награден от Конгреса с почетен орден, натикаха Гуидо Фрескобалди в папската лимузина и хукнаха като бесни към хеликоптера в гората.

За Франческо беше по-трудно. Светият отец попържаше нежно Свети Себастиан, покровителят на атлетите. Накрая съвсем се отчая, запретна полите на расото, заголвайки дебели селски прасци и за малко да стигне до хеликоптера преди Макензи.

\* \* \*

Малкият самолет се издигна над облаците, скупчили се върху Зараголо. На кормилото бе капитан Ноар. На мястото на помощник-пилота седеше капитан Руж. Ястреба и папата седяха в първото отделение един срещу друг, до прозорците.

Макензи хвърляше озадачени погледи към Франческо. От дългогодишния си опит знаеше, че когато врагът оказва съпротива, най-добре е да не се предприема нищо, докато обстоятелствата не наложат незабавен контраудар.

Този път обаче случая бе съвсем друг. Франческо изобщо не се държеше като враг. А Ястребът бе срещал най-различни врагове.

Мама му стара, нещо не беше наред!

Ей го, седи си там, разкопчал тежкото расо, изул обувките си, скръстил ръце върху едрия си корем и зяпа ли зяпа през прозореца с щастливия израз на месар, който за пръв път се качва на самолет. Чудна работа. И доста съмнителна.

Защо бе?\_ Защо?\_

Макензи реши, че няма смисъл да носи повече маската. Останалите не трябваше да ги свалят, но за него вече бе все едно.

Свали я с въздишка на облекчение. Франческо се обърна към него, в очите му нямаше и помен от омраза. Папата му се усмихна приветливо и кимна с глава, сякаш за да му каже: „Радвам се да се запознаем лице в лице“.

*Бре, мама му стара!*



Макензи бръкна в джоба за пура. Измъкна една, отхапа ѝ края и извади кибрит.

— *Per favore?* — Франческо се наведе към него.

— Какво?

— Една пура, синьор генерале. За мен. Може ли?

— О, ама разбира се. Заповядай — Хоукинс измъкна още една от кутията и му я подаде. После се сети и бръкна в джоба за резачката, но беше късно.

Франческо отхапа края ѝ, изплю го на пода, при това съвсем не проташки, взе от Мак кибрита и драсна клечка.

Папа Франческо, наместникът на Христос имаше съвсем блажен вид. Облегнат удобно назад, кръстосал крака под расото, той пускаше с наслада ароматичния дим от пурата да се върти над главата му и се любуваше на гледката долу.

— *Grazie*<sup>[13]</sup> — рече Франческо.

— *Prego*<sup>[14]</sup> — отвърна Макензи.

---

[1] Заобиколете! Пътят е в строеж!, итал. — Бел.ред. ↑

[2] Динамит! Затворено! Опасно за живота!, итал. — Бел.ред. ↑

[3] Моля ви, господине., итал. — Бел.ред. ↑

[4] Какво става?, итал. ↑

[5] Господи... Какво е това?, фр. — Бел.ред. ↑

[6] Животни, итал. — Бел.ред. ↑

[7] Убийци, итал. — Бел.ред. ↑

[8] Да, генерале, итал. — Бел.ред. ↑

[9] Света Богородице!, итал. — Бел.ред. ↑

[10] Исус и Свети дух!, итал. — Бел.ред. ↑

[11] Карабинери, итал. полиция — Бел.ред. ↑

[12] Луди, итал. — Бел.ред. ↑

[13] Благодаря, итал. — Бел.ред. ↑

[14] Моля, итал. — Бел.ред. ↑

## ЧАСТ ЧЕТВЪРТА

*„Крайният успех на всяка корпорация зависи от нейната основна стока или услуга. Задължително изискване е потенциалният консуматор да бъде убеден чрез агресивни рекламни похвати, че продуктът или услугата е от изключително значение за него, ако е възможно — дори за самото му съществуване.“*

*„Икономически закони на Шепърд“ Книга СССХХ1, Глава 173*

## ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Сам седеше в мекото кресло в северозападния ъгъл на градината в Махенфелд. Ан му избра това място след доста внимателно обмисляне. От това място най-добре се виждаше Матерхорн, чийто връх белееше в далечината.

Бяха минали три седмица от онази ужасна случка.

„Нулевата зона“.

Капитаните и турците си заминаха — кой ги знае къде, всеки в своята посока. Едва ли щяха да ги видят пак. Обслужващият персонал бе намален, остана само един готвач, който помагаше на Ан и Сам да почистват къщата и да поддържат градината. Макензи не го биваше за такива работи, но поне ходеше с колата до селото за вестници. Освен това всеки ден се отбиваше при скъпоплатения лекар, който бе докарал от Ню Йорк за всеки случай. Лекарят бе специалист по вътрешни болести и не можеше да се начуди защо му се плаща толкова много, като не правеше абсолютно нищо, по цял ден дремеше в луксозна вила на брега на една езеро. Но в духа на изискванията за спазване на лекарската тайна си мълчеше и си прибираще необлагаемите с данък пари.

Франческо (Сам все не можеше да свикне да му вика папа) се настани удобно на таванския етаж и всеки ден се разхождаше по насипите, потънали в зеленина.

Макензи наистина успя! Спечели най-голямата битка в кариерата си на пълководец.

И в момента бе зает с изключително сложни, оплетени и трудни за проследяване начини за предаване на исканията си за откуп от Ватикана. Предаваше кодирани съобщения чрез свръхвисококачествено радио и сигналите кръстосваха пустини и океани от Алпите до Бейрут и Алжир, оттам през Марсилия, Париж и Милано, та накрая до Рим.

Според поставените от него условия Ватикана трябваше да отговори пак по радиостанция от Рим и отговорът щеше да се получи чрез ретранслатора в Бейрут в пет следобед.

Макензи вече отпраща с колата нагоре в планината, където в една барака бе разположил радиовъзела. Този известен само на Хоукинс център за свръзка бе оборудван с най-модерната радиотехника, която можеше да се намери в каталозите на военните доставчици. Тя бе осигурена от „Шато Сюис“, но монтажът, включването и настройката на апаратурата Макензи извърши сам.

Майко мила! В пет часа днес! Сам се опитваше да не мисли за тези ужасни неща.

Усети някакво раздвижване горе, в къщата. През широката задна врата излезе Ан, както винаги с дебела книга под мишница и със сребърен поднос с чаши в двете ръце. Пое през ливадата към градината на насипите. Походката ѝ бе твърда, женствена, грациозна — като на родена танцьорка, отдадена изцяло на ритъма, който е вечно жив в нея. Светлокестенявата коса падаше небрежно около красивото ѝ лице. Искрящите сини очи отразяваха всяка капчица светлина.

„И от четирите научих по нещо“ — мислеше си Девъро. По нещо различно и съвсем лично, което бяха му оставили като подарък. И ако някога животът му станеше пак нормален, сигурно щеше да им е благодарен за тези подаръци.

Ала сякаш най-важното нещо научи именно от Ан: непрекъснато се усъвършенствай, но не отричай миналото.

От ливадата до ушите му долетя смях. Ан гледаше нагоре към билото на насипа, където Франческо, облечен в шарен пуловер за ски, се бе навел през парапета.

Това им бе станала любима игра и на двамата. Щом Ястреба изчезнеше нанякъде, те веднага се събираха на разговор. Сам беше сигурен (защото Ан не отричаше това), че тя често се качва в апартамента му на таванския етаж, за да му занесе чаша кианти, което лекарите му забраняваха. Ан и Франческо станаха добри приятели.

Тази констатация се потвърди след няколко минути. Ан постави сребърния поднос с питиетата на масичката до Сам. Очите ѝ блестяха.

— Знаеш ли, Сам, този Исус бил много практичен и земен човек. Когато измил краката на Мария-Магдалена, показал на всички, че и тя е човешко същество. При това навярно много нежно въпреки миналото ѝ. И че хората не трябвало да хвърлят камъни по нея, защото и техните крака не били по-чисти от нейните.

\* \* \*

Последната канара Макензи изкачи с помощта на алпинистка кука. Тези двеста метра от спираловидния път към върха бяха затрупани от дебел сняг, през който мотоциклетът трудно щеше да премине, тъй че по стената щеше да стигне горе по-бързо. Оставаха единайсет минути до пет часа, цюрихско време.

След единайсет минути щяха да долетят сигналите. От Бейрут. След пет минути щяха да ги повторят, за да може да се направи проверка за евентуални грешки при декодирането. В края на втория сеанс той трябваше да потвърди, че е приел съобщението, като предаде сигнала за излизане от ефир: два пъти по четири тирета.

Ястреба влезе в бараката и веднага включи генераторите. Със задоволство гледеше как колелцата се завъртяха с равен мъркащ звук, а скалата започна да отчита *напрежението*.

Когато светнаха и двете зелени лампички, показващи максимално напрежение, той включи реотановата електрическа печка и изчака малко, докато усети топлина. Започна да включва един по един блоковете на мощната късовълнова радиостанция, като завъртя копчето на усилвателя до положение на максимална сила на звука. Оставаха само още три минути.

Отиде до стената и бавно започна да върти ръчката за насочване на антената отвън. Мрежестият диск се отвори и тръгна със скърцане нагоре по пилона.

Върна се при приемника и започна да го настройва внимателно. Гласове на различни езици нахлуваха в говорителя на усилвателя. Когато стрелките на двете скали попаднаха точно на желаната честота, настъпи тишина. Още една минута.

Макензи извади от джоба пура и запали. Всмукна здраво от нея с истинска наслада и изпусна дима на колелца.

Само след секунди сигналите започнаха. Четири къси тирета с писклив звук, после още веднъж. Връзката бе чиста.

Той взе молив и се приготви да записва в тефтера кодираното съобщение от Бейрут.

Сигналите спряха, имаше пет минути да ги разшифрира. Сигналите обръщаше в цифри, цифрите — в букви, а буквите — в

думи.

Когато свърши дешифровката, очите му се ококориха и просто не можеше да повярва на това, което бе записал като отговор на Ватикана.

Не можеше да бъде!

Трябва да е допуснал грешки при записването на сигналите.

Предаването започна отново. Ястреба записваше на чист лист. Внимателно. Точно.

Предаването свърши така, както и започна: с четири къси тирета с едно повторение.

Макензи постави пред себе си указанието за дешифриране. Знаеше го наизуст, но все пак така бе по-сигурно, в такива случаи не трябва да се правят грешки. Провери по няколко пъти всяко тира и всяка точка.

Всяка дума.

Нямаше грешка.

Стана невероятното.

\* \* \*

*„Относно налудничавото искане да бъдат платени под формата на дарение четиристотин милиона щатски долара, изчислени по долар на всеки член от епархиите в целия свят, известяваме, че финансовата служба на Светия престол няма намерение да обсъжда това искане. Нито каквото и да било искане на тази конкретна благотворителна организация. Светият отец се радва на превъзходно здраве и изпраща благословията си в името на Отца и Сина и Светия дух.“*

Игнацио Кварце  
Кардинал Omnipitum  
Ковчежник на Ватикана

\* \* \*

Компания „Шепърд“ затвори кепенците.

Макензи Хоукинс се разхождаше по цял ден из Шато Махенфелд, пушеше пури и гледаше с празен поглед неповторимата красота на Алпите.

Сам направи баланс на авоарите на корпорацията, без да смята имуществото и техническото оборудване. От първоначално събраните четиридесет милиона, оставаха дванайсет милиона, осемстотин и десет хиляди, четиристотин тридесет и един долара и два цента.

Плюс фонд за непредвидени разходи в размер на сто и петдесет хиляди долара, които не бяха пипани.

Хич не беше лошо. Особено като се има предвид, че инвеститорите — по обясними причини — отказаха да претендират за възстановяване на загубите им. Всъщност, не искаха да си имат работата нито с компания „Шепърд“, нито с директорите ѝ. Бяха се заклели върху Библията, „Благородството“ на Бурк, „Майн кампф“ и Корана да не влизат в контакт с никого от тази фирма.

На Франческо пък вече разрешаваха да излиза от таванския си апартамент. Към пуловера за ски той прибави и една тиролска шапка. Всички му викаха чичо Франческо.

Разхождаше си се напълно свободно, защото не проявяваше желание да ходи някъде или да прави нещо друго, освен да си бърби с някого. Винаги някой се навърташе около него, но не за да го пази, а за да му бъде от полза. В края на краищата човекът бе над седемдесетте.

Готвачът направо го боготвореше, защото чичо Франческо прекарваше дълги часове в кухнята, помагаше в приготвянето на сосовете и от време-навреме се примолваше да му разрешат да извърти някоя по-специална гозба.

Помоли Ястреба за една услуга. Но Макензи категорично му отказа.

В никакъв случай! Не! Не можело да се обажда по телефона в апартамента си във Ватикана! Няма значение, че телефонният номер е частен и че не е регистриран никъде. Телефонните разговори можели да се проследяват.

Но не и ако се предават по радио, упорстваше Франческо. Нали има радиовръзка с Рим, която трудно може да бъде засечена. Е, разбира се, че по телефона е по-лесно и по-бързо. Но и с релейката може.

Не! На чичо Франческо главата му била пълна със спагети, мозъкът му изветрявал.

Да, да! На Ястреба мозъкът май бе по-изветрял. Постигна ли някакъв напредък генералът? Нещата са в застой. Ами кардинал Кварце дали не е надделял над хората на Франческо?

Добре, но един телефонен разговор няма да промени нищо.

Но и няма да влоши нещата, не отстъпваше Франческо. Ястреба щеше да стои до радиото с ръка на копчето на предавателя и да прекъсне връзката, ако чичо Франческо се опита да каже нещо, което не трябва. Не е ли по-изгодно за генерала поне двама души да знаят, че е жив? Че измамата е вярна. Нямахше какво да се губи, защото Ястреба вече загуби. А имаше и какво да се спечели. Четиристотин милиона долара, например.

Освен това Гуидо се нуждаеше от помощ. Не че иска да критикува този човек, як като бик. Беше новак в работата и съветите на братовчеда Джовани Бомбалини можеха да са му от полза. С помощта, разбира се, на младия свещеник от Харлем.

Положението *не можеше* да се оправи за една нощ. Но след като всичко, каквото трябваше, бе направено и казано, каква алтернатива имаше Ястреба?

Явно никаква. И така един ден Макензи се върна от планината с три кашона радиотехника, която започна да монтира в една от спалните на Махенфелд.

Когато свърши, Ястреба издаде странна заповед. Само той и чичо Франческо можеха да стоят при апаратурата по време на сеанс.

За Сам и Ан това беше без значение. И на двамата им бе все тая. А когато чу заповедта, готвачът реши, че всички са откачили и си отиде в кухнята.

Оттогава поне два пъти седмично голямата дискова антена се издигаше над покрива. Нито Сам, нито Ан знаеха какво правят двамата с радиостанцията и дали има някаква полза от всичко това, но често, когато сядаха на приказка в градината и зяпаха величествената швейцарска луна, дочуваха от горните стаи бурни изблици на смях. Ястреба и папата бяха като малки момчета, които се радват на нова игра.

При това тайна игра, само за хора от техния клуб.



\* \* \*

Сам седеше в градината и разсеяно разглеждаше своя „Таймс“. Животът в Шато Махенфелд постепенно навлизаше в едно еднообразно русло. Така например, всяка сутрин някой от тях отиваше с кола до селото за вестници. Да си пиеш кафето в градината с вестник в ръце бе прекрасен начин за започване на деня. По света ставаха какви ли не ужасии, а животът в Махенфелд бе толкова спокоен.

Ястреба откри, че в границите на имението има трасе за езда и купи няколко коня. Така се запали по ездата, че, често се запиляваше с цели часове. „Най-после намери нещо, което да му доставя удоволствие“ — мислеше си Сам.

Франческо пък го изби на живопис. Кръстосваше из полето с Ан или с готвача, избираше си място, разпъваше триножника и започваше да увековечава алпийските красоти. Разбира се, с рисуване се занимаваше, когато не бе зает в кухнята, или не учеше Ан да играе шах, или пък не си бърбеше сладко-сладко със Сам на юридически теми.

Имаше едно-единствено нещо около Франческо, за което никой не отваряше дума. Франческо съвсем не бе здрав човек, когато го прибраха от римския хълм Апия. Направо си бе много зле. Поради което Мак настоя да наемат лекар от Ню Йорк.

Но седмиците минаваха, а Франческо сякаш се оправяше от алпийския въздух.

Щеше ли това да стане, ако не бяха го отвлекли?

Никой, естествено, не искаше да засяга тази тема, но самият Франческо една вечер на масата каза нещо, което учуди всички:

— Пустите му лекари. Ще ги надживея всичките! Според тях преди месец трябваше да ме погребат.

Ястреба се задави и дълго време не можа да спре да кашля.

А Сам? Той какво?

Каквото и да стане, все Ан ще има пръст в него.

Наблюдаваше я как се припича на утринното слънце, разгърнала вестник. На масичката до нея, както винаги, лежеше книга. „История на Швейцария в картинки“.

Беше толкова красива, толкова прекрасна... единствена. Тя щеше да му помогне да стане по-добър адвокат, убеждавайки го, че правото не е толкова важно нещо.

Започваше да мисли за други неща.

За четене на спокойствие. С вникване. С изводи.

Или пък за съдията Девъро.

О, Бостън щеше да хареса Ан! И майка му щеше да я хареса. И Аарон Пинкъс — също. Аарон щеше да я одобри, без да се замисля.

Ако съдията Девъро изобщо някога се върне в Бостън.

Ще помисли пак за това утре.

— Сам? — стресна го Ан.

— Какво има?

— Чете ли тази статия в „Трибюн“?

— Коя статия? Още не съм стигнал до „Трибюн“.

— Ето тук — тя посочи с пръст мястото, но не му подаде вестника. Беше много развълнувана. — За католическата църква е. Всякакви работи. Папата свикал Пети икуменически съвет. Сто шейсет и три оперни трупи щели да бъдат субсидирани от Ватикана, за да издигнат творческия си дух. А известен кардинал... о, Сам!... за Игнацио Кварце става дума, онзи, дето Мак все го псува.

— И какво пише за него?

— Ами щял да се оттегли в някаква вила на име „Сан Винсенте“. Нещо се поскарало с папата по въпроса за разпределянето на средствата от бюджета. Не ти ли се струва странно?

Девъро помисли известно време, преди да й отговори.

— Май нашите приятели доста са поработили там горе, в оная стаичка.

Отдалеч долиташе тропот на конски копита. И след няколко секунди по черния път откъм полето, където само преди седмици се правеха маневри, се появи Макензи Хоукинс на кон. Пришпори животното и препусна към северозападния край на градината.

— Майка му стара! Ама че готин ден! Матерхорн се вижда много ясно.

Метален звън заглуши възторжените му изблици. Макензи се обърна и махна с ръка. Девъро и Ан също се извъртяха на столовете и видяха Франческо на терасата пред кухнята с металния триъгълник и

сребърната пръчка в ръка. Отпред имаше голяма бяла престилка, на главата — неизменната тиролска шапка.

Чичо Франческо се провикна:

— Хайде всички на обяд! *Специалитетът днес е фантастичен!*

— Гладен съм като виетнамец! — изрева му в отговор Ястреба, като потупваше коремчето си. — С какво ще ни зарадваш, чичо?

Гласът на Франческо се извиси чак до върховете алпийски. А в думите му имаше много музика:

— Скъпи мои приятели. Ще вкусите *Linguini Bombalini!*

# ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

**МОЯТА БИБЛИОТЕКА**



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.